

A romantic scene between a man and a woman in historical attire. The man is shirtless, and the woman is wearing a yellow dress with white ruffles. They are embracing and looking at each other. The background shows a landscape with a castle or large building under a cloudy sky.

Ultima
noapte
cu un conte

KELLY
BOWEN

SERIA „DIAVOLII DIN DOVER“

După bătălia de la Waterloo, Eli Dawes, conte de Rivers, este considerat mort – și el alege să îi lase pe toți să creadă acest lucru, refuzând să se întoarcă în Londra. Luptele i-au lăsat urme dureroase, și nu mai este acum cuceritorul chipeș care era cândva. Tot ce vrea este să-și ascundă cicatricile la reședința lui de la țară. Dar, când se întoarce acolo și încearcă să se strecoare în vechiul său dormitor, fără a fi văzut nici măcar de slujitori, are marea surpriză să dea peste cineva chiar în camera lui – și nu peste oricine, ci peste o femeie pe care, cândva, o cunoscuse bine.

Rose Hayward își amintește că Eli era un crai arogant, care l-a ajutat pe fostul ei logodnic să o trădeze și să o umilească în fața întregii Londre. Părerea ei nu se schimbă când îl descoperă strecurându-se noaptea în casa care este acum închiriată de Școala de Fete Haverhall și nu vrea decât să-l facă să plece cât mai repede. Curând tensiunea dintre cei doi devine aproape palpabilă, și atracția dintre ei, imposibil de rezistat. Și chiar dacă Eli a revenit din morți, doar Rose este cea care poate să-l facă să se simtă cu adevărat plin de viață.

„Romanele lui Kelly Bowen sunt din ce în ce mai bune, iar cititorii nu-și pot dori decât din ce în ce mai multe!“

RT BOOK REVIEWS

Kelly Bowen a debutat în anul 2014 cu romanul *Un duce doar pentru mine* care a înregistrat un succes imediat, urcând rapid în topul de bestselleruri al *New York Times*.

★★★★★
Alma®

**LIBER
TATEA**
cu
femei

Tradiție din 1989

www.libera.ro

ISBN 978-606-33-3637-9

9 786063 336379

Capitolul 1

*Casa Avondale
Dover, Anglia
Vara anului 1820*

Zâmbetul lui Lady Ophelia Volante putea isca războaie.

Sau cel puțin putea provoca dueluri, putea entuziasma poezii și putea goli florăriile de buchete extravagante. Chipul ei avea o aură misterioasă care i-ar fi făcut pe Rubens, Botticelli și Titian să-și scoată imediat pensulele și vopselurile.

Vechii maeștri erau de mult oale și ulcele, dar Rose Hayward era plină de viață și foarte încântată de imaginea care se ivea pe pânză sub mișcările ei atente de pensulă. Aproape terminase, iar zeița aprigă, cu părul de abanos și ochii verzi o privea. Îți tăia pur și simplu răsufierea.

Rose privi îndelung portretul înainte să pună pensula deoparte. Analiză cu ochi critic lucrarea, dar, deși era foarte dură cu ea însăși, nu avea nici o îndoială că era una dintre cele mai bune. Un zâmbet i se desenă pe chip.

– Ai terminat? întrebă Lady Ophelia de pe baldachinul unde stătea întinsă.

Părea în același timp ezitantă și încrezătoare.

– Da! Rose își îndreptă spatele și-și masă mușchii încordați ai gâtului și ai umerilor.

– Pot să o văd, în sfârșit?

Rose o privi.

– Mi-ar plăcea tare mult.

Se dădu în lături din fața pânzei și se îndreptă spre baldachin. Trase de pe spătarul scaunului un halat brodat și se așeză pe divanul lung de pe platformă. Lady Ophelia se ridică și-și îndepărtă de pe chip părul negru, precum și timiditatea pe care

o folosise ca pe un scut prima dată când venise în vizită, în urmă cu câteva săptămâni.

Rose îi oferi halatul și-i întinse mâna. Tânăra femeie se ajută de ea pentru a se ridica. Își recăpătă echilibrul, își trase halatul peste umerii goi, apoi îl prinse cu un cordon la mijloc. Permițându-i Opheliei să meargă înainte, Rose o urmă pe scări, până ajunseră la ultima treaptă.

Lady Ophelia îi lăsă mâna, iar Rose își luă cărja pe care o propulse pe scaun și i-o oferi. Înaintară, iar Rose încercă să-și potrivească pașii cu mersul șchiopătat al Opheliei, până când ajunseră la șevalet.

– Închide ochii, îi ceru Rose. Nu-i deschide până nu-ți spun eu.

Ophelia o privi neliniștită.

– Am emoții, spuse ea brusc.

– Nu, emoții ai avut când ai ajuns prima dată aici, acum câteva săptămâni, spuse Rose calm. Acum ești... încântătoare.

Tănăra îi zâmbi timid, iar Rose fu din nou uluită de frumusețea ei.

– Mulțumesc, spuse Ophelia.

Rose clătină din cap.

– Chiar nu este nevoie să-mi mulțumești pentru ceva care mă pasionează. Plăcerea a fost de partea mea.

– Nu mă refeream la tablou, deși îți sunt recunoscătoare și pentru el. Mă refeream la bunătatea ta. Arată spre cărjă. Îți mulțumesc că mă tratezi ca pe o persoană normală și nu ca pe o invalidă diformă. Că vezi mai mult în mine.

Rose vru să riposteze, dar apoi se gândi mai bine.

– Lasă-mă să-ți arăt cum te văd eu, spuse ea.

Ophelia o privi îndelung, apoi încuviință.

– Închide ochii, repetă Rose, și, de data asta, tânăra îi dădu ascultare. Luă mâna Opheliei pentru a o susține, apoi o conduse încet până când ajunseră în fața pânzei. Privește, îi ceru Rose.

Ophelia inspiră adânc, apoi deschise încet ochii. Își înăbuși o exclamație și strânse brațul lui Rose ca într-o menhină.

Tănăra goală stătea întinsă, pe o parte, pe un pat din satin stacojiu, iar pielea ei ca de fildeș contrasta cu fundalul luxos. Părul îi acoperea umerii și sânii generoși, ca o perdea superbă de carlionți. Unul din brațe se odihnea relaxat pe curba perfectă a șoldului, iar piciorul

ei sănătos era ușor îndoit, formând o umbră sub abdomenul ei ușor umflat. Celălalt picior, atrofiat, nu era ascuns, ci se afla pur și simplu sub liniile delicate ale celuilalt picior.

Un zâmbet discret îi era desenat pe chip, în timp ce privirea de smarald era îndreptată undeva în depărtare. Era atrăgătoare, seducătoare, aproape visătoare, ca și cum se gândea la un iubit sau poate reflecta la un pasaj senzual din cartea pe care o ținea în mână. Ar fi putut însă, la fel de bine, să se bucure de feminitatea ei, încrezătoare în forța și puterea ei.

Ophelia dădu să spună ceva.

— Eu nu... nu pot... O, Dumnezeu!

Rose o privi pe tânără și văzu cum pe obraz i se prelingea o lacrimă.

— Asta nu sunt eu, șopti Ophelia. Așa-i?

— Ești tu în fiecare milimetru, răspunse Rose ferm.

Ophelia dădu drumul brațului lui Rose și păși mai aproape de tablou. Se holba pur și simplu, iar Rose se îndepărtă puțin, oferindu-i răgazul de care avea nevoie.

În cele din urmă, femeia își întoarse capul spre ea.

— Nu știi ce să spun.

Rose își înclină capul.

— Spune-mi că te vei uita la acest tablou de fiecare dată când vrei să-ți reamintești cât de frumoasă ești.

— Nu m-am considerat niciodată frumoasă. Femeia din tabloul acesta însă...

— Ești tu.

— Dar piciorul meu...

— Este pur și simplu o parte din tine.

— Dar...

— Dar nimic.

— Membrii familiei mele nu au considerat niciodată astfel. Pentru ei este o pacoste, un motiv de a se simți jenați la reuniuni, un obstacol în timpul conversațiilor de complezență, o piedică la baluri.

Rose pufni.

— Cu siguranță ai dansat cu bărbații nepotrivți.

Ophelia răsă și pufni în același timp, ștergându-și lacrimile.

— Nimeni nu a îndrăznit vreodată să danseze cu mine. Noroc cu amărățul ăla de instructor de dans plătit de părinții mei, care

însă a renunțat după o săptămână și a plecat, declarându-mă fără speranță.

- Atunci, bine a făcut că a plecat, spuse Rose cu răceală.

Tânăra păru surprinsă.

- Da, așa cred. Privi din nou tabloul. Îl pot lua cu mine?

- Mai am câteva detalii de pus la punct pe fundal, îi spuse Rose. Va mai dura puțin până se va usca. Ți-l voi trimite la Londra când va fi gata. Discret, desigur.

- Nu știi cum te-aș putea răsplăti vreodată.

- Nu te gândești la asta. Tatăl tău a fost foarte generos.

Ophelia răsese iar.

- El te-a plătit pentru lecții de pictură pe timpul verii la Școala de Fete Haverhall, pentru ca el și mama să se poată bucura de vacanța în Dover fără să se împiedice de mine.

Rose zâmbi.

- Ah! Ei, bine, sora mea nu a fost foarte precisă atunci când a aranjat totul cu tatăl tău, așa că nu era clar cine avea să fie cea care va realiza pictura.

- Știi, nu am vrut să vin la Dover, la casa Avondale. Nu am vrut să iau lecții de nimic. Zâmbetul dispăru de pe chipul Opheliei. Sora ta nu ar fi acceptat însă un răspuns negativ.

- Uneori, Clara are idei chiar bune, spuse Rose zâmbind. Duce-sele par să obțină mereu ceea ce-și doresc.

- Știa asta de la început? Că vei face... asta când vei ajunge aici?

- Da.

- Dar dacă eu nu aș fi...

- Riscat? Dacă nu ai fi avut încredere în mine să te pictez? întrebă Rose mirată.

- Da.

- Atunci, ți-aș fi predat, iar tu ai fi pictat alte femei, așa cum te-am pictat eu pe tine, deoarece nu există frumusețe perfectă.

Ophelia își analiză degetele în timp ce apucau mânerul cârjei.

- Faci asta și pentru alții? Alții așa, ca mine?

- Uneori, deși, de cele mai multe, ori, clienții sunt cei care mă solicită - iubitori, soți, prieteni.

Ophelia își ridică iar capul și privi tabloul. Se apropie și atinse cu respect marginea pânzei.

- Nu am știut.

—Asta era și ideea, răspunse Rose cu blândețe. Fiecare tablou pe care îl fac aparține individului, este ceva foarte personal. Fiecare operă de artă nu este destinată publicului, pentru a fi judecată și evaluată, analizată sau criticată de oamenii care nu o înțeleg, de aceia care se tem de ce este diferit, deoarece refuză să gândească liber.

Tânăra rămase tăcută, pierdută în gânduri și în imaginea din fața sa.

—Îmbracă-te! îi sugeră Rose. Stai cât consideri necesar cu tabloul, nimeni nu te va deranja. Când vei fi gata, mă găsești jos.

Ophelia încuviință, încă atrasă de asemănarea cu imaginea de pe pânză.

Rose ieși în liniște din studio, având grijă să închidă ușa în urma ei. Privi pe fereastra înaltă de la capătul holului, observând norii gri care se adunau la orizont. Avea să plouă curând, știa, iar cerul întunecos avea să fure lumina de care avea nevoie pentru a termina detaliile satinului stacojiu de pe pânză. Dar nu conta, deoarece sarcina ei din această după-amiază se încheiase.

Eli Dawes, al paisprezecelea conte de Rivers, privea cerul amenințător în timp ce înainta agale. Norii gri atârnavu destul de jos și se spârseseră pe alocuri, suficient cât să lase lumina lunii să pătrundă prin întunecimea lor acaparatoare. Uitase cât de mult obișnuia să plouă de-a lungul acestei coaste, dar furtuna neîncetată care începuse încă de la sosirea lui îi reamintea asta. Părea o primire potrivită pentru un bărbat mort.

Eli crezuse mereu că numele lui fusese gravat permanent în lista lungă a soldaților care-și pierduseră viața în haosul și confuzia de la Waterloo. Era încă un bărbat care stătea în mocirla umanității risipite, plin de visuri și de identități pierdute. Presupusa lui moarte nu fusese acceptată. Cel puțin, nu de armata de avocați care lucraseră pentru defunctul lui tată și care, drept consecință, în prezent, lucrau pentru el. Reușiseră cumva să-i dea de urmă lui Eli Dawes, la mult timp de la încetarea conflictului.

Acum, era înapoi, pe pământ englez, obligat să facă față unei lumi și unei vieți care încetase de mult să-l atragă. Realitatea era că interesul pentru lucrurile care cândva contaseră atât de mult pentru el dispăruse. Oare era un simț încăpățânat al datoriei care se impregnase atât de profund, un simț de care nu putea scăpa și pe care nu-l putea

ignora? Oare era un simț al vinovăției, care, pe măsură ce lunile se transformau în ani, nu-i permisesese să-i scrie tatălui său pentru a-l înștiința că era în viață? Eli simți cum un colț al gurii i se curbează, iar ochiul sănătos se deschide și mai mult.

De la început, tatăl său se împotrivise deciziei lui Eli de a merge la luptă. Îl dojenise, îl amenințase că avea să-l dezmoștenească, jurând că singura modalitate în care avea să-l primească înapoi pe Eli urma să fie într-un sicriu. Simțise mereu că-și dezamăgise tatăl și că întoarcerea lui avea să fie un semn de sfidare. Însă contele bătrân murise. Oricum, nu ar fi acceptat ce mai rămăsese din Eli Dawes.

Vântul își schimbase direcția, iar briza mării devenea mai pronunțată, încărcată de mireasma pământie a vegetației care creștea de-a lungul teraselor. Eli trecu de zidurile familiare ale castelului, luminate de flacăra torțelor agățate de-a lungul lor, însă drumurile erau pustii la ora aceasta târzie. Nu era nimeni care să-l observe, iar pe el asta nu părea să-l deranjeze.

Eli nu-și aflase cu exactitate destinația până când ghetele lui nu se înfundaseră în nisipul fin din Ostend, în vreme ce el privea marea nesfârșită. Ideea de a trăi în Londra era de nesuportat, și o eliminase de la început. Nu avea să se întoarcă niciodată. Dover era însă aproape, iar titlul de conte îi garanta o moșie vastă, situată pe acele terase albe, calcaroase, la câțiva kilometri depărtare de oraș. Era o casă construită din piatră solidă, galbenă, o santinelă dărză privind spre mare. Își amintea de rânduri de ferestre care străpungeau fațada bine îngrijită la distanțe precise, precum și o peluză vălurită, întreruptă de o alee lată. Mersese acolo de câteva ori în tinerețe, iar amintirile lui îi vorbeau despre izolare și sălbăticie. Atunci, i se părea supărător, însă acum era exact ce își dorea, lucrul de care avea nevoie.

Dacă avocații care-l reprezentau reușiseră să localizeze un mort în Belgia, nu vedea nici un motiv pentru care nu ar fi putut să țină legătura cu el prin poștă. În cazul în care anumite treburi presante i-ar fi solicitat prezența, atunci, avocații ar fi putut veni la el. Astfel, bârfele ar fi ajuns în oraș, dar cel puțin Eli nu s-ar mai fi aflat acolo pentru a le auzi.

Privi iar cerul. Norii amenințători îl obligau să intre, estompa puțină lumină existentă în absența lor, iar în aer se simțea

o umiditate obositoare. Eli știa că avea să plouă iar, în curând. Brusc, cerul se aprinse, iar în depărtare se auzeau tunete, anunțând sosirea unei alte vijelii specifice verii.

Se grăbi, îndreptându-se spre singurul loc unde știa că sosirea lui avea să treacă neobservată, iar prezența lui urma să fie trecută cu vederea de cei câțiva servitori.

Avondale.

Capitolul 2

Nu era prima dată când Eli intra în această casă. Ploaia părea să se mai fi domolit puțin, iar el se îndrepta spre intrarea din spate a servitorilor, aproape de bucătărie. Ușile casei erau închise cu zăvorul, dar exista acolo o fereastră cu încuietoarea defectă, ceva ce i se păruse foarte avantajos în urmă cu mulți ani, atunci când se întorcea din oraș pe două cărări, în toiul nopții, amețit de prea mult whiskey. Eli aruncă o privire ferestrelor goale de la etajele superioare, ușurat să constate că în acea casă încăpătoare era liniște și întuneric. Avondale funcționa cu foarte puțini servitori, căci, pe lângă menținerea ei, nu prea erau multe lucruri de făcut.

Eli își strecură degetele pe sub marginea ferestrei și apăsă colțul exterior, ridicând-o încet. Fereastra se deschise destul de ușor, dar cu ceva mai multă rezistență decât își amintea el. Deasupra capului său răsună un alt tunet, și el înjură încet, în timp ce ploaia începu iar, torențial. Ridică repede fereastra și sări peste pervaz, apoi o închise la loc. Încetarea bruscă a vântului și căderea la fel de bruscă a ploii erau aproape derutante.

Se așeză o clipă, încercând să-și vină în fire, ascultând pașii vreunei persoane pe care ar fi putut să o deranjeze. Singurele sunete erau bătaia vântului și picăturile de ploaie lovind geamul. Inspiră adânc, adulmecând mirosul de drojdie și un suflu abia perceptibil de piper. Părea că nimic nu se schimbase în anii în care lipsise.

Bucătăriile erau luminate de tăciunii care mocneau în căminul din depărtare. Eli își lăsă bagajul pe podea și-și scoase cizmele murdare de noroi, conștient că lăsa mizerie în urma lui. Apa din părul lui se scurgea ca un mic pârâu, și el tremura, devenind brusc nerăbdător să scape de hainele ude learcă. Își lăsă cizmele pe podeaua de piatră, dar își luă bagajul și înaintă, încercând să se folosească de memorie și de puțina lumină pentru a se asigura că nu avea să trântescă nimic. Din când în când, se oprea și asculta, dar zgomotele pe care le făcuse la sosire fuseseră acoperite de furtună.

Traversă silențios bucătăriile și ajunse în salon. Aici, aerul era înmiresmat, simțindu-se un parfum floral, probabil trandafiri combinați cu alte flori cu un miros mai înțepător. Ocoli podeaua de marmură lustruită și urcă scara largă ce ducea spre etajele superioare. Totul fu luminat preț de o fracțiune de secundă de fulgere, suficient însă pentru ca Eli să observe aranjamentul floral bogat așezat pe masa din centrul holului, precum și ramele poleite ale portretelor pe care și le amintea decorând pereții.

Îți puse bagajul pe umăr și urcă scările, făcând stânga spre aripa de nord a casei. Camerele din aripa de nord fuseseră mereu rezervate lui atunci când venea în vizită, și spera să le poată găsi așa cum le lăsase. Cel puțin, spera să găsească un șemineu, un pat și ceva așternuturi curate, deși în acest moment nu era foarte pretentios. Încălțat numai în ciorapi, se îndreptă silențios pe scări, atingând ușor lambriul pentru a se orienta. Holul fu luminat din nou de fulgere, iar el fu surprins de lumina aceea orbitoare, apărută din neant.

Acolo, ultima ușă pe stânga. Era întredeschisă, iar el o împinse ușor pentru a o deschide. Se auzi un ușor scârțâit al balamalelor, dar sunetul fu estompat de tunetele însoțite de fulgere. Tresări și pași înăuntru, simțind podeaua netedă, lustruită sub picioare, iar degetele lui se proptiră pe marginea covorului uriaș pe care și-l amintea. Această cameră, ca restul casei, era întunecoasă, însă, spre deosebire de bucătărie, în șemineul despre care știa că se afla în dreapta lui nu erau tăciuni. Vântul lovea geamurile și le făcea să se cutremure, sunetul fiind însă oarecum atenuat de draperiile grele care erau, probabil, trase. Eli inspiră adânc și îngheță. Ceva nu era în regulă.

Aerul din încăpere era încărcat de miresme pe care nu le putu identifica imediat. Poate cretă? Era ceva înțepător. Se încruntă și, prin întuneric, se îndreptă încet spre șemineu. Deasupra șemineului erau mereu așezate lumânări și cutii de chibrituri, și, brusc, simți nevoia să vadă împrejurul lui. Genunchiul i se lovi, pe neașteptate, de un obiect tare și ceva îi lovi brațul înainte să cadă pe podea, cu un zgomot înăbușit. Se opri și se lăsă în jos într-un genunchi, cu mâinile întinse. De ce naiba se lovise? Ce naiba se afla în camerele lui?

Orice ar fi fost, nu se spărsese. Poate...

– Nu te mișca!

Eli îngheță la auzul vocii. Își întoarse încet capul și simți vârful cuțitului la gâtul lui.

— Ți-am spus să nu te miști.

Eli scrâșni din dinți. Își dădu seama că era o voce de femeie. Sau poate era vocea unui băiat foarte tânăr, deși autoritatea din glas îl făcea să încline spre prima variantă. Era, poate, o servitoare. Poate că nu dormea sau poate o trezise el. Se gândi că asta merita pentru că se furișase în casă neanunțat și neașteptat. Acum era, într-adevăr, casa lui, dar totuși ultimul lucru de care avea nevoie era ca ea să înceapă să strige după ajutor și să cheme tot personalul. Încă nu era pregătit pentru asta.

— Nu te voi răni, spuse el încet.

— Așa este, având în vedere că tu ești cel aflat în genunchi în fața mea, iar eu sunt cea care ține cuțitul la gâtul tău.

Vârful cuțitului se mișcă, dar nu-i străpunse pielea.

— Este o explicație rezonabilă.

Încercă să-și reprime frustrarea. La naiba, nu-și dorea decât să fie lăsat singur.

— Categorie. Argintăria se află însă la parter, spuse ea cu dispreț, în cazul în care ai ratat-o.

— Nu sunt un hoț. Se simți deodată confuz, căci vocea aceea părea, surprinzător, familiară.

— Ah! Răspunsul era măsurat, deși se simțea un mic tremur. Voi începe să țip până voi trezi toată casa, înainte să-ți permit să ne atingi pe mine sau pe fete.

— Nu voi atinge pe nimeni, izbucni el, mult mai violent decât ar fi fost necesar, înainte să tacă brusc.

Pe fete? Ce naiba însemna asta?

Vârful cuțitului îl împunse cu mai multă putere, iar Eli tresări. Simțea o respirație greoaie și o nouă mireasmă ajunsese la el, una fără îndoială feminină. Săpun, își dădu el seama. Un parfum exotic și puțin floral, unul la care nu te-ai aștepta de la o servitoare.

— Cine ești? întrebă ea.

— Te-aș întreba același lucru.

— Infractorii nu au astfel de privilegii.

Eli se abținu să nu înjure. Era ridicol. Începuseră să îl doară genunchii, îi era frig și era foarte obosit din cauza călătoriei și, pe deasupra, se mai afla și în propria casă.

Printr-o mișcare fluidă, căzu lat pe podea și se rostogoli într-o parte, trăgându-și mâna pentru a o prinde pe cea a atacatorului.

O auzi scoțând un sunet de spaimă când cuțitul căzu pe podea, iar ea se împiedică și se prăbuși, căci își pierduse echilibrul. Eli se ridică în genunchi și îi imobiliză mâinile, cu care ea îl lovea. O prinse de încheieturi și o suci până când ajunse ea pe spate, pe podea, iar Eli deasupra ei. Ea dădu să strige, dar el îi acoperi gura cu mâna, oprind-o.

– Din nou, spuse el nervos. Nu îți voi face rău. Ea dădea din cap în stânga și în dreapta, încercând să scape din prinsoare. El observă că avea trăsături delicate și părea minionă, iar încheietura mâinii și corpul care se zbătea sub el îi indicau asta. Deodată, se simți protector, ca și cum ar fi ținut în mâini ceva foarte fragil, de care trebuia să aibă grijă.

Cu toate astea, o femeie care mânuia atât de bine un cuțit nu putea fi nici pe departe fragilă. O strânse și mai tare.

– Amintește-ți că până acum o clipă eu eram în dezavantaj, căci tu mă amenințai cu un cuțit la gât. Nu îmi voi cere scuze că m-am eliberat, cum nu-mi voi cere scuze nici pentru prezența mea la Avondale. Am tot dreptul să mă aflu aici.

Ea încetă să se mai zbată. Eli încercă să-i deslușească trăsăturile în întuneric, dar era imposibil.

– Dacă-mi voi îndepărta mâna, vei țipa?

O simți cum clătină din cap.

– Promiți?

Îngăimă ceva, furioasă. Foarte ușor, Eli își îndepărtă mâna. Ea răsufală, dar își ținu promisiunea și nu strigă. Îi eliberă mâinile și se retrase. Auzi foșnetul halatului și simți o pală de aer când ea se trase deoparte. Inhală, pentru o clipă, parfumul ei.

– Nu ești o servitoare, spuse el.

– Ce? Era vizibil șocată. Nu!

– Atunci, cine ești? întrebă el. Și de ce te afli în apartamentul meu?

– Apartamentul tău? Nu-i venea să creadă. Nu știu cine te crezi sau unde crezi că te afli, dar te asigur că acesta nu este apartamentul tău.

Eli înghiți în sec și simți un gol în stomac la gândul că, poate, Avondale fusese vândută. Oare pătrunsese într-o casă, care, într-adevăr, nu-i mai aparținea? Nu ar fi fost exclus, ba chiar ar fi fost posibil. Fusese plecat mult timp.

– Îl cauți pe fratele meu? E cineva rănit?

Întrebarea îl luă prin surprindere.

– Poftim?

— Ai nevoie de un doctor?

Eli o privi mânios, complet pierdut. De când intrase în casă, simțise că nimic din ce i se întâmpla nu avea sens.

— Cine deține Avondale?

— Ce?

Acum, ea era cea surprinsă.

— Casa asta... a fost vândută? Este a ta?

— Nu. Am închiriat Avondale de la contele de Rivers, cu mulți ani în urmă. Presupun că vom sta aici până când vor lua o decizie. În fiecare cuvânt se simțea îndoiala. L-ai cunoscut pe contele cel bătrân?

Eli vru să spună ceva, dar se răzgândi. În cele din urmă, răs-punse sec:

— Da!

— Atunci, tu cine ești? Un prieten de familie? O rudă?

— Cam așa ceva.

— Care din variante?

Eli inspiră ușor tremurat. Încercă să-și aleagă cuvintele care ar fi putut să-l lege pentru totdeauna de acest loc. Nu ar mai fi avut cum să dea înapoi. Își drese vocea.

— Eu sunt contele de Rivers.

Capitolul 3

Rose răsese.

Era mai degrabă un pufnet decât un răs, care semăna cu sunetul pe care-l scosese atunci când căzuse de pe cal, pe spate, găfâind uluită. Nu ar fi trebuit să rădă, știa asta, având în vedere circumstanțele. Era poate din cauza spaimei care o cuprinsese atunci când zărise pe hol silueta intrusului, luminată de fulgere. Putea fi, de asemenea, din cauza sentimentului de ușurare dat de conștientizarea faptului că, indiferent de cine era, dacă nu o agresase până atunci, era puțin probabil să o mai facă. Părea destul de coerent – sau cel puțin fusese înainte de absurditatea ultimei sale afirmații.

– E o glumă? întrebă ea fără să se gândească prea mult.

– Poftim?

Vocea lui gravă, aproape răgușită, pe care o remarcase înainte, părea acum mult mai pronunțată.

Ea adulmecă în direcția în care credea că se afla el, dar nu simți decât miros de lemn umed și de cal, și al unui unii bărbat care avea nevoie de o baie.

– Nu simt miros de alcool.

Nu simțea nici un miros care ar fi putut să facă un om altfel destul de rațional să creadă că era o fantomă.

– Crezi că sunt beat?

Vorbele lui erau mult mai apăsată acum.

– Nu, nu cred.

Își frecă încheieturile pe care i le strânsese el mai devreme, știind că probabil se înroșiseră, deși nu o rănise. Pur și simplu, o imobilizase – cu destul de multă putere însă. Cu toate acestea, nu simțea teama care, în mod normal, ar fi trebuit să o însoțească într-o astfel de situație.

Oricum ar fi fost, Rose se îndepărtă pe tăcute. Încă putea simți respirația bărbatului, precum și zonele umede de pe covor, lăsate de apa de ploaie ce se prelinse de pe haina bărbatului.

– Ești sigur că nu ai nevoie de îngrijiri medicale? Se gândi poate că bărbatul era confuz din cauza loviturii la cap, în ciuda faptului că vorbirea și mișcările nu păreau să-i fie afectate, așa cum se întâmpla, de obicei, în astfel de situații. Nu ar fi fost însă prima persoană care ar fi venit în miezul nopții la porțile proprietății Avondale pentru a primi îngrijiri din partea fratelui ei. Nu ar fi fost nici prima dată când ea ar fi sfârșit ajutându-l.

Intrusul scoase un sunet greu de înțeles.

– Nu am nevoie de ajutor medical, spuse el, părând în același timp nerăbdător și confuz.

– Hmm.

– Crezi că mint?

– Cred că poate ești confuz, deoarece contele de Rivers este mort, spuse Rose glacial.

Băjbăi în jurul ei până când găsi în sfârșit ceea ce căuta. Luă pensula pe care o scăpase, îndreptată cu vârful ascuțit în față. Nu era de-ajuns, dar era mai bună decât nimic. Experiența o învățase că traumele la cap îi făceau uneori pe pacienții lui Harland să se comporte imprevizibil. Contele era în vârstă, avea o sănătate șubredă și s-a prăpădit în urmă cu aproape un an. Tu, în schimb, nu pari nici bătrân, nici bolnav, nici mort.

Intrusul era tăcut, liniștea fiind întreruptă doar de picăturile de ploaie care se loveau de geam.

– E și asta ceva, bombăni el.

Rose simți un fior rece pe șira spinării; un sentiment ciudat îi făcu pielea de găină.

„Sunt contele de Rivers.“

Asta spusese. O spusese pur și simplu fără rețineri. Era însă imposibil, deoarece contele de Rivers murise fără a avea moștenitori, întrucât singurul său fiu fusese ucis la Waterloo.

„Nu a fost ucis“, îi șopti o voce în gând. „Dispărut și presupus mort.“ Nu i se găsisese niciodată trupul, pentru a fi înmormântat.

Rose înghiți în sec și clătină din cap.

„Nu!“ Eli Dawes nu ar fi putut supraviețui. Sigur era mort, altfel nu se putea explica absența lui din ultimii șase ani, nu se putea explica de ce Dawes nu se întorsese la Londra triumfător, ca un erou de război, gata să fie lăudat și admirat, celebrat de prieteni și adorat

de femei. Eli Dawes pe care-l știa ea nu ar fi ratat niciodată o astfel de ocazie. Cu siguranță, nu de bunăvoie.

— Cine ești?

Întrebarea îi scăpă involuntar.

— Ți-am spus deja.

— Spune-mi din nou.

Se lăsă din nou tăcerea. Apoi se auzi:

— Eli Dawes, al paisprezecelea conte de Rivers.

Din gura ei scăpă un sunet pe care nu îl putu recunoaște.

— Eli Dawes e mort. Simțea în același timp fiori reci și fierbințeală și avea senzația că urma să-i sară inima din piept.

— Mi-am dorit cu adevărat să fie așa, crede-mă! Se pare însă că am subestimat hotărârea și resursele tatălui meu sau, ca să fiu mai precis, ale avocaților săi.

Ei i se păru că el încerca să pară frivol, dar nu-i ieșea.

— Nu te cred, minți ea, dar simți cum o cuprinde un vârtej de neîncredere și amărăciune.

Instinctele care îi dădeau fiori pe șira spinării nu erau înșelătoare. Bărbatul cu care se afla în aceeași încăpere era exact cine pretindea că era.

Intrusul nu spuse nimic, iar tunetul zgudui din nou încăperea, deși de data aceasta păru mai îndepărtat, anunțând trecerea furtunii.

— Eli Dawes nu s-ar fi strecurat ca un hoț într-o casă dintr-un loc îndepărtat al Angliei, în puterea nopții, șopti ea sfidător. Eli Dawes ar fi venit pe Rotten Row, cu un alai care să-i anunțe întoarcerea din morți.

Bărbatul din încăpere continuă să rămână tăcut, deși ea îi auzi un oftat discret.

Brusc, Rose simți nevoia să vadă adevărul din mărturisirea lui terifiantă, făcută în întunericul nopții. Avea nevoie de lumină pentru a i se confirma ceea ce bănuia, căci, dacă Dawes trăia, atunci poate... Rose își întrerupse gândul și se ridică, încercând să nu se încurce în materialul catifelat al halatului. Se îndreptă spre șemineu.

— Ce faci?

Întrebarea fu bruscă, iar ea știu că o auzise mișcându-se.

— Aprind o afurisită de lumânare, spuse ea. Așa că, dacă nu ești într-adevăr cine pretinzi că ești, îți sugerez să părăsești chiar acum

casa asta, repede și în liniște, și vom pretinde că acest episod nu a avut niciodată loc.

- Nu! spuse el cu asprime.

- Nu ce? Rose ajunsese la șemineu, iar degetele ei găsiră ceea ce căutau, cu un zdrăngănit ușor.

- Nu o aprinde, nu încă.

Rose se opri, fără să știe de ce îi dădu ascultare.

- Cine ești? De data asta, întrebarea îi fusese adresată ei.

- Nu contează.

- Eu cred că da.

- De ce?

- Pentru că tu mă cunoști sau cel puțin știi cine...

Ezită.

- Termină-ți ideea!

Rose nu își dădea seama dacă amărăciunea era cea care o făcea atât de îndrăzneată, dar se simțea cuprinsă de o nesăbuintă cu care nu se mai confruntase.

- Cine am fost cândva, termină el, cu glas scăzut.

Rose se chinui să-și relaxeze degetele care îi erau încleștate pe mânerul pensulei pe care încă o ținea în mână, constatând că lemnul îi străpungea pielea.

- Știi exact cine ești. Privi în întuneric, apoi își puse capul pe marginea șemineului, încercând să-și controleze emoțiile. Nu avea să retrăiască nici măcar pentru o secundă ceea ce lăsase în spate cu mulți ani în urmă.

Rose încercă să-și formeze în minte o imagine obiectivă a lui Eli Dawes, să-și amintească modul cum arăta când îl văzuse ultima dată. Privirea lui îndrăzneată, arzătoare oscila între verde și căprui, în funcție de lumină. Părul lui blond îi cădea pe frunte, îngrijit cu stil, încadrându-i fața ascuțită în mod deliberat, amintind de vikingi sau, poate, de un înger căzut. Se îmbrăca mereu impecabil, preferând culorile închise, care îi scoteau în evidență perfecțiunea elegantă. Hainele îi scoteau în evidență trupul zvelt, ceva de care era foarte mândru.

Fusese numai fiul unui conte, unul care nu se bucura de nici un titlu, dar ar fi putut la fel de bine să fie un rege. Era favoritul societății, căci toți și-l doreau pe Eli Dawes în jurul lor. Femeile și-l doreau în pat sau la baluri ori, de ce nu, la ambele, fascinate de aspectul lui

încântător și de charisma lui legendară. Bărbații și-l doreau în cluburile lor și la masa de joc, pentru a-i bucura cu prezența lui fascinantă și cu inteligența de necontestat. Toți gravitau în jurul lui ca molia în jurul flăcării, chiar și numai pentru a se bucura, o clipă, de încântătorul Eli Dawes.

Acum, se întorsese și era gata să reia totul de unde îl lăsase.

Afară, ploaia se mai domolise, la fel și vântul, iar liniștea se simțea mai apăsătoare. O tăcere care devenea treptat asurzitoare.

Rose își strânse ochii, apoi îi deschise, întrebându-se dacă nu căzuse în mrejele unui coșmar improbabil.

– Spune-mi, zise ea brusc, amărăciunea transformându-se deodată în ceva mult mai infam, rostind cu voce tare gândul care o străbătuse cu puțin timp în urmă și pe care refuzase să-l recunoască. Anthony este într-adevăr mort? Sau voi doi ați plănit o revenire dramatică? Ceva care să vă amuze?

Liniștea care urmă fu încărcată de emoția așteptării, atât de intensă, că aproape o simțea cum se materializează și plutește în aer.

– Rose? șopti el, aproape imperceptibil.

Știa că era el, recunoștea adevărul, dar tot se simți de parcă ar fi primit un pumn în stomac.

– Foarte inteligent, Dawes.

Respira greu. Se mișcă, iar Rose simți că se apropia de ea. Măinile lui îi atinseră, stânjenitor, umărul și brațul, ca și cum ar fi vrut să o îmbrățișeze. Pași înapoi, sprijinindu-se de marginea șemineului, temându-se că, dacă se desprindea de marmura rece, avea să piardă singurul lucru care o mai ținea ancorată în realitate.

– Rose...

– De ce te-ai întors?

Îi venea greu să gândească din cauza emoțiilor contradictorii.

– Nu am intenționat niciodată să o fac.

– De ce?

– Nu mai contează. De ce te afli în casa mea?

Vocea lui era gravă.

– De ce mă afli în casa ta? repetă ea mirată. Asta contează acum pentru tine? Asta este important? Casa ta? Își ridică privirea și și-o îndreptă în direcția în care credea că se afla el. Ei bine, nu te îngrijora, Dawes, cuferele tale nu suferă din cauza prezenței mele aici.

– Nu asta am... Se lăsă din nou o tăcere lungă. Te-ai schimbat.

- Nu mă poți vedea.

- Nu mă refeream la aspectul tău.

- Ar fi o noutate pentru tine, răspunse Rose, nereușind să-și rețină batjocura din glas.

- Ce vrei să insinuezi?

Rose scoase un sunet nepoliticos.

- Încerci să faci pe sfiosul, Dawes? Nu este o trăsătură care să îți facă cinste.

- Când ai devenit atât de cinică?

- Când am crescut. Mi s-au deschis ochii. Se opri, simțind o presiune în piept. Presupun că trebuie să-ți fiu recunoscătoare pentru asta.

Nu-i răspunse. Rose continuă:

- Nu mi-ai răspuns la întrebare. Anthony este mort cu adevărat?

- Da.

Rose privi în gol, foarte recunoscătoare întunericului, căci, atunci când moartea logodnicului ei era confirmată, ar fi trebuit să afișeze o emoție adecvată, indiferent de cât de mult timp trecuse. Suferință, amărăciune, regret, ceva care să-i demonstreze nefericirea. Totuși, ea nu simțea nimic. Oricâtă iubire și oricât respect i-ar fi purtat cândva lui Anthony Gibson, fiul cel mai mic al vicontelui Crestwood, acestea fuseseră distruse în mod brutal de trădarea și umilirea pe care le suferise în urmă cu mult timp.

- L-am văzut murind. S-a prăpădit repede.

Cuvintele lui erau, în mod ciudat, anoste.

Rose se strădui să se gândească la niște cuvinte potrivite, dar nu găsi nimic. Nu era sigură dacă Dawes încerca să o facă să se simtă mai bine pe ea - sau, mai degrabă, făcea asta pentru el.

- Și Giles și Prevett? întrebă ea. Sunt și ei morți? Ei reprezentau jumătatea acelu grup neînfricat de tineri care cândva erau feblețea societății londoneze.

- Da. Amândoi au murit din cauza dizenteriei, chiar înainte de a apuca să tragă cu pistolul, răspunse el la fel de glacial.

Rose știa că bunele maniere îi cereau să spună ceva amabil, să își exprime regretul, dar se părea că Rose nu reușea să-și domine amărăciunea care o învăluise și care părea s-o sufoca. Oftă și puse pensula deoparte silențios, apoi se întinse iar spre cutia cu chibrituri.

- Stai!

Înghetă. Nu-l auzise mișcându-se, nu-l auzise apropiindu-se atât de mult.

– M-am săturat să te ascult, Dawes, spuse ea.

Mireasma lânii și a cailor o învăluia.

– Nu... Așteaptă puțin...

Rose se încruntă la auzul cuvintelor lui bâlbâite. Erau departe de vorbele pline de încredere și de aroganță pe care și le amintea atât de bine.

– Ce vrei? întrebă ea.

– Încă ai cuțitul?

Rose surâse disprețuitor.

– Ce, te temi să nu te înțep?

– Ai mai încercat o dată.

Pufni dezgustată.

– Nu era un cuțit. Era capătul pensulei.

Îl auzi bolborosind ceva neinteligibil. Mâna lui îi atinse brațul, înainte să îi prindă iar încheietura. Degetele lui i-o cuprinseseră – o strângere fermă, dar prietenoasă.

– Sunt diferit, spuse el, față de bărbatul care am fost cândva.

– Sigur că ești. Dacă magnificul și nesătulul Eli Dawes avea acces la toate budoarele societății londoneze înainte, imaginează-ți ce poți face acum cu un pumn de medalii și cu un titlu. Femeile se vor târî spre patul tău ca puceii spre câine.

Nici măcar nu încercă să-și ascundă disprețul.

Brusc Dawes îi strânse și mai tare încheietura mâinii și, înainte să devină conștient de ceea ce făcea, o trase spre el, luându-i mâna în a lui și ducându-i-o spre chipul său.

– Rose, te rog, șopti el.

– Ce dracu' faci, Dawes?

Rose încercă să se dea înapoi, dar el o ținu strâns, cu cealaltă mână sprijinindu-i spatele. Se mai aflase cu multe alte ocazii astfel în îmbrățișarea lui, se gândi ea brusc, năpădită de amintirile încă vii. Atunci însă se aflaseră pe ringul de dans într-un salon din înalta societate, sub candelabre strălucitoare, în mijlocul mulțimii la fel de strălucitoare care-i privea. Oamenii mereu îl priveau pe Eli Dawes, de fiecare dată când dansa cu o femeie, căci energia pe care o emana nu putea fi ignorată. Își amintea sentimentul de fericire îmbătătoare

care o cuprinsese atunci, sigură de locul ei în lume și în siguranță în brațele bărbatului despre care crezuse că-i fusese un bun prieten.

Fusese o proastă.

Rose clipi în întuneric, dându-și seama că Dawes nu-i răspunsese. În schimb, rămăsese complet nemișcat. Palma lui, care apăsa dosul palmei ei, era aspră și bătătorită, încălzindu-i degetele care erau ținute prizoniere pe obrazul lui. Halatul ei începuse să se umezească din cauza hainei lui îmbibate în apă. O picătură de apă înghețată i se prelingea din păr și cădea pe încheietura ei. Rose tremură, și încercă din nou să-și îndepărteze mâna.

Mâna contelui i-o ținu însă și mai strâns, mai apăsată pe fața lui.

– Nu încă. Vocea lui era gravă. Am nevoie de tine... ar trebui să știi că...

Îngheță, începând să înțeleagă. Își coborî mâna ușor, iar Dawes scoase un sunet înăbușit, în timp ce îi elibera mâna. Ar fi putut acum să-și retragă mâna, dar nu o făcu. Sub palmă nu mai simți linia delicată care i-ar fi descris maxilarul masculin. Pielea era aspră și neregulată sub degetele pe care și le plimba pe chipul lui. Cu vârful degetelor, atinse și osul frunții, acolo unde ar fi trebuit să se afle sprânceana. Fusese rănit, fusese rănit foarte grav.

Rose închise ochii. Știa că era absurd, întrucât oricum nu putea vedea nimic, dar voia ca în minte să-și facă o imagine, cu ajutorul acestei atingeri. Făcea asta adesea, atunci când picta, ca și cum mâinile ei ar fi putut memora obiectul și ar fi putut-o ajuta să-l redea pe pânză, așa cum o simplă privire nu ar fi făcut-o.

Își ridică și cealaltă mână, pentru a-i atinge și cealaltă parte a feței. Acea era așa cum și-o amintea. Piele fină, poate numai puțin aspră din cauza bărbii. Descoperi o scobitură abia perceptibilă de-a lungul obrazului, care marca conturul dintre maxilarul lui puternic și obraz.

Cu degetele ambelor mâini, îi mângâia tâmplile, încercând să observe diferența, oprindu-se peste pleoapele închise. Sau asupra celei care rămăsese. Sub atingerea ei, acolo unde ar fi trebuit să fie ochiul lui stâng, se afla numai o piele groasă, striată, care îi era acum caracteristică pentru o bună parte a chipului.

Rose își ținu ochii închiși și-și lăsă degetele să alunece de-a lungul feței lui și al gâtului, până atinse gulerul hainei. Dawes nu se mișcă, însă respira repede, superficial.

Rose deschise ochii. Degetele ei îi atingeau în continuare gâtul, simțindu-i sângele pulsând.

— Asta s-a întâmplat la Waterloo?

— Da.

Nu spuse mai multe.

Ea își retrase mâinile și, în același timp, el își îndepărtă mâna care încă îi sprijinea spatele. O lăsă simțindu-se ciudat de derutată în întuneric.

— De ce ai făcut asta? îl întrebă ea, ignorând bătăile rapide ale inimii ei. De ce mi-ai cerut să te ating astfel?

— Eu nu... nu am vrut să te sperii cu înfățișarea mea.

Rose clătină din cap, încercând să exprime multitudinea de emoții care o cuprinseseră, unele mult prea rapide pentru a le identifica. Simțea milă, dar încercă să îndepărteze sentimentul. Nu merita compasiunea ei. Tristețe, poate, dar Rose nu reușea să-și dea seama față de cine. Astfel, continuă să-și manifeste iritarea, deoarece era mult mai obișnuită cu ea și îi venea mult mai ușor, căci se potrivea cu amărăciunea ei. Trecu pe lângă el și se îndreptă spre șemineu, căutând cutia cu chibrituri și o lumânare.

De data asta, Dawes nu o mai opri. Rose aprinse toate cele trei lumânări înainte să se întoarcă spre el și să-i întâlnească privirea pentru prima dată.

Rose fu nevoită să recunoască faptul că el procedase bine atunci când o avertizase, deoarece numai jumătate din chipul îngerului căzut rămăsese la fel cum și-l amintea ea. Cealaltă jumătate avea o porțiune mare de piele cicatrizată, care se mai estompase în timp, dar care nu lăsa nici o îndoială asupra faptului că rana fusese gravă. Fusese genul acela de rană căreia bărbații nu-i supraviețuiesc uneori.

Cicatricile ascuseseră scobitura unde cândva se aflase ochiul lui stâng, făcându-l să semene cu un pirat. Își pierduse aproape în totalitate urechea stângă, iar de-a lungul maxilarului și al gâtului erau fâșii de piele decolorată care dispăreau sub gulerul hainei. Buzele îi rămăseseră însă intacte, deși pielea aspră a ceea ce odată fusese obrazul lui se strângea la colțul gurii, într-un fel care te făcea să crezi că îl amuza ceva în permanență.

— Bine, atunci, spuse Rose, după ce-și încheiase cercetarea a ceea ce deja descoperise cu mâinile. Ești tu. Luă o lumânare și se îndreptă spre ușă. Presupun că trebuie să-ți găsești un loc în care să dormi

în noaptea asta. La urma urmelor, tu deții măgăoiaia asta nenorocită, în timp ce noi suntem numai oaspeți.

El păru mirat.

– Ce?

– Presupun că intenționezi să rămâi la Avondale. Din câte vezi, în această cameră nu mai există mobilier. Arată în direcția zecilor de șevalete și mese care transformaseră spațiul dintr-un dormitor într-un studio. Tot ce a existat aici a fost depozitat în pod, și, dacă vrei, ți le vom aduce înapoi. Măine-dimineață îmi voi anunța frațele că te-ai întors. Dacă te deranjează prezența noastră aici, poți vorbi cu el despre termenii contractului pe care-l avem pentru proprietatea ta.

Brusc, simți nevoia să se îndepărteze de el. Simți nevoia să se îndepărteze de bărbatul care stătea în fața ei, care, în vremuri de mult apuse, o făcuse să simtă un cumul de sentimente și emoții de care credea că scăpase.

Contele se încruntă.

– Ce?

– Se pare că nu numai chipul ți-a fost deteriorat, Dawes, ci și inteligența, spuse Rose, încercând cu disperare să-și păstreze acea stare de iritare. Nu poți dormi aici, și orice ai avea de rezolvat cu familia mea poate aștepta până dimineață.

El se holba la ea.

– Ar trebui să știi că aproape toate dormitoarele sunt ocupate, dar cred că dormitorul din aripa de sud este...

– Atât?

Acum, Rose era cea mirată.

– Atât ce?

– Asta nu te... Se opri, dar nu înainte de a indica spre chipul lui. Nu ai nimic de spus despre...

Ea îl privi printre gene.

– Ce?

– Fața mea. Cei mai mulți oameni sunt înfiorați, privesc în altă parte sau se holbează dezgustați.

Cuvintele lui erau aproape beligerante, iar Rose înțelese că el o provoca. Ironia acestui moment îi tăia răsuflarea.

— Chiar credeai că înfățișarea ta ar fi cea mai importantă pentru mine în acest moment? spuse ea cu vocea aproape sugrumată. Sau oricând altcândva?

Eli tăcu, iar tăcerea lui fu un răspuns în sine.

Ea păși spre el, de data asta amărăciunea fiindu-i înlocuită de furie, care aproape o împiedica să vorbească.

— Îți voi spune asta o singură dată. Nu sunt ca tine, Eli Dawes, îi zise ea răsufând greu, încercând să-și recapete controlul. Era mai bună de atât. Își drese vocea și începu iar, încercând să-și controleze mânia. Regret suferința pe care ai îndurat-o, milord, spuse sigură pe ea, precum și disconfortul pe care trebuie să-l suporti. Condoleanțele mele pentru moartea tatălui tău. Degetele ei strângeau încă suportul mic de lumânare, și constată, îngrozită, că îi tremurau. Se îndreptă spre ușă și ieși pe culoar. Bine ai revenit acasă, Lord Rivers, spuse ea și închise ușa în urma ei.

Capitolul 4

Fumul înecăcios și gros îl învăluia pe Eli. Ochii îi ardeau nemilos: dacă ar fi existat un final fericit, acesta ar fi fost să se poată ascundă din fața inamicului. Eli știa că veneau după arme sau după ce mai rămăsese din ele. În jurul lui, bărbați și cai afectați fizic și moral zăceau la grămadă, ca niște păpuși stricate aruncate la întâmplare pe câmp. Bărbații care se aflau încă în viață ignorau carnagiul și munceau cu ardoare, încercând armele. Eli alerga de colo-colo, de la încercăturile cu muniție până la tunuri și invers, alunecând din când în când pe iarba îmbibată de sânge, fără a ezita vreo clipă. Nu avea timp să se oprească.

Încă o explozie, încă un nor de fum, încă un rând de împușcături îndreptate spre un inamic ce se apropia tot mai mult. Pământul se clătina sub galopul cailor francezilor, iar aerul din jur se compresa și se dilata odată cu artileria care răspundea. Apoi, brusc, un corn sună în depărtare. Eli căzu, încercând din răsuputeri să respire.

Pușcașul mult prea tânăr îl privi, iar din ochii lui roșii și umflați curgeau lacrimi, poate din cauza fumului, poate din cauza ușurării, lăsând urme pe obrajii lui înnegriți. Ochii lui erau de obicei de un albastru neobișnuit, culoarea cerului pe timp de vară, înmuiată de caniculă. Eli nu-i uitase niciodată.

– Broaștele fug, șopti pușcașul, vocea lui fiind răgușită din cauza strigătelor.

De ce? De ce caii și bărbații care veneau după ei fuseseră chemați înapoi? Eli ascultase, încercase să înțeleagă, dar era numai tăcere. Era o tăcere groaznică, goală, sinistră, care se întindea pe câmpul amuțit din depărtare.

Cornul se auzi iar. Explozia armelor francezilor. Sunetul inconfundabil al șirului de împușcături îndreptate către ei.

Eli tresări și se trezi.

Privi nemișcat tavanul pentru o clipă chinuitoare, înainte să-și amintească unde se afla. De mult timp, aceste amintiri îi bântuiau

visele. Închise ochiul sănătos din nou, înțelegând că fusese o binecuvântare să se trezească chiar în acel moment, deoarece continuarea era mult mai înfricoșătoare.

În liniștea dimineții, cântecul abia perceptibil al păsărilor se auzea prin fereastră și, de undeva de la parterul casei, se distingea zgomotul făcut de o găleată în timp ce șemineurile erau golite și curățate. Poate nu era încă prea târziu pentru a lua un cal și a se întoarce de unde venise. Ar fi ieșit prin spate și ar fi dispărut iar, lăsându-i pe avocații tatălui său să continue să se ocupe de hârtoage și de procesele pe care le intentaseră deja.

Eli oftă și își trecu brațul peste ochi. Își simți capul zvâcnindu-i, iar stomacul îi chiorăia de foame. Mai târziu sau mai devreme, tot ar fi trebuit să se trezească. Se întreba dacă altcineva în afară de Rose știa că se afla acolo.

Rose Hayward.

Destinul râdea de el. Dintre toate persoanele care i-ar fi putut ieși în cale, în drum spre casă, în această resurrecție a datoriei, a conștiinței și a reconcilierii, dintre toate persoanele pe care le-ar fi putut întâlni pentru prima oară în calitatea lui de conte de Rivers...

Ea fusese singura femeie pe care nu o putuse uita niciodată – și trebuie adăugat că ea nu fusese niciodată a lui.

Ultima oară când o întâlnise pe Rose Hayward, fata cea mai mică a baronului Strathmore, un individ incredibil de bogat, era încă logodită cu Anthony Gibson, bărbatul pe care, cândva, Eli îl considerase prietenul lui. Nici Rose, nici surorile ei nu obișnuiau să-și facă prea des apariția la evenimentele considerate foarte la modă în societate și, până la curțarea bruscă și neașteptată pe care Gibson i-o făcuse lui Rose, Eli aflase numai ce se șușotea în spatele evantaielor pe ringul de dans de la Almack's sau prin norii de fum din camerele din spate de la White's.

Se zvonea că Rose Hayward era neînsemnată, că era searbădă și că avea o înfățișare masculină, fiind totodată o domnișoară timidă. O intelectuală. Se spunea că era mult prea educată, deși se părea că avea valențe artistice, că era tolerată la adunări datorită părinților ei charismatici și foarte populari și că era curtată doar datorită zestrei ei substanțiale.

Nici Anthony nu fusese foarte încântat de ideea logodnei, deși Eli știa că tatăl lui Gibson, viconte, avea probleme financiare. Eli

evitase să pună întrebări indiscrete, căci prietenul lui îi dăduse de înțeles că nu avea nici o intenție să răspundă la ele. Să faci parte dintr-o familie nobiliară presupunea și anumite sacrificii, iar Eli presupusese, cu naivitate, că Rose Hayward era unul dintre ele. Asta până în momentul inevitabil în care Anthony i-o prezentase lui Eli pe logodnica lui, iar acesta fusese fascinat irevocabil, căci Rose Hayward nu era ca femeile pe care Eli le cunoscuse până atunci. Avea o inteligență superioară și o minte scilpitoare care-l fascinau. Îl amuzase de atât de multe ori, îl ținea în suspans cu metaforele ei. Îl uimea cu observațiile și cunoștințele ei despre politică și istorie.

Normele sociale ar fi cerut ca Eli să fie scandalizat de asta, dar el fusese prea ocupat să profite de fiecare ocazie de a-i însoți pe Anthony și pe logodnica lui roșcată, cu ochi negri. Fura cât de multe minute, dansuri și prânzuri în compania lui Rose putea și, de fiecare dată când se despărțeau, dorința de a o revedea devenea și mai puternică.

O întreba despre interesele sale artistice și descoperiseră că împărtășeau aceeași pasiune pentru arta renascentistă. Fără să se gândească prea mult, îi oferise cheile de la colecția lui privată, anunțând personalul să-i permită accesul oriunde și-ar fi dorit, indiferent dacă el se afla sau nu în reședință, deși se asigurase că avea să fie acolo atunci când știa că Rose Hayward venea în vizită.

Ocazional, ea făcea schițe după tablourile din casa lui. Adesea, discutau și dezbăteau proveniența acestora cu o pasiune și o inteligență pe care el le găsea fascinante. Uneori, pur și simplu se așeza și privea pânzele într-o liniște reverențioasă, fără să fie conștientă de faptul că, într-o cameră plină cu lucrări de artă, ea era cea mai strălucitoare.

Eli aflase că era foarte loială familiei și tuturor acelor care erau importanți pentru ea, iar asta îl includea și pe Anthony Gibson. Fusese îndrăgostită până peste cap de Gibson, și oricine și-ar fi putut da seama de asta, iar Eli nu făcea excepție. Înțelesese că fusese foarte gelos și că, dacă ar fi continuat să se învârtă în jurul unei femei care nu avea să fie niciodată a lui, și-ar fi pierdut orice urmă de onoare care i-ar mai fi rămas.

Din acest motiv se îndepărtase de Anthony și de Rose și petrecuse mai mult timp cu Giles și Prevett, bând și petrecând peste măsură. Încercase să uite cu ajutorul femeilor voluptuoase și păcătoase,

în compania cărora căutase adesea să se afle. Stilul lui de viață decadent devenise subiect de bârfă, în timp ce el se încurca cu văduve plictisite, cu actrițe frumoase sau cu niște curtezane împlinite. Erau femei care-și cunoșteau replicile și care-și jucau bine rolul pe scena reprezentată de extravaganta societate londoneză. Erau femei încântătoare în pat, dar ușor de uitat. Nici una nu reușise să-l facă să uite de Rose.

Totul se întâmplase cu mult timp înainte ca Eli să descopere că soarta unui bărbat era decisă de caracterul lui. Se întâmplase cu mult timp înainte de a pleca la război, fără să privească înapoi, înainte să fi înțeles consecințele ignoranței și ale egocentrismului său.

Se petrecuse totul înainte să înțeleagă că, dintre toate regretele care ajunseseră să îl chinuiască, Rose avea să fie cel mai mare.

După o jumătate de oră, Eli se îmbracă în sfârșit și ieși din dormitorul luxos în care-și găsisese refugiul în acea noapte. Nimeni nu venise să-l deranjeze, ceea ce-i convenise de minune, deși ducea durul apei pentru a se spăla. Se simțea ciufulit, murdar și ca un impostor în propria casă, ba chiar în propria viață. Toate lucrurile care îl înconjurau în acest moment – bogăția, decorul somptuos, prezența servitorilor eficienți – erau lucruri pe care cândva le luase de-a gata. Aștepta, cerea chiar. Acum, că se întorsese, simțea că vechiul stil de viață nu i se mai potrivea. Se simțea îmbrăcat într-o haină care nu-i venea, care-l irita și care-l făcea să se simtă inconfortabil.

Poate știuse că întoarcerea în Anglia avea să fie astfel, poate de aceea alesese Avondale – pentru a-i oferi intimitatea și timpul necesar să se reacomodeze cu viața pe care o lăsase în urmă. Această posibilitate fusese însă spulberată de prezența familiei Hayward, iar acum Londra se transformase în singura lui opțiune. Sau ar mai fi putut să plece cu coada între picioare înapoi în Belgia, însă acesta ar fi fost gestul unui laș, iar lui Eli îi mai rămăsese o urmă de mândrie. Nu putea decât să spera că avea să fie de ajuns.

Eli se îmbrăcase cu hainele care erau încă murdare și umede, iar foamea îi chinuia stomacul. Traversă culoarul lung și coborî scara lată, dar, din fericire, nu găsi pe nimeni pe drum. Urmând același traseu pe care-l parcursese cu o seară înainte, traversă sala de mese opulentă, acolo unde de obicei se servea micul dejun, și se îndreptă direct spre bucătărie. Nu avea nici un chef de o altă conversație

neplăcută cu un alt Hayward, nu-și dorea să o întâlnească pe Rose, cu neîncrederea ei. Din experiența lui însă, servitorii aveau să-i dea ascultare și nu aveau să pună întrebări. Aveau să bârfească mai târziu, desigur, dar nu urma să fie nevoit să-i asculte.

Mirosul de pâine proaspăt coaptă se simțea încă în aer în timp ce se apropia, dar și mai importantă era liniștea binecuvântată. Dacă avea noroc, urma să găsească bucătăria goală. Ar fi putut astfel lua ceea ce-și dorea și apoi ar fi dispărut imediat. Privind peste umăr pentru a fi sigur că nu era urmărit, se grăbi pe holul îngust și dispăru după colț.

Avu nevoie de un moment pentru a remarca mulțimea adunată în jurul mesei măcelarului. Mai avu nevoie de un moment, unul în care ar fi trebuit să dispară, dar în care, în schimb, rămăsese nemișcat, pentru a observa că toți cei aflați acolo se întorseseră spre el și-l țintuiau cu privirea.

Eli tresări și se întoarse cu partea aceea a chipului care nu fusese distrusă, îndepărtându-se spre umbra coridorului. Se luptă cu dorința bruscă și copleșitoare de a se întoarce de unde venise. O parte din el se întreba dacă nu ar fi fost mai practic să se arunce de pe cel mai înalt pisc.

— Eli? Își auzi numele de undeva din spatele grupului, care părea format numai din femei. Mai precis, femei tinere, cu expresii ce le trădau mirarea.

Se trezise dintr-un coșmar doar pentru a ajunge în altul.

În spatele grupului era foială, iar o femeie în vârstă se desprinsese de grup și traversă podeaua de piatră cu o ușurință uimitoare. Eli fu îmbrățișat pe neașteptate și privi în jos la capul acela cu păr grizonant, prins foarte îngrijit la spate. O a doua femeie apărură alături de el, mai înaltă, dar deloc reținută în îmbrățișare.

— Mătușă Theo? băigui el confuz. Mătușă Tabitha?

— Nu-mi vine să cred că ești aici cu adevărat, spuse femeia cea mai scundă și mai rotunjoară din cele două, cu voce înăbușită.

Mintea lui Eli se chinuia să asocieze femeile care acum îl strângeau în brațe de-l lăsau fără răsufare cu mătușile pe care abia le cunoștea înainte să plece din Anglia. Le întâlnise doar de câteva ori în copilărie și nu le acordase prea multă atenție. Nu se gândise deloc la ele când decisese să se întoarcă în Avondale. Acestea fiind spuse, considera că nu merita afecțiunea cu care ele îl copleșeau acum.

Erau surorile tatălui său, ambele văduve, ambele făcând alegerea de a trăi solitare în liniștitul Dover. Cel puțin asta bănuia Eli. Privind grupul de tinere care îi urmărea cu nerăbdare, observă că mătușile lui păreau să fie în mijlocul a ceea ce tocmai întrerupsese el.

– Nu am crezut niciodată că ai murit, spuse Tabitha, cea mai înaltă, tresărind când se trase în spate, pentru a-l privi mai bine, cu obrazii arzându-i.

– Nici eu, mărturisi Lady Theodosia, apropiindu-se de sora ei. Niciodată nu mi-am pierdut speranța. Îi strânse mâna și-și șterse ochii, care păreau să fi devenit înceteșoși. Când draga noastră Rose ne-a spus dimineață despre întoarcerea ta, am știut că rugile noastre au fost ascultate.

– Suntem atât de recunoscătoare și de fericite că ești acasă!

Ochii albaștri ai Tabitheii îi analizau fața, hainele, iar Eli se pregăti pentru a face față compasiunii care știa că avea să urmeze. Știa exact ce gândeau. Dumnezeu, auzise totul de prea multe ori...

– Ai nevoie de o baie, spuse Lady Theodosia, strâmbând din nas.

Eli fu surprins. O baie?

– Exact la asta mă gândeam și eu, încuviință Tabitha. Și de un rând decent de haine. Arăți și miroși de parcă ai călătorit ca un cioban timp de o lună, dragule.

– Presupun că îți este foame, comentă Theo.

– Sigur îi este. Capra are gust oribil.

– Nu neapărat. Dacă o condimentezi cum trebuie, este destul de gustoasă.

– Dacă vei condimenta greierii suficient, până și ei ți se vor părea gustoși, izbucni Tabitha. Oricum, pot să cer să ți se aducă o farfurie imediat. Poate ouă, bacon, fără carne de capră.

– Sau greieri.

– Poate ar fi bine să-i dăm înainte niște apă caldă și săpun, continuă Tabitha.

– Ne-am înțeles. Și nu uita de haine. Nu poate umbla pe aici în halat – sau, mă rog, în ce poartă acum.

– Ce ziceți de o tunsoare?

– Dacă dorește.

Eli încerca să urmărească schimbul rapid de replici, dar nu reuși să înțeleagă mai mult decât cuvântul „capră“. Cumva, se simțea de parcă ajunsese într-un univers paralel, unde nimic din ceea

ce se așteptase el nu se întâmpla. Theo își șterse din nou ochii, nu înainte să-i strângă din nou mâna.

— Eu... Eli începu fără să știe ce voia să spună.

— Dumnezeule, dragule! Iartă-mi impolitețea! Theo îl luă cu fermitate de braț pe Eli. Vino, vreau să te prezint unor eleve!

— Eleve?

— Ei bine, da. Se opri. Rose mi-a spus că știi că Avondale a fost închiriată.

— Știu. Picnicurile pe malul mării fuseseră mereu la modă. Pot vedea efectele farmecelor bătrânului Strathmore și a soției lui. Eli era conștient că vorbele lui sunau ironic, dar toată situația era greu de suportat.

Baronul și baroana au murit în urmă cu trei ani, dragule. Harland este acum baron. Tabitha îl bătu ușor pe umăr.

Eli înjură încet.

— Rose nu mi-a spus nimic.

— Nu vorbește adesea despre asta. Nici unul dintre frații Hayward nu o face.

— Ar trebui să știi că Avondale nu este închiriată pentru picnicuri, adăugă Theo. Este închiriată Școlii de Fete Haverhall.

— Ce? Cu ani în urmă, Școala Haverhall, deținută de familia Strathmore, fusese cea mai scumpă și mai prestigioasă școală de fete din Londra. Sora lui Rose, Clara, fusese directoarea. Chiar și Eli auzise de ea. Era evident că încă funcționa.

— Haverhall a închiriat Avondale pe durata programului de vară. Zeci de studenți stau aici de-a lungul verii. Rose a noastră le predă artele.

Theo îi zâmbi.

Eli nu se trezise tot într-un coșmar; trecuse pe lângă el și ajunsese direct în iad. Amețea pe care o simțea se accentuase. Era ultimul lucru de care avea nevoie. Își regreta decizia de a se fi întors în Anglia cu fiecare minut care trecea.

— Sunt niște domnișoare atât de adorabile și de talentate, adăugă Tabitha. Toate vor dori să te cunoască...

— Nu! izbucni el.

Mătușile făcură un pas în spate.

Se părea că anii petrecuți în singurătate îi furaseră șarmul și-l transformaseră într-un bădăran. Eli inspiră adânc și încercă să-și

îndulcească răspunsul. Vreau să spun că nu doresc să întrerup... orice ați face voi aici.

– Facem doar o selecție, continuă Tabitha, privindu-l lung. Doar niște specii de bivalve și echinoide pe care le-am adunat mai devreme de pe plajă.

Avea senzația că mătușa lui vorbea în limbi străine.

– Parcă ai zis că sunt eleve la Haverhall.

Ambele mătuși îl priviră întrebător.

– Sunt.

Deși nu cunoștea prea multe despre școlile londoneze unde elitele își educau fiicele, avusese mereu impresia că la Haverhall se concentrau asupra cizelării comportamentului.

– Atunci, ce? Instructorul lor de dans a ajuns târziu în dimineața asta? Profesorul de franceză a întârziat?

Își observă mătușile privindu-se într-un fel pe care nu-l putea descifra.

– Nu, dragule, nimeni nu a întârziat, îi spuse Theo.

– Am decis să... abordăm altfel lucrurile în această dimineață, adăugă Tabitha.

Nici asta nu clarifica prea mult lucrurile pentru Eli, dar nu avea starea necesară pentru a continua această conversație. Ce-i păsa lui de ceea ce făceau elevele de la Haverhall? Atât timp cât le putea evita, avea să poată supraviețui.

Privi pe deasupra capetelor mătușilor la scena care avea loc în bucătărie. Numai tânăra care era mai apropiată de ei privea în direcția lui. Era brunetă și purta o rochie de un verde pal, care se potrivea cu ochii ei verzi. Avea mânecile suflecate, iar mâinile îi erau acoperite de ceea ce părea ipsos. Elevele se întorseseră însă la proiectul lor, care părea să fie așezat pe masă, specii de bivalve deosebite așezate pe o tavă din ceramică, ce păreau mult mai interesante decât înfățișarea lui.

Știa că ar fi trebuit să se simtă ușurat.

– Fetelor chiar le-ar plăcea să te cunoască, spuse Theo, prinzându-l de braț. Permite-ne...

– Nu!

Cel puțin, de data asta nu țipă, dar mai degrabă și-ar fi înțepat ochiul bun cu o furculiță decât să se supună reacției terifiante a zeci

de domnișoare sensibile și delicate atunci când ar fi văzut cum devenise. Eli se îndepărtă de mătușa lui.

— Te asigur că nu le întrerupi...

— Am spus nu. Mulțumesc!

— Foarte bine, zise Tabitha. Ți-ar plăcea să mănânci aici? Sau poate ai dori mai multă intimitate? Presupun că mai este mâncare în salon sau pot cere să ți se aducă ceva sus...

— Am eu grijă de mine.

— Foarte bine, spuse Tabitha. Îl îmbrățișă scurt și se îndepărtă. Dacă ai nevoie de ceva, cere-mi numai. La urma urmei, asta este casa ta.

— Da, și ar trebui să organizăm o cină pentru a sărbători cum se cuvine întoarcerea ta, spuse Theo, aplaudând, cu ochii sclipind de încântare. Putem invita...

— Niciodată! Rosti cuvântul cu mai multă duritate decât intenționase. Nu veți face nici un plan în numele meu. Nici diseară, nici cu altă ocazie. Nu doresc să văd pe nimeni.

Lady Theodosia își întoarse capul, iar ridurile din jurul gurii părură a se adânci.

— Desigur. Îmi cer scuze.

Eli scrâșni din dinți. Doamne! Încă țipa la două femei în vârstă care nu-i arătaseră decât amabilitate. La naiba, nu-i plăcea deloc de el în acest moment. Dădu să plece.

— Mi-a făcut plăcere să vă văd. Limba lui păru că se împiedică de cuvinte, așa că, fără să aștepte vreun răspuns, se întoarse și plecă.

Capitolul 5

Lumina dimineții târzii era perfectă. Rose avea să termine satinul stacojiu de la tabloul lui Lady Ophelia într-o oră, o sarcină care trebuia executată într-o solitudine bine-venită, pentru care era recunoscătoare. La acest tablou se întorsese Rose după apariția lui Eli Dawes, căci el îi reamintea ce era cu adevărat important pentru ea și pentru fiecare persoană pe care o picta în privat, iar aici găsea multe motive să-și găsească pacea.

Când părinții lui Rose muriseră, nu lăsaseră în urmă imperiul pe care toți credeau că îl dețineau, ci unul care era gata-gata să se prăbușească. Ghinionul și investițiile proaste făcuseră din acest imperiu al transporturilor cândva profitabil doar o umbră a gloriei de odinioară, amenințând să decadă în orice moment. Pe atunci, doar Școala de Fete Haverhall era singura care mai ținea la distanță creditorii și care făcea ca familia Hayward să nu falimenteze.

În timp ce fratele ei se chinuise să mențină totul pe linia de plutire, iar Clara să administreze școala, Rose făcea tot ce putea pentru a aduce bani în vistieria familiei așa cum se pricepea ea mai bine. Începuse să primească comenzi pentru portrete – de obicei din partea celor recent îmbogățiți și a moșierilor care, în ciuda averilor lor, nu puteau să se bucure de serviciile celor mai la modă artiști care se învârteau printre aristocrați. Deși Rose nu putea să ceară atât de mulți bani precum pictorii bărbați pentru o lucrare obișnuită, cerea sume fabuloase pentru portretele bine executate în dormitor.

Afacerea ei cu lucrări care scandalizau se dezvoltase în ultimii ani. Uneori, picta tinere precum Ophelia, alteori picta soția sau amanta la cererea soțului sau a iubitului, dar nu mereu. Ocazional, picta și bărbați, cupluri sau triouri. Pentru Rose nu era important, căci, indiferent de subiect, ea garanta pentru discreția sa.

În ultima vreme, nu mai erau atât de presați din punct de vedere financiar – Harland reușise să pună iar pe picioare afacerea și începea să câștige teren, iar Haverhall era la fel de căutată și de prestigioasă

ca odinioară – însă cererile pentru priceperea și discreția lui Rose nu se împuținaseră. Dimpotrivă, numărul lor crescuse, iar relativa intimitate oferită de Avondale aducea un plus afacerii sale. Munca în exces îi ocupa timpul și îi oferea satisfacție deplină, ajutând-o să nu se macine cu lucruri la care nu voia să se gândească. La fel ca Eli Dawes.

„Sunt diferit de bărbatul care am fost cândva.“

Ei bine, înfățișarea sa era incontestabil una diferită, recunoștea asta. Când Rose l-a întâlnit pentru prima dată pe Eli Dawes, știa deja că era un pezevenghi egocentric și superficial. Avea reputația de afe-meiat, interesat doar de băutura și de cuceriri.

Cu cât își petrecuse însă mai mult timp în compania lui, cu atât fusese mai surprinsă. Se dovedise a fi amuzant, atent, curtenitor și mult mai inteligent decât părea sub aspectul lui superficial.

La asta se adăugau și colecția lui impresionantă și cunoștințele lui despre arta renascentistă pe care le împărtășise cu ea fără ezitare. Colecția lui îi apropiase mai mult decât ar fi putut-o face cinele și petrecerile. Galeria lui devenise refugiul lor – un loc unde părea să se bucure de opiniile ei, urmând întrebări inteligente și dezbătând cu entuziasm ceea ce ei părea să-i facă deosebită plăcere. În preajma lui, nu se simțise niciodată obligată să-și măsoare cuvintele. Rose îl plăcuse cu adevărat pe Eli Dawes, până în ziua în care se dovedise cu nimic mai bun decât Anthony Gibson. Însă nu voia să se gândească la asta. Deja își pierduse prea mult timp din viață din cauza asta.

Rose privi spre baldachinul din fața ei, unde divanul gol era îmbrăcat în satin, și-și luă iar pensula.

„Concentrează-te asupra lucrurilor importante“, își spunea sieși.
„Concentrează-te asupra lucrurilor care contează.“

– Pot să intru?

Pensula lui Rose rămase nemișcată, în timp ce ea privea pata sta-cojie pe care o lăsase pe pânză. Nu, vru ea să spună. În schimb, își controlă resentimentele care aproape o gătuiau.

– Casa îți aparține, Lord Rivers, răspunse ea ferm fără să-l privească. Poți merge oriunde îți dorești.

– Lady Tabitha mi-a spus despre părinții tăi. Îmi pare rău! Vocea lui avea încă acea răgușeală neobișnuită pe care o sesizase cu o noap-te înainte, iar Rose constată că probabil era din cauza rănii pe care o avusese la gât. Ar fi trebuit să-mi spui aseară.

Analiză vârful pensulei și picăturile de culoare de pe fiecare fir.

— De ce?

— Eu doar... Pentru că am vrut să-ți ofer condoleanțele mele mai devreme.

Rose strânse din dinți, dar se strădui să se relaxeze.

— Pachebotul în care se aflau părinții mei a dispărut în timpul unei furtuni pe Atlantic, când se îndreptau spre Boston.

Eli tăcu un lung moment, iar Rose începuse să sperie că avea să plece. În schimb, auzi sunetul ghetelor în timp ce înainta în încăperea. Dintr-o mișcare, Rose puse pensula deoparte și trase muselina transparentă care stătea strânsă deasupra șevaletului și acoperi tabloul. Îl auzi oprindu-se în apropierea șevaletului.

— Când vei pleca spre Londra, Lord Rivers? îl întrebă ea, mulțumită de cât de politicoasă fusese.

Emoțiile nesăbuite, impulsive nu o ajutaseră niciodată la nimic. Sora ei era obligată să-i reamintească asta adesea.

— Nu plec.

Rose îl privi uimită.

Dawes stătea lângă șevalet, privind-o. Stătea într-o parte, cu partea diformă a feței ascunsă, iar ea se întreba dacă nu o făcea din obișnuință. Făcuse baie. Era evident datorită roșeții din obraji, umezelii din păr și parfumului de lămâie și santal care îi ajungea la nas. Găsise, de asemenea, pe undeva haine curate, iar croiala simplă, dar potrivită a acestora scotea în evidență faptul că și postura lui se schimbaseră. Chiar și pe sub haină, ea își putea da seama că pieptul lui era mai solid, bicepsii și brațele fiind parcă mai puternice. Musculatura picioarelor era mult mai pronunțată pe sub pantaloni. Nu mai avea deloc fizicul zvelt, la modă, de gentleman, cu care cândva se mândrea atât de mult. Acum, arăta mai degrabă ca un bărbat care își câștiga pâinea în magazine sau pe câmp.

Rose își aminti cum, cu o seară în urmă, o ținuse captivă fără prea mult efort, iar ea se abținuse să-și frece încheieturile.

— Nu mergi la Londra astăzi? Sau nu...

— Nu voi merge deloc la Londra. Plănuiesc să mă stabilesc la Avondale. Își puse mâinile încrucișate la piept. Permanent.

Îa te uită! Ultimul lucru pe care Rose și-l dorea era să-i suporte prezența până la sfârșitul verii.

– Ai uitat că acum ești conte? Am auzit că te vor declara foarte curând mort, iar asta este ceva ce poate n-ar fi rău să revizuiești imediat. Vei descoperi poate că ți-au revenit foarte multe responsabilități, iar tu nu ești neapărat pregătit pentru ele...

– Te rog să nu-mi ții morală în ceea ce privește responsabilitățile mele. Sunt perfect conștient de ele.

– Desigur! Rose privi în jos, amintindu-și că nu avea nevoie să iște o ceartă. Avea nevoie numai ca el să plece – și, preferabil, pentru totdeauna.

– Ce pictezi? întrebă el.

– Nimic care te-ar putea interesa. Rose se ridică de pe scaun.

– Greșești.

Ea reuși să-și rețină o grimasă.

– Ce dorești, Daw... Lord Rivers? întrebă ea.

– Poți să îmi spui Dawes, Rose. Așa mi-ai spus mereu.

– Ce dorești, Lord Rivers? repetă ea intenționat.

El oftă.

– Voiam să te văd. Voiam să mă asigur că ești bine.

– Ei bine, m-ai văzut. Își puse mâinile în șold. Și te asigur că sunt foarte bine. Altceva?

Îl fixă cu privirea fără să clipească până când Dawes fu cel care și-o îndepărtă, privind înspre fereastră.

– Voiam să îmi cer scuze, spuse el în cele din urmă.

Rose se holbă la el. Nu se așteptase la asta.

– Să îți ceri scuze?

– Da, răspunse el reținut.

Rose își strânse pumnii atât de tare, încât unghiile îi înțepau palmele. Chiar credea că putea veni aici pe nepusă masă să rostească aceste cuvinte și să fie pur și simplu absolvit de orice vină? Se simți învăluită de vină și se forță să inspire adânc înainte să-i răspundă.

– Singura persoană față de care trebuie să îți ceri scuze este servitoarea care a trebuit să curețe nămolul și mizeria care au rămas în urma ta când ai intrat pe fereastră aseară.

– Rose!

Vocea lui părea stinsă.

Rose inspiră din nou adânc, dar pierdea lupta în fața furiei care devenea din ce în ce mai puternică.

– Și cam pentru ce crezi tu că trebuie să îți ceri scuze?

Contele o țintui cu privirea.

— Nu face lucrurile și mai dificile.

— Dificile? Autostăpânirea amenința să o părăsească. Desigur. Ferească Dumnezeu ca Eli Dawes să fie pus într-o situație dificilă!

— Nu asta am... Ezită, dar apoi continuă ca și cum ar fi repetat de foarte multe ori aceste cuvinte. Anthony nu te-a tratat cu respectul care ți se cuvenea.

— Ce?

— Mi-a spus ce a făcut. După ce am plecat din Londra.

— După ce toți ați fugit din Londra, vrei să spui.

— Eu...

Se opri iar, părând rănit.

— Tu ce? Nu ai vrut să îți asumi responsabilitatea pentru ce ai lăsat în urmă? Anthony a fugit înainte să fi descoperit totul, înainte să pot rupe logodna. Iar tu l-ai însoțit.

— Rose, pe atunci, nu știam. Nu știam ce făcea.

— Atunci, ești aici pentru a-ți cere scuze în numele lui? Este cam târziu pentru asta, având în vedere că este mort, nu crezi?

În vocea ei se simțea ironia, pe care nu și-o putuse reține.

— Nu. Îmi cer scuze pentru... ceea ce am făcut sau, mai degrabă, pentru ce nu am făcut.

— Dumnezeu! Încerci să mă convingi că ți-ai găsit conștiința pe câmpul de bătălie din Belgia?

— Nu este corect, izbucni el, apropiindu-se de ea.

— Adesea, lucrurile nu sunt corecte, Lord Rivers, fi răspunse ea pe același ton. Crede-mă însă când îți spun că acum recunosc asta cu mai multă ușurință.

— Rose...

— Am trecut peste asta. Ar trebui să faci și tu același lucru. Nu ar trebui să te mai îngrijorezi pentru bunăstarea mea, căci sunt alții față de care trebuie să îți ceri scuze.

Fața lui era albă ca varul.

— Nu-mi pasă de alții, dar îmi pasă de tine. Mereu mă va preocupa bunăstarea ta. Cândva, te-am considerat... prietena mea. Mi-ar plăcea să te consider în continuare astfel.

— Prietenă? Rose simți o emoție puternică. Simți cum, deodată, îi venea greu să respire. Ar fi trebuit să se oprească, știa asta.

Această conversație, vorbele usturătoare nu ar fi trebuit să aibă loc. Nici acum, nici altă dată.

În mintea ei depășise deja trădarea și încrederea pierdută cât putuse ea de bine și supraviețuise. Nimic nu avea să se schimbe, nimic nu ar fi putut schimba trecutul, însă inima ei părea incapabilă să îi dea ascultare.

– Foarte bine, atunci, hai să discutăm, Dawes! Cândva, și eu te-am considerat prieten. Așa că hai să dăm cărțile pe față, bine? Să spunem adevărul, așa cum o fac prietenii.

Trecu pe lângă el și se îndreptă spre ușa deschisă, pe care o închise cu mai multă forță decât ar fi fost necesar. Nu voia ca altcineva să le audă conversația. Se așeză pe un cufăr solid din colț, plin cu materialele ei de pictat. Deschise cufărul cu mișcări controlate, scoase diverse materiale și alese o cutie din lemn, una în care cândva s-ar fi putut afla un pistol.

Se îndreptă și se întoarse în direcția în care se afla contele.

– Anthony nu va ști niciodată că mama lui binevoitoare mi-a dat asta, spuse ea cu câtă relaxare putea vocea ei să exprime. Rose deschise cutia. În ea se afla o colecție de hârtii galbene, pliate în pliuri și legate cu fundă maro. Sunt scrisorile mele de dragoste către fiul ei. Cel puțin, asta a crezut ea că sunt. După ce am fost înștiințați despre moartea lui, și-a dorit să le păstrez eu, pentru a-mi aminti de el.

Dawes o privea precaut.

– Nu înțeleg.

– Nu? Rose își trecu degetele peste hârtii. Nu le recunoști?

– Nu înțeleg nimic, zise el. Nu aș fi citit niciodată corespondența voastră. Cu atât mai puțin scrisorile de dragoste. De ce crezi că le-aș putea recunoaște?

– Pentru că unele îți sunt adresate.

Dawes se încruntă.

– Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești.

– Chiar nu îți amintești de ele?

Contele flutură din mâini, deznădăjduit.

– Nu!

– Te aștepti să te cred?

– Da!

– Atunci, pentru ce ți-ai cerut scuze mai devreme?

Contele scrâșni din dinți.

— Pentru infidelitatea lui Anthony. Îl cunoșteam mai bine decât oricine și ar fi trebuit să știu ce făcea. Aș fi putut — ar fi trebuit — să intervin. Ar fi trebuit să îți spun.

— Infidelitatea lui? Pentru asta vrei să îți ceri scuze?

— Era logodit cu tine, Rose, iar el se încurcase cu...

Se opri.

— Lady Helvers? Lady Pulsham? Actrița din Sandler Wells? Cu oricine îl cunoștea? izbucni ea. Normal că nu mi-ai spus. Loialitatea ta era față de Anthony, nu față de mine.

— Nu! Cuvântul fu răgușit. Rose...

— Nu am terminat. Se opri, încercând să-și controleze emoțiile. Privind în trecut, sunt surprinsă că Anthony nu s-a grăbit să se însoare cu mine, având în vedere câți bani erau la mijloc. Însurat, ar fi putut continua așa, fără să riște averea cu care se alegea căsătorindu-se cu mine.

Contele strânse din buze.

— Ai fost mai mult decât o zestre, Rose!

— Serios, Dawes, parcă stabiliserăm să spunem adevărul.

El avu bunul-simț de a privi în lături.

— Eram conștientă de reputația de afemeiat a lui Anthony chiar înainte de a se arăta interesat de mine. Era însă un actor foarte bun. Își alegea foarte bine cuvintele, gesturile, și m-a făcut să cred că sunt specială. M-a convins să s-a schimbat, că eu l-am schimbat. Asta a fost vina mea. Nu pentru asta ar trebui să-ți ceri scuze.

Contele o privea, iar culoarea ochiului său părea mai degrabă verde decât maro în lumina palidă.

— Nu am vrut niciodată să te văd rănită. Am vrut să îmi cer scuze pentru asta.

— Nu eu sunt subiectul aici, Dawes. Nu m-ai ascultat. Nu mie ar trebui să-mi ceri iertare.

Nările lui se măriră, simțindu-se frustrat.

— Nu știu ce vrei să spui.

Rose se întoarse și așeză cutia pe mäsută, trântind un pahar gol care se afla pe margine. Nu-l ridică. Cu mișcări precise, desfăcu plicul de deasupra pentru a-i dezvălui conținutul. Așeză foile întinse peste hârtiile amestecate de pe masă.

— Lady Abigail Spencer, spuse ea.

Era o caricatură a unei tinere aflate în grădină, care se aplecase pentru a miroși un trandafir. Numai că proporțiile curbelor fuseseră foarte exagerate, iar în spatele ei stătea un tip ferchezuit, privind cu poftă și băjbâind la turul pantalonilor. Sub desen scria: „Am nevoie de o hartă“.

– Apoi, desigur, domnișoara Emily Danvers.

Era o altă caricatură a unei tinere. Pistruii ei minunați care îi acopereau nasul, obrații și fruntea erau desenați ca niște pete de pe pielea unei broaște, ochii îi erau exagerat de mari, iar gura asemenea, astfel încât chipul ei arăta ca al unei broaște. Era așezată într-un câmp de narcise, iar în jurul capului ei erau desenate muște. În josul desenului scria: „O limbă prea ascuțită“.

Rose îl privi pe Dawes. Era foarte încordat.

– În tot timpul petrecut împreună nu mi-am dat seama de faptul că Anthony, la fel ca tine, era interesat de artă, spuse Rose, iar amărăciunea pe care încercase din răspuțeri să o controleze ieși la suprafață triumfătoare. Mai puse un desen pe masă. Acesta reprezenta o femeie, fața ei lungă fiind transformată într-o imagine cabalină, cu căpăstru, iar pe fundal doi armăsari păreau să se lupte. Vezi în susul paginii scrisul lui Anthony? Sunt câteva desene care îți sunt adresate, dar pe acesta scrie „Eli, cred că vei aprecia desenul ăsta“. Acum, nu știi sigur dacă se referea la propria ta colecție de artă sau la dragostea ta pentru Tattersalls sau poate...

– Oprește-te, spuse Eli.

– Să mă opresc? Abia am început. De ce, uite, sunt cu zecile! Un întreg discurs asupra aspectului fizic al unor doamne, majoritatea tinere și de rang nobiliar, și alte câteva din altă categorie. Încă nu am ajuns la cele mai pline de cruzime. Alese încă un plic din cutie. Sigur le-a găsit necorespunzătoare pe acelea ce reprezentau o varietate de activități de făcut în pat cu femei. Cu siguranță le poți recunoaște acum.

Fruntea lui era încrețită, iar expresia, plină de amărăciune.

– Poate, spuse el ezitant.

– Nu pari foarte sigur. Oare să îți le arăt și pe celelalte, pentru a-ți îmbroșta memoria?

– Nu. Acele desene sunt infantile și prostेști, spuse el reținut. Nu cred că ar fi trebuit să le vezi vreodată. Nimeni nu ar fi trebuit.

Furia o lovi atât de puternic, încât izbucni:

— Nimeni nu ar fi trebuit să le vadă? spuse ea. Doamne, Dawes, toată Londra le-a văzut!

— Ce? Cum?

Rose se holbă la el. El ridică privirea de la schițe.

— Despre ce naiba vorbești, Rose? întrebă el gutural.

Contele se apropie și aruncă desenele de pe masă. Înainte ca acestea să ajungă pe podea, o prinse de braț.

— Ce? Vocea lui era de neînduplecat, la fel ca strânsoarea, iar ea simți tensiunea din trupul lui.

— Desenele. Le-ați dat la publicat sub protecția anonimatului după ce ai plecat din Londra. La fel ca *Lista lui Harris cu doamnele de la Covent Garden*, dar fără specificațiile sexuale explicite. O cărticică ce avea să fie vândută la fiecare colț de stradă, alături de foiletoanele de bârfe, făcute pentru a distra și a stârni. A fost foarte populară. Desenele din cutie sunt cele originale și tot aici se află și acordul de publicare.

Eli se făcu alb ca varul, iar cicatricile lui deveniră și mai reliefate.

— Nu știi despre ce vorbești.

Rose își trase mâna, și în adâncul sufletului se născu un sentiment de suspiciune.

— Ați făcut totul împreună, spuse ea amorțită. Tu și Anthony, căci erați de nedespărțit.

— De nedespărțit? repetă el, și vorbele îi sunară înfricoșător. Anthony nu a fost... El nu a... Eli se aplecă ușor, de parcă ar fi avut dureri, apoi se îndreptă. Nu aveam nici o idee că plănuia să facă... asta.

— Nu ai știut, șopti ea, încercând să își înțeleagă propriile sentimente.

Încerca să se obișnuiască oarecum cu gândul că, poate, ceea ce crezuse despre Eli Dawes în toți anii aceștia nu era adevărat.

Contele îi dădu drumul și se întoarse, îndreptându-se spre ferestrele lungi.

— Ai crezut că eu am făcut asta? Că aș putea fi de acord cu așa ceva?

— Ce credeai că avea Anthony de gând să facă cu desenele? izbucni ea, confuzia fiind înlocuită de furie.

El își trecu o mână prin păr, foarte agitat.

— Nu știi. Nu m-am gândit niciodată la asta. Nici măcar nu am știut că erau atât de multe.

- Ei bine, îți spun eu ce ar fi trebuit să știi. Vocea lui Rose era răstită, dar tânăra încerca să se controleze. Ar trebui să știi ce au făcut aceste desene unora dintre femei. Unora dintre ele le-au distrus viața, într-o societate superficială care pune preț numai pe reputație și pe înfățișare. Au fost ridiculizate și batjocorite. Sugestia că aceste femei au fost încercate și găsite necorespunzătoare în feluri în care îmi e și greu să...

- La dracu', îl auzi ea spunând în șoaptă, aproape imperceptibil.

- Da, pare să fie tema care apare cu recurență, încuviință glacial Rose. Nu l-am considerat niciodată un sfânt, spuse ea. Nici pe tine. Dar am crezut că măcar unul din voi ar fi putut fi o persoană decentă.

- Dacă aș fi știut ce avea de gând să facă, le-aș fi distrus.

Rose se aplecă și începu să adune desenele împrăștiate pe jos.

- Desigur.

- Nu mă crezi.

Era în același timp o întrebare și o afirmație.

- Cred că nu ai știut că intenționa să le publice, recunosc eu. În acest moment nici ea nu știa ce să mai creadă. Rose puse desenele înapoi în cutie cu degetele amorțite și o închise.

- De ce le păstrezi? întrebă Dawes de la fereastră. De ce nu le-ai distrus?

Rămase nemișcată și-l privi.

- Pentru a-mi aminti de ce fac ceea ce fac.

Își șterse nasul.

- Nici asta nu înțeleg ce înseamnă.

- Nu îți cer să înțelegi nimic, Dawes. Ceea ce îți cer este să nu-mi ieși în cale. Se îndreptă și-și aranjă fusta. Brusc se simți slăbită, ca și cum toate emoțiile pe care le ținuse în ea explodaseră și o epuizaseră. După atât de mult timp, Eli Dawes nu era personajul negativ care-și dorea să fie pentru a justifica cei șase ani de furie și amarăciune. Se simțea ca și cum sentimentele ei o trădaseră. Nefericită în dragoste.

- Pentru asta credeai că îmi cer scuze, spuse el brusc, rupând liniștea care se lăsase în studio.

Rose nu răspunse, dar în schimb se întoarse la cutia cu materiale. O închise cu grijă.

- Da, spuse ea după un moment. Dar nu contează. Ce a fost a fost.

El privi în altă parte, nefericirea citindu-i-se pe chip.

— Ba contează. Contează că m-ai crezut capabil de asta. Că ai crezut că aş umili public acele femei în mod deliberat.

— De ce-ţi pasă ce cred eu?

— Pentru că te admir. Ai fost mereu prea bună pentru un bărbat ca Anthony. Sau ca mine.

Rose îl fixă cu privirea.

— Poftim?

Dawes continuă să privească pe fereastră şi nu-i răspunse.

Rose se aşeză iar pe cufăr. Tot ceea ce îi fusese atât de clar în min-te brusc nu mai era. Tot ce credea că înţelesese fusese greşit.

— Cine mai ştie despre desene? întrebă el brusc. Despre carte? Cine mai ştie că Anthony a fost în spatele lor?

Îşi împreună degetele.

— Nimeni, asta dacă nu cumva Prevet sau Giles ţi-au menţionat ceva despre asta.

— Nu mi-au spus niciodată nimic, spuse Dawes din greu.

— Acum şi ei sunt morţi. Presupun că doar editorul.

— Dar familia ta?

— Nu. Rose îşi strânse mâinile atât de tare, încât i se albiră. Ştii cât de groaznic este să ţi se spună că persoana pe care ai crezut că o iubeşti şi o respecti mai presus de oricine te-a dezamăgit? Ştii cât de greu este să explici că prostia ta monumentală te-a împiedicat să vezi ce fel de bărbat era cu adevărat? Nimănui nu-i place să pice de fraier, dar eu am păţit-o, Dawes. Nu văd nici un avantaj în a spune asta tuturor.

— Nu eşti proastă. Nu ai fost niciodată.

Rose dădu din cap.

— Scuteşte-mă de platitudini! A fost o lecţie dureroasă, dar necesară din care a trebuit să învăţ. Vedem oamenii așa cum ni-i dorim, vedem lucrurile așa cum ni le dorim. Nimic nu este mai dureros decât moartea unei iluzii. Nu am nevoie de tine pentru a mă face să mă simt mai bine, așa că nu te mai deranja.

Se întoarse spre ea, iar ea îi simţi privirea discretă.

— Nu mai sunt același bărbat, Rose, spuse el în cele din urmă.

— Tot zici asta, dar jur că nu înţeleg ce vrei să spui. Cine nu mai eşti? Bărbatul care avea în patul lui în fiecare săptămână o altă femeie? Bărbatul divinizat de societate pentru şarm şi pentru înfăţişarea lui elegantă?

– Bărbatul care nu a făcut ce trebuia atunci când a avut ocazia.

Răspunsul lui o luă prin surprindere. Se așteptase să riposteze, să o contrazică, să încerce să se poziționeze într-o lumină mai bună, însă el nu făcuse nimic din toate astea.

Rose își ascunse fața în palme, deznădăjduită de răspuns. Știa că ar fi trebuit să spună ceva încurajator. Ar fi fost gestul potrivit, binevoitor, mai ales pentru că instinctul îi spunea că Dawes chiar nu știuse nimic despre durerea pe care Anthony o lăsase în urma lui. Însă încă nu se simțea generoasă. Mai degrabă, se simțea confuză, deoarece la fereastra studioului ei stătea un străin.

– Am să plec.

Dawes trecu pe lângă ea, îndreptându-se spre ușă.

Rose nu îi spusese nimic, nici nu încercă să îl oprească. Dawes se opri cu mâna pe mâner. Nu se întoarse să o privească.

– Dacă mai contează, îmi cer scuze pentru desene. Mă crezi sau nu, regret durerea pe care am pricinuit-o.

Deschise ușa și dispăru.

Capitolul 6

Eli se sprijini de gardul jos de piatră care înconjura proprietatea Avondale. Dincolo de gard se întindeau câmpuri verzi pline cu flori sălbatică care dispăreau treptat spre vârfurile stâncoase. Din fericire, nu se afla nimeni în apropiere, astfel încât singura companie era reprezentată de pescărușii care zburau pe deasupra. Eli își feri ochii de lumină și se întreba dacă avea să își petreacă toată viața astfel. Încerca să își redobândească simțul datoriei și al conștiinței, evitând în același timp pe oricine și orice i-ar fi putut aminti ce viață rușinoasă dusese în trecut.

Privea spre mare, linia care o despărțea de cerul înnorat fiind greu de distins în lumina orbitoare. Soarele strălucea pe suprafața ei și, acolo unde valurile întâlneau țărnul, se ridicau la suprafață picături de apă care străluceau ca diamantele. În partea dreaptă se vedea în zare castelul Dover și, dincolo de el, Eli știa că se întindea orașul, scaldat de soare, cuibărit în valea de lângă mare. Locul avea o frumusețe aparte, pe care Eli nu o apreciasă niciodată. Erau o sălbaticie și o solitudine care păreau să i se potrivească. Deoarece exact așa se simțea și el.

Înainte ca Rose să îi arate desenele, Eli uitase de existența lor. Și le scosese din minte după ce Anthony i le arătase, în partea din spate a clubului, după ce consumaseră prea mult coniac și fumaseră prea mult. Amintirile lui despre acele nopți erau cam neclare, dar Eli își amintea destul de clar că, nici măcar atunci, desenele nu i se păruseră amuzante. Nu-i arătase însă asta lui Anthony. Nu făcuse nimic în sensul ăsta, nu înțelesese cât de dizgrațios era. Nici nu se gândise la posibilitatea ca acele desene să fie exploatate și folosite împotriva persoanelor caricaturizate. Nu se gândise nici măcar o secundă că ar fi putut să îl mustre pe Anthony pentru cruzimea lui sau să le arunce pur și simplu în cel mai apropiat șemineu. Lipsa lui de considerație îl făcuse complice și făcuse ca bănuielile lui Rose să fie îndreptățite, deși nu fusese direct implicat. Nu știa cum putea să repare lucrurile.

Rămăsese acolo minute în șir, poate chiar ore, având drept companie numai pescărușii. Până și ei păreau să-și fi încetat lamentările nesfârșite, ca și cum ar fi așteptat să vadă ce avea să facă el mai departe. Deasupra lui soarele strălucea cu putere, încălzindu-i și dându-i o stare de agitație. Fusese o greșeală să se întoarcă sau poate cea mai mare greșeală fusese să creadă că s-ar fi putut întoarce să ceară un viitor fără să își asume responsabilitatea pentru greșelile din trecut, că ar fi putut cere o viață pe care nici măcar nu era sigur că și-o dorea.

Auzi un strigăt care-l făcu să se întoarcă și să privească spre Avondale. Cineva venea călare pe alee, aplecat pe spatele animalului, cu haina gri fluturând în vânt, iar praful se ridica în urma copitelor. Nu putu identifica persoana din cauza distanței, însă era evident că era ceva urgent, deoarece calul dădu câteva ture în spatele moșiei, apoi dispăru. La o oarecare distanță de călăreț, la capătul drumului, o căruță goală apăru și ea pe alee, alunecând ușor. Și aceasta se îndrepta spre casă.

Eli se îndepărtă de gard, ignorând vocea interioară care îl implora să stea pe loc, pentru a evita pe oricine sau orice se îndrepta acum spre Avondale. Cealaltă parte a lui, cea care era deja iritată de faptul că sanctuarul lui fusese invadat de zeci de debutante temperamentale, refuza să-l lase să se întoarcă. Ultimul lucru de care avea nevoie sau pe care și-l dorea era apariția altor musafiri neinvitați. Orice se întâmpla în casa lui avea să se încheie imediat. Eli se apropie de peluza din fața moșiei Avondale și ajunse acolo chiar când un tânăr blond opri căruța într-o zonă cu mocirlă, noroiul sărind de sub copitele alunecoase ale calului. Sări de pe bancă și se îndreptă în spatele căruței, dispărând. Eli privea împrejur, deloc încântat, încercând să găsească pe cineva pe lângă calul năruș sau în spatele căruței. Atunci, ajunse pe o pantă abruptă și se opri.

Căruța goală nu era deloc goală, ci era construită pentru a camufla un compartiment sub un pat suficient de mare pentru a ascunde un om. De acolo, sări vizitiul cel blond care se clătina, partea din față a cămășii fiindu-i plină de sânge. În spatele lui, în ascunzătoare, se aflau două cutii de lemn și ceea ce păreau a fi trei tuburi lungi din piele, asemănătoare acelor pe care arhitecții le folosesc pentru a păstra machetele.

— Ce naiba se petrece aici?

Eli nu știa despre ce ar fi trebuit să întreb prima dată.

Ambii bărbați tresăriră speriați și se traseră în spate. Reacția lor era previzibilă. Ceea ce Eli nu prevăzuse era că individul slab care era târât de căruțaș nu era un bărbat, ci un copil, care nu avea mai mult de doisprezece sau treisprezece ani. Era palid și părea a suferi.

Căruțașul blond îl sprijini pe băiat, dar și el părea uscățiv, având semnele unui trai greu. Poate fusese soldat sau poate era un bărbat care trecea printr-o perioadă dificilă. Poate amândouă.

— Băiatul a fost împușcat. Are nevoie de un doctor.

— Împușcat? Bunule Dumnezeu!

— Doctorul Hayward se afla chiar în fața noastră. Ne-a zis că ne vom întâlni la intrare.

Eli se îndreptă. Doctorul Hayward, cunoscut și ca Harland Hayward, baronul Strathmore, fratele lui Rose.

— Trebuie să... trebuie să iau... Tânărul bolborosea cuvinte fără sens.

— Charlie, băiete, totul va fi bine, îi șopti căruțașul. Voi avea grijă de asta, la fel și doctorul Hayward, îți promit! Vei fi bine!

Băiatul vru să spună ceva, dar își dădu ochii peste cap, apoi își pierdu cunoștința.

Căruțașul înjură, iar Eli se aplecă și îl prinse pe băiat. Fără să se gândească la ceea ce făcea, îl ridică pe brațe. Băiatul cântărea atât de puțin!

— Trebuie dus înăuntru, te rog! Căruțașul avea o dâră de sânge pe marginea galbenă a gecii lui de un albastru spălăcit.

Eli se încruntă.

— Artilerie?

Căruțașul se miră.

— Ce?

— Ai o geacă de artilerie.

Deși era foarte uzată, peticită și spălăcită, era încă ușor de recunoscut.

— Infanteria a Treia Britanică, baterie pedestră, bolborosi căruțașul. Dar s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

Ușa din față se deschise și un bărbat înalt cu trăsături ascuțite, cu păr de un negru ca abanosul și o haină gri, prăfuită, intră. Se opri brusc și îl zări pe Eli ținându-l în brațe pe tânărul inconștient, care sângera.

– Rivers!

Nu păru încântat. Nu se obosi nici să ascundă evaluarea lui medicală făcută chipului lui Eli. Eli se gândi că ar fi trebuit să se aștepte la asta, având în vedere că bărbatul, înainte de-a fi baron, era medic.

– Strathmore!

Nu-l văzuse de mulți ani pe Harland Hayward; de când începuse războiul.

Baronul se întoarse către căruțașul blond.

– Pleacă, domnule Wright, pleacă înainte să te găsească aici acei oameni care-ți vor pune o sumedenie de întrebări la care presupun că nu îți dorești să răspunzi. Spune-i doamnei Soames ce s-a întâmplat și că Charlie se află în grija mea.

Domnul Wright ezită.

– O să vrea să vină aici pentru a-și vedea fiul.

– Știu, dar știu și că ea și fetele nu-și pot permite să piardă o zi de muncă. Te rog, spune-i că Charlie va fi bine și că îl voi aduce la ea imediat ce se mai întreamează. Îi dau cuvântul meu că va fi în siguranță aici.

– Da, îi voi spune. Mulțumesc, domnule doctor Hayward!

Domnul Wright se îndepărta de Eli și se aplecă pentru a închide compartimentul ascuns al căruței. Privi numai o dată în urmă înainte să se urce în față și să dea bice calului, care porni pe alee.

– Adu-l aici, Rivers, spuse Strathmore nepoliticos.

Se răsuci pe călcâie și intră în casă.

Eli îl urmă, încercând să nu-l zgâlțâie prea mult pe tânăr. Sângele se scurgea de pe brațul lui Eli pe podeaua din marmură albă a holului casei Avondale.

– Bine ai venit și toate cele, îi aruncă în treacăt Strathmore. Îmi pare rău pentru podele. Voi cere să fie curățate.

– Nu-mi pasă de nenorocitele de podele. Ceea ce vreau să știu este de ce car în casa mea un băiat care sângerează din cauza unei împușcături.

– Băiatul are nevoie de un doctor, iar Avondale este locul potrivit. Ah, mulțumesc, Rose!

Eli își ridică privirea și o găsi pe Rose grăbindu-se pe scările late, cu o pungă neagră pe care o strângea la piept. Inima lui începu să bată cu putere. Oare avea să i se întâmple asta de fiecare dată când o vedea?

Rose se bălbăi când îl zări pe Eli, dar apoi își reveni și-i înmână punga fratelui ei.

— Desigur!

— Am nevoie să o chemi pe Rachel, îi spuse baronul, abia pășind. Cred că Clara este în grădina cu elevele. Încearcă să fii discretă!

Rose încuviință din cap. Îl privi pe Eli fără să-i adreseze o vorbă, apoi dispăru în spatele casei.

— Dacă nu te deranjează, Rivers, du pacientul în bucătărie. Strathmore vorbea apăsător. Așază-l pe masă!

— În bucătărie? Sigur există un loc mai confortabil...

— Acolo avem lumină bună, suprafețe curate și apă caldă, spuse Strathmore glacial. Personalul este obișnuit cu astfel de situații. Nu este primul pacient pe care l-am tratat aici. Dacă vrei să discutăm alte variante mai târziu, sunt tot numai urechi, dar aș prefera să nu pierdem vremea acum, având în vedere circumstanțele.

Eli scrâșni din dinți, dar îi dădu ascultare. Își făcu loc cu băgare de seamă prin holul îngust al servitorilor către bucătărie. Masa din lemn masiv din centrul încăperii pe care mătușile lui o folosiseră cu elevele pentru activitățile lor fusese eliberată, iar Eli îl așeză pe tânărul rănit cu cât mai multă grijă posibil.

— Mulțumesc pentru asistență, Rivers! Mă descurc de aici. De acum, nu te mai privește!

— Voi rămâne. Nu avea să accepte nici în ruptul capului să fie gonit ca o servitoare de doctorul care devenise baron, și cu atât mai puțin în propria casă. Oricât i-ar fi fost de dor lui Eli de singurătatea sa, Strathmore se înșela. Ceea ce se întâmpla în Avondale îl privea direct.

Baronul îl privi lung, dar nu îl contrazise. Pur și simplu, se întoarse și începu să verse conținutul pungii negre pe blatul din spatele lui.

— Doctore Hayward!

Eleva de la Haverhall cu părul negru care îl privise insistent pe Eli dimineață intră în grabă în încăperea, ștergându-și mâinile pe prosopul pe care îl avea cu ea, iar Eli se întoarse instinctiv. De data aceasta, abia de-l privi, căci se îndreptă direct spre băiatul care stătea întins, nemișcat.

— Bună ziua, Rachel, îi spuse baronul.

— O singură împuşcătură? întrebă ea, punând prosopul deoparte, apoi începu să înlăture marginile cămăşii însângerate a băiatului, cu eficiență și rapiditate.

— Așa mi s-a spus, confirmă Strathmore, fără să-și ridice privirea.

— Nu ar trebui să fii aici, Dawes. Eli îl privea cu atenție pe băiatul de pe masă și nu o auzi pe Rose apropiindu-se. Nu avem nevoie de tine aici.

„Nu te vreau aici.” Știa că, de fapt, asta voise să spună. Se întoar-se, urând cât de tare îi bătea inima. Poate ar trebui să se întoarcă în Belgia, deoarece pentru el era o tortură să o aibă atât de aproape de el pe Rose, să o vadă atât de des, dar să știe că o pierduse pentru totdeauna. Pentru asta, el era singurul vinovat.

— Deja i-am spus tatălui tău că rămân.

— Cum vrei. Rose se îndepărtă pentru a aduce o găleată care se afla aproape de șemineu și turnă apă fierbinte într-un bol.

Eleva brunetă căreia i se spunea Rachel apucase un cuțițaș și tăia cămașa zdrențuită a băiatului. Pe pielea palidă a acestuia, gaura de deasupra claviculei drepte care încă sângera era vizibilă cu ușurință. Se aplecă peste pacient, degetele ei căutând zona de intrare a glonțului. Băiatul gemu, dar nu tresări.

— Ce faci? Eli tresări, incapabil să se abțină. Nu înțelegea prea bine ce se întâmpla sau în ce se băgase, dar era sigur că, în absența sa, proprietatea lui se transformase. Dacă într-adevăr tânăra era o elevă la Haverhall, asta ar fi însemnat că era fiica unui nobil distins sau a cuiva suficient de bogat pentru a-și permite taxa exagerat de mare pe care o percepea Haverhall. Ar fi trebui să se afle într-o sală de muzică, exersând la pian sau poate în grădini, pictând, nu căutând orbește glonțul în rana unui băiat pe jumătate dezbrăcat, în bucătăria lui.

Ah! Strathmore aduse un mănunchi de instrumente legate cu piele și le întinse pe masă, lângă capul băiatului.

— Domnișoară Swift, vi-l prezint pe Eli Dawes, conte aspirant. Rivers, domnișoara Rachel Swift, chirurg aspirant.

Poate Rose avusese dreptate. Poate că ceea ce îi afectase fața îi afectase și inteligența, deoarece nimic din această prezentare caustică nu avea sens. Mai rău, nu-și amintea nici un nobil cu numele Swift și, cândva, se mândrea că știa toate persoanele importante din înalta societate.

Strathmore se îndreptă.

— Conte de Rivers a pus o întrebare excelentă, domnișoară Swift. Te rog spune-i Excelenței Sale – și mie, desigur – ce faci mai exact.

Rachel alege unul dintre instrumente din mănunchi și se asigură că era cel potrivit.

— Glonțul și resturile hainei trebuie îndepărtate. Sângerarea care inițial fusese abundentă, având în vedere cantitatea de sânge de pe haine, pare să se fi diminuat, ceea ce sugerează că nici un vas de sânge important nu a fost afectat iremediabil. Respirația lui pare regulată, ceea ce indică faptul că plămânii nu au fost afectați. Recomand o debridare preventivă, îndepărtarea tuturor materialelor străine și irigarea abundentă cu antiseptic. Cusătura trebuie să fie făcută astfel încât să permită drenarea, pe măsură ce se vindecă. Larvele pot fi introduse mai târziu, dacă va fi nevoie.

Strathmore păru mulțumit.

— Foarte bine, sunt de acord. Te rog, poți începe!

Eli scrâșni din dinți și avu nevoie de multă energie pentru a-și ține gura.

— Dar...

— Nu ești de acord, Rivers?

Eli se întreabă dacă nu cumva Strathmore îl lua peste picior.

— Eu... nu.

— Bine. Este o minune că nu toate femeile au devenit chirurghi, spuse baronul, în timp ce luă mâna pacientului în a sa. Cusăturile ei le eclipsează pe ale mele. Din moment ce insiști să rămâi, fii bun și ține-l pe băiat de picioare. Dacă avem noroc, va rămâne inconștient. Dacă nu, nu am nici o dorință de a mai adăuga la rănilor una a scalpului, atunci când va cădea de pe masă. Este mai puternic decât pare.

Eli o privi pe Rose, dar aceasta era ocupată să împătorească bandajele, și nu păru deloc surprins că una dintre debutantele ei vorbea ca un medic militar.

— Cum a fost împușcat? întreabă Eli tare, căci, dintre toate întrebările care îi treceau prin minte, aceasta părea a avea șanse să primească un răspuns pertinent.

Baronul se încrunță.

— Cineva a îndreptat pistolul spre el și a apăsat pe trăgaci.

— Cine?

— Soldații Garrison.

- De ce?

- Mi s-a spus că l-au confundat cu un hoț.

- Este?

- Sigur că nu. Numele lui este Charlie Soames. I-am tratat surori-le de difterie. Strathmore cercetă mai îndeaproape rana. Taie puțin mai mult pe marginea de sus, Rachel.

- Atunci, de ce l-au împușcat?

- El și colegul lui mutau un butoiuș cu hering sărat pe care îl primiseră, în încercarea de a împiedica familia să moară de foame.

- L-au primit?

- Nu am cerut detalii.

- Colegul lui era bărbatul care l-a adus aici? Care l-a lăsat?

- Matthew Wright este un om bun. A plecat deoarece i-am poruncit astfel.

- Un om bun care avea produse ascunse în căruță?

- Repet, Rivers, nu am cerut detalii.

- Iar eu trebuie să te cred că nu este un hoț care poartă uniforma țării lui...

- Ce ai vrea să faci, Rivers, atunci când nu reușește să găsească de lucru pe doc sau pe bărcile de pescuit? Să moară de foame? Să își lase tatăl bolnav să moară de foame? Să se alătore miilor de veterani din Londra care cerșesc la fiecare colț de stradă pentru un loc de muncă sau pomană? Nu te-ai întors de suficient de multă vreme pentru a înțelege că bărbații, bărbații normali, care au luptat alături de tine, s-au întors într-o țară unde se găsește greu de muncă, iar taxele au căzut pe clasa de mijloc, pentru a plăti pentru anii de război.

Eli își încleștă degetele amintindu-și de absența lui îndelungată. Suna ca o acuzație.

- Soldații care l-au împușcat pe acest băiat... unde sunt acum?

- Cine știe? Vor apărea ei la un moment dat, deoarece bărbații cu găuri în ei ajung la ușa mea în cele din urmă.

- La ușa mea, îl corectă Eli. Îl vei da lor pe acest băiat?

- Nu avem obiceiul de a înmâna autorităților băieți a căror singură infracțiune este aceea de a-și proteja și de a-și hrăni familiile. Tânărul domn Soames aici de față are o mamă și două surori mai mici care depind de el. Strathmore privea cu atenție mișcările lui Rachel. Ai grijă la unghiul bisturiului, domnișoară Swift.

- Unde este tatăl lui?

— A murit la Quatre Bras, alături de ceilalți doi frați ai lui mai mari, lăsându-l pe Charlie capul familiei, la frageda vârstă de șapte ani.

Brusc, Eli se simți obosit. Oare mai exista vreun loc unde să nu-l ajungă umbra morții și a suferinței?

Strathmore luă bisturiul plin de sânge din mâinile tinerei și examină glonțul pe care-l extrăsese.

— Bine lucrat, domnișoară Swift! Poți începe irigarea și sutura.

— Mulțumesc, domnule doctor! Rose se apropie de masă, cu o cârpă udă în mâini. Nu-l privi pe Eli, ochii ei fixând trupul palid și nemișcat. Dacă-l găsesc soldații, îl vor spânzura.

— Doamne, Rose! Este doar un *copil!*

Rose șterse cu blândețe o pată de sânge de pe fruntea băiatului.

— Este un hoț!

Eli clătină din cap.

— Este un supraviețuitor.

Îl privi atunci, cercetându-l cu atenție, fără să-i zâmbească.

— Da, este!

Se strădui să nu se apropie de ea. Eli își prinse mâinile la spate, temându-se ca nu care cumva să cedeze tentației. Privi în altă parte, spre domnișoara Swift, care pregătea acele cu aceeași îndemănare cu care mânuiise mai devreme bisturiul.

Baronul își dresе vocea.

— Îmi voi duce pacientul sus, în aripa servitorilor, unde va sta câteva zile, până își va reveni. Discret. Desigur, dacă ești de acord, Rivers.

În această ultimă frază, se simțea un soi de provocare.

— Acest băiat este fiul și fratele bărbaților care au servit această țară, bărbați cu nimic mai prejos decât mine. Singura diferență dintre ei și mine este că ei au murit, iar eu, nu. Cred că le datorăm asta, nu?

— Mă bucur că suntem de acord, Rivers.

Strathmore aruncă glonțul într-un vas de sticlă.

— Lord Rivers? Întrebarea veni din partea tinerei care făcea sutura. Iertați-mi, vă rog, îndrăzneala, dar mă gândeam dacă vă pot pune o întrebare referitoare la natura rănii dumneavoastră.

Eli tresări.

— Poftim?

Acul lui Rachel Swift sclipi.

- Familia mea deține o topitorie. De fapt, șase. Arsurile sunt ceva comun, prea comun, și sunt greu de evitat, mai ales de către turnători și de către bărbații care lucrează la furnale. M-am hotărât să studiez cele mai eficiente metode și tratamente, pentru a le asigura cea mai bună șansă de a se recupera pe deplin în urma accidentelor. Astfel, sunt interesată să aflu cum v-a fost tratată arsura. Se pare că țesutul vindecat și-a păstrat din elasticitate. Mișcările capului și ale gâtului nu par să fie restricționate. Pierderea ochiului este un lucru groaznic, desigur, dar simțul auzului nu pare afectat, în ciuda răniilor suferite.

Eli era conștient că Rose îl privea din nou, iar el își ferea capul pe măsură ce fiecare rană îngrozitoare era enumerată, ca o reclamă la un spectacol. Cum îndrăznește această străină, această... obrăznicătură băgăcioasă să îl descoasă în privința unor lucruri atât de personale, de intime, ca și cum ar fi avut tot dreptul să o facă? Se strădui din răspuțeri să nu dea drumul picioarelor băiatului și să iasă din încăpere.

Domnișoara Swift luă o foarfecă și făcu o altă sutură, ignorând agonia acestuia.

- Ai migrene din cauza pierderii parțiale a vederii?

Își ridică în sfârșit privirea, iar ochii ei reci, verzi păreau să aștepte pur și simplu ca el să îi împărtășească cele mai intime gânduri și profunde suferințe. Era ca și cum ar fi putut retrăi ororile războiului și tot ce urmăse cu aceeași detașare cinică pe care o așifa ea.

- Îmi pare rău, spuse Eli. Nu pot face asta.

Dădu drumul picioarelor băiatului.

- Oricum, am terminat...

- Nu pot face nimic din toate astea.

Eli simți cum lașitatea îl ardea, dar nu-i păsa. Uitase până în acest moment, uitase că era obiectul unei curiozități morbide, că trebuia analizat și ponegrit. Oriunde ar fi mers și orice ar fi făcut, avea mereu să îi fie reamintit acest lucru. Se întoarse și ieși din încăpere, fără să privească în urmă.

- Rivers! Eli se afla la jumătatea holului servitorilor când își auzi numele strigat. Aproape că nu se opri, furios că fusese întârziat, furios pe el însuși.

- Ce?

— Iart-o pe Rachel, spuse Strathmore, care se apropiase de el. Este foarte pasionată de ceea ce face. Este admirabil, dar uneori îi întuneacă judecata.

Eli își încrucișă mâinile la piept.

Ochii negri ai lui Strathmore, care semănau atât de mult cu ai surorii lui, îl priveau ferm, inexpressiv.

— Arsuri de pulbere de pușcă? întrebă el pe neașteptate.

Eli ridică mâna pentru a-și atinge fața desfigurată, fără să își poată reține acest gest.

— Doamne, nu și tu! bombăni el.

Baronul ridică din umeri, fără să fie deranjat de reacția lui.

— Am văzut adesea răni ca ale tale, deși nu atât de grave. De obicei, le-am văzut la tipi mai fricoși, care abia își începuseră veghea. Arsurile rezultate în urma exploziei erau similare, deși nu la fel de severe, deși afectarea ochiului era adesea întâlnită. Cicatricile tale sugerează ceva mult mai serios. Ca explozia unei artilerii.

Însemnătatea cuvintelor lui îi distraseră atenția lui Eli.

— Ai fost pe front. Ai fost cu Wellington?

— Până la sfârșit.

— Ai fost ofițer?

Strathmore aproape râse, ca și cum întrebarea îl amuza.

— N-am fost decât un biet chirurg.

Un biet chirurg care încă se bagă în lucruri care nu-l priveau.

— Ce vrei, Strathmore? De ce m-ai urmat aici? Și nu-mi spune că pentru a vorbi despre arsurile mele.

Privirea fermă a baronului era aproape neliniștitoare.

— Ai lipsit mult timp.

— Este o întrebare?

— Doar dacă răspunzi la ea.

Îl privi întrebător.

Eli nu-i datora acestui bărbat nici un fel de explicație, așa că păstră tăcerea.

— Când Rose mi-a spus că te-ai întors, aproape că nu mi-a venit să cred. Dar iată-te, întors din morți pentru a-ți revendica moștenirea, însă Dover, așa drăguț cum este, este totuși departe de scopurile și interesele tale, nu? Aș zice, având în vedere cererea de a fi declarat decedat care a fost deja înaintată în fața judecătorilor, că îți dorești

să ajungi la Londra cât mai repede. Asta dacă nu ai vreun alt motiv pentru a evita orașul.

Eli simți tensiunea. Îi displăcea aluzia făcută de celălalt, deși era adevărată. Poate tocmai din acest motiv.

– Interesele mele sunt problema mea, nu a ta.

– Hmm. Baronul se sprijini de perete. Poate, dar interesele tale nu sunt singurele în joc.

– Poftim?

– Sunt convins că știi deja că în acest moment sub acoperișul casei tale locuiesc câteva zeci de fete, cu vârste cuprinse între cincisprezece și optsprezece ani, iar domnișoara Swift este una dintre ele. De asemenea, aici se află și cele două surori ale mele. Este vreo problemă?

Eli se încruntă.

– Nu mă voi opune angajamentului pe care tatăl meu l-a încheiat cu școala.

– Nu asta mă preocupa.

– Poftim?

– M-ai auzit.

– Nu îmi place deloc ceea ce insinuezi, pufni Eli.

– Nu insinuez nimic. Încerc să mă fac înțeles cât se poate de clar. Dacă vei decide să rămâi la Avondale, și este dreptul tău, în calitate de proprietar, te vei angaja să stai departe de eleve și de surorile mele.

Nu o spusese cu răutate, dar avertismentul era cât se putea de evident.

– Nu mă interesează surorile tale, izbucni Eli, așa cum nu mă interesează nici grupul de debutante.

Dumnezeule, le-ar fi alungat imediat dacă ar fi putut. Strathmore îl privi lung.

– Te aștepti să te cred? Să cred că scopul vieții tale nu mai este acela de a fura sărutări pe la colțuri de la domnișoare frumușele? Sau pe după copaci, atunci când nu găsești vreun gard?

– Nu mă interesează ce crezi, Strathmore.

Nenorocitul!

– Din experiența mea, lupul își schimbă părul, dar năravul, ba.

– Conversația asta se încheie aici!

Eli porni de-a lungul holului.

— Și eu aș sugera ca, dacă intenționezi să rămâi la Avondale în viitorul apropiat, să te cazezi în casa văduvei. Este la mică distanță de mers pe jos și atât eu, cât și Holloway stăm acolo, în timp ce elevele de la Haverhall locuiesc aici.

Eli se opri, în vreme ce roțițele minții îi mergeau.

— Holloway? Ducele de Holloway?

— Da. August Faulkner, cumnatul meu.

Ceva îl făcu să tresară.

— Rose este ducesă? Când...

Se opri, căci brusc nu mai era sigur că voia să afle răspunsul la întrebarea pe care nu apucase să o adreseze.

Baronul îl privi din nou inexpressiv.

— Nu, nu Rose, ci Clara. Holloway este soțul Clarei.

Eli privi în altă parte, simțindu-se deodată relaxat din cauza ușurării simțite după acest răspuns.

— Este și el aici?

— Nu, nu. În acest moment, Holloway se află în Londra, făcând ce știe el mai bine — și anume, să cumpere și să vândă imperii, doar așa, de amuzament, dar și de dragul unor profituri scandaloase. Eli simți un amestec de resemnare și admirație în afirmația acestuia. Ți-aș sugera, Lord Rivers, să-ți rezolvi cât mai repede problemele care te-au adus în Dover și să mergi mai departe. Strathmore își depărtă de perete trupul masiv. Nu mai ai nimic aici!

Capitolul 7

– Ce s-a întâmplat astăzi?

Rose își ridică ochii din cartea pe care o citea și fu deranjată de lumina strălucitoare a soarelui care pătrundea prin ferestrele lungi ale bibliotecii. Își duse mâna la ochi, încercând să vadă ceva.

– Ai vreun motiv anume pentru care stai în lumină? bombăni spre Clara, ignorând intenționat întrebarea acesteia, apoi încercă să-și reia lectura.

– Dar tu ai vreun motiv pentru care te ascunzi în bibliotecă într-o zi atât de frumoasă?

– Este o bibliotecă adorabilă.

Așa era. Din podea și până în tavan era plină cu hărți, desene și cărți, tratate, manuscrise și lucrări de specialitate, piese de teatru, cărți de poezie și romane. Orice subiect era reprezentat, de la știință la ficțiune, de la politică la istorie, de la agricultură la artă.

Întreținută de un personal eficient, încăperea strălucitoare era străbătută de lumina care o inunda prin ferestrele înalte. Centrul camerei era dominat de mese lungi de lemn, înconjurate de scaune cioplite, gata pentru cercetare sau dezbateri. Pe margine erau așezate fotolii late, tapițate, invitându-te parcă să te ghemuiești pe ele, cu o carte în mână, iar Rose exact asta făcea.

Clara ieși din conul luminos și se așeză pe scaunul cu brocart de lângă ea. Rose reuși să își ignore sora timp de o jumătate de minut, apoi oftă și, în cele din urmă, își ridică privirea.

– Dacă vrei să știi, nu mă ascund.

– Harland a spus că i-a dat o mână de ajutor cu Charlie. Clara își sprijini bărbia în mână. Asta înainte să fugă de întrebările lui Rachel, arătând de parcă ar fi vrut să se arunce în mare de pe o stâncă – și nu oricum, ci cu pietre în buzunare.

Nu avea sens să pretindă că nu știa despre ce vorbea Clara. De când Eli Dawes dăduse buzna în studioul ei în puterea nopții, Rose nu se putea gândi la altceva.

– Poate că Rachel a fost cam directă.

– Așa este ea. Poate ar trebui să-i urmez exemplul.

– Poftim?

– Harland mi-a spus, de asemenea, că abia i-ai vorbit contelui.

Sora ei făcu o pauză. Știi, ar trebui să vorbești cu Rivers.

– Am vorbit cu el.

Poate totuși verbul acela nu descria cu exactitate conversația lor. A acuza, a îngrădi și a cenzura erau poate mai potrivite – și totul pe baza presupunerilor ei. Vina dădu buzna într-o manieră neplăcută.

Clara nu ar fi făcut nimic din toate astea, se gândi Rose. Clara, grație comportamentului ei fără cusur, nu și-ar fi lăsat emoțiile să o domine. Și-ar fi prezentat poziția, și-ar fi mărturisit dezamăgirea, i-ar fi permis și lui să-și spună versiunea și asta în timp ce i-ar fi oferit și un ceai.

Frumoasa ei sora oftă, înlăturându-și părul negru ca abanosul de pe față.

– Nu mă refer la interacțiunea voastră din miezul nopții, când aproape l-ai atacat cu pensula. Mă refer la o conversație serioasă...

– Am purtat una și gata. Rose își acoperi iar fața cu cartea, dar nu putea vedea cuvintele.

– Când? întrebă Clara.

Rose își ascundea în continuare fața în spatele cărții.

– Înainte ca Harland să îl aducă pe Charlie Soames în bucătărie și să umple totul de sânge.

– Și?

Deodată, pagina fu acoperită de niște degete care îi îndepărtară cartea din față.

– Și ce? Rose încercă să-și recupereze cartea, dar Clara fusese mai rapidă.

– Tu să-mi spui! Sora ei se așeză iar și o privi pe Rose cu acel calm care o caracteriza.

Rose privi în altă parte, pe fereastră, spre grădinile luxuriante de dincolo de geamurile înalte.

– Este schimbat, nu? întrebă Clara.

– Nu l-ai cunoscut atât de bine pentru a spune asta.

– Nu la fel de bine ca tine, recunosc Clara, dar suficient de bine pentru a observa că bărbatul care era renumit pentru depravarea lui și pentru cuceririle lui nerușinate mi-a evitat elevele frumoase

și înstărite ca și cum ar fi suferit de ciumă. Nici măcar nu le-a putut privi în ochi. În plus, a evitat orice soi de reuniune pentru a-i ura bun venit.

– Cum de știi toate astea?

– Theo mi-a spus.

– Ești un izvor de bârfe!

– Aș fi purtat eu însămi o conversație cu contele, însă, de când s-a întors, pare să facă același lucru pe care îl faci și tu – și anume, să se ascundă.

Rose își concentrează atenția asupra unei vrăbii care se așezase pe pervazul ferestrei, părând însă destul de agitată.

– Și-a cerut scuze.

– Hmm. Clara păru să mediteze. Pentru ce?

Rose își cântări și ea răspunsul.

– Pentru că nu a fost un prieten bun, spuse ea în cele din urmă.

– Asta este el pentru tine?

Rose ridică din umeri, nesigură de răspuns. Clara își împreună degetele, părând că ar fi încercat să-și aleagă cu grijă cuvintele.

– În ultimii ani, când ai crezut că era mort, mereu ai susținut că Eli Dawes nu era cu nimic mai bun decât Anthony Gibson.

Vrăbia de pe pervaz își luă zborul, iar Rose o privi plecând.

– M-am înșelat. Gata, o spusese cu voce tare, ca și când faptul că recunoștea asta în fața unei alte persoane o făcea mai... reală. Crezuse ce era mai rău. Crezuse tot ce era mai rău despre Eli Dawes, fără a avea vreo dovadă, doar pe baza unei presupuneri izvorâte din suferința pricinuită și din furie. Această realitate era acum la fel de chinuitoare și de rușinoasă precum fusese atunci când conștientizase acest lucru.

– Înțeleg. Clara nu părea convinsă. Presupun că a fost o scuză al naibii de bună.

Rose nu-și putea da seama ce era mai deranjant, apăsarea privirii surorii ei sau faptul că aceasta vorbise urât.

– A fost... sincer.

– Atunci, nu ești furioasă din cauza lui? întrebă Clara.

– Nu. Poate. Nu știu. O parte din ea își dorea în continuare să fie furioasă, însă acum din motive pe care nu voia să i le mărturisească Clarei. Atunci când acele desene fuseseră publicate, ea își reprimase furia nestăvilită și trădarea pe care își dorise cu disperare

să le dezlănțuie. Acum, la ani distanță, aceleași sentimente erau puse în fața adevărului. Ce mai contează?

– Contează foarte mult, spuse Clara, iar de data asta în cuvintele ei se citea insistența. Am fost martoră la ceea ce ai pățit din cauza lui Anthony. Apoi... după. Dumnezeu, Rose, aproape te-a distrus. Încă te afectează... Clara se opri și păru să reanalizeze ceea ce voia să spună, ceea ce era bine, deoarece Rose nu avea de gând să discute despre acele episoade ale vieții ei pe care încercase să le îndepărteze și pe care, acum, nu le mai putea recupera.

– Poate că și-a cerut scuze, continuă Clara, de data aceasta mai domolită. Oricum ar fi, Eli Dawes a jucat un rol în trecutul tău, reprezintă o parte a vieții tale care te-a zdruncinat. Nu aș suporta să te văd trecând încă o dată prin asta.

Rose continuă să fixeze cu privirea locul din care vrăbiuța își luase zborul.

Clara se ridică și pași spre Rose din nou, forțând-o să-și ridice privirea spre ea.

– Deține această casă, această moșie. Nu-l vei putea evita – și nici nu ar trebui să o faci vreodată. Aici sau oriunde altundeva. Trebuie să-ți dai seama de poziția pe care o vei adopta. Trebuie să te asiguri că tot ce a fost vreodată între tine și Rivers este de domeniul trecutului.

– Așa și este, bombăni Rose, deși nu era deloc adevărat.

– Este? Nu pari foarte sigură, ceea ce mă îngrijorează. Trebuie să ai grijă de tine.

– Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine. Știu cum să mă protejez.

– Rose...

– Ai spus că ești de părere că s-a schimbat, o întrerupse Rose, mângâind cu vârful degetelor sculptura delicată de pe brațul scaunului.

– Așa mi se pare, răspunse Clara cu blândete.

– Atunci, nu uita că și eu m-am schimbat!

Rose se ridică pentru a-și putea privi sora în ochi.

– Nu am uitat nimic, îi spuse Clara, apropiindu-se pentru a o mângâia pe umăr. Tocmai de aceea trebuie să rezolvi ce a rămas între tine și Rivers. Pentru binele amândurora.

Capitolul 8

Soarele îi încălzea fața, însă Rose era nemulțumită de albeața tenului ei. Nu se gândise să-și ia o pălărie – de fapt, nu se gândise la prea multe odată ce luase decizia. Se plimbasese singură prin bibliotecă mult timp după plecarea Clarei, care mersese să se pregătească pentru cursurile de după-amiază. Elevele lui Rose aveau să vină la ea în studio în dimineața următoare, iar spre după-amiază avea un client pentru un portret, însă în acel moment nu avea nimic de făcut.

Asta, desigur, dacă nu o asculta pe Clara.

Sigur, l-ar fi putut căuta pe contele de Rivers pentru o conversație care să nu fi avut loc în miezul nopții, marcată de șocul apariției neașteptate a bărbatului pe care-l credea mort. Nu-și dorea conversația nici în studio, afundată în supoziții și emoții care o însoțiseră prea mult timp, până când adevărul ieșise la iveală, făcând totul să pară o harababură confuză. Ca de obicei, Clara avea dreptate.

Trebuia să poarte o conversație matură cu Eli Dawes, să discute cu calm despre viitor, să-i spună clar ce așteptări avea de la el și să afle ce așteptări ar putea avea el de la ea. Ar fi mai bine să clarifice totul, pentru că atunci când aveau a se întâlni – și aveau să se întâlnească des la Avondale – să nu se simtă jenați sau tensionați.

Astfel, Rose se îndreptă spre golful micuț și retras, repetând ceea ce dorea să îi spună, în timp ce cobora. Cineva, cândva – cu siguranță nu în ultimele două secole – crestase niște trepte nefinisate care coborau spre golf. Cu siguranță fuseseră contrabandiștii și probabil tot ei le mențineau. Trecătoarea era un defileu natural, o scobitură protejată de o parte și de alta de pereți înalți, calcaroși, acoperiți de vegetație.

Scobitura era aproape circulară, parcă decupată din terasa alburi. Intrarea în mare era mică, prea strâmtă pentru a permite pătrunderea altei ambarcațiuni cu excepția unei mici bărci de pescuit, însă plaja era ușor înclinată, iar valurile o mângâiau și nu o loveau cu aceeași forță cu care loveau țărmurile expuse. Era un loc izolat,

rupt de realitate, protejat de toate privirile. Era un loc unde cineva se putea retrage, unde Dawes se putea ascunde.

Rose continuă să înainteze pe cărarea îngustă și întortocheată. Sunetul valurilor și țipătul pescărușilor deveneau mai zgomotoase. Soarele îi bătea în cap, iar căldura se resimțea cu putere la baza terasei. Vântul care era în mare parte blocat de peretele scobiturii circulare nu reușea să o răcorească. Ajunse pe plajă și-și protejă privirea de lumina puternică. Grăjdarii de la Avondale îi spusese că îl văzuseră pe conte îndreptându-se spre acel loc, dar Rose se întreba acum dacă nu cumva sosise prea târziu sau dacă Dawes chiar ajunsese până aici.

Plaja era goală, însă, chiar în partea dreaptă, la umbră, zări ceea ce păreau a fi o haină și o pereche de pantaloni lăsați la întâmplare lângă o pereche de încălțări. Privirea lui Rose se îndreptă spre apă. Dacă el voia să se înece, măcar nu o făcuse cu pietre în buzunare.

Acolo, la o distanță de vreo zece metri, abia se zărea silueta unui bărbat la suprafața apei, mișcându-se surprinzător de repede. Rose se trase la umbră, pentru a se feri de soare, privindu-l pe conte înotând preț de câteva minute înainte să se oprească și să plutească pe spate, lăsând să i se vadă numai capul și degetele de la picioare, cu fața mângâiată de soare. Mișcările lui erau grațioase, neforțate – mișcările unei persoane care, pentru o clipă, își găsise liniștea în singurătate.

Ea se așeză pe margine, mulțumită că măcar o clipă se putea odihni la umbră, și privi cum lumina soarelui se juca pe suprafața apei. Știa că poate ar fi fost mai bine să se retragă. Nu plănuiise să-i invadeze intimitatea lui Dawes, dar acum, că se afla acolo, se temea că, dacă pleca, avea să-i piară curajul de a-i spune tot ce intenționa. La urma urmei, dacă îl prindea pe jumătate dezbrăcat și ud learcă, avea să fie obligat să asculte ceea ce avea ea de spus înainte să poată scăpa.

Privirea îi fu atrasă de o mișcare în apă, iar Rose constată că Dawes se îndrepta spre plajă. Plutea încă pe spate și privea în altă direcție, iar mișcările îi erau leneșe, permițând valurilor să îl aducă din ce în ce mai aproape de mal.

Acum, ea ar fi trebuit să se ridice și să îi facă semn, să îl înștiințeze despre prezența ei, însă nu se mișcă. Fără să știe de ce, rămase nemișcată în umbră, în vreme ce ochii ei cercetau liniile brațelor lui,

care se mișcau înainte și înapoi prin apă, precum și lățimea umerilor care se întrezăreau. Preț de câteva secunde, el dispăru complet în apă, înainte de a ieși brusc, în picioare, cu spatele la ea, în timp ce valurile îi loveau coapsele. Rose simți cum i se usucă gura.

Încercă aproape cu disperare să-l privească cu ochi de artist, nu cu ochi de femeie. Apa se prelingea pe trupul lui, sclipind în lumina soarelui, pe măsură ce îi traversa mușchii bine conturați ai spatelui. Pe umărul stâng se vedea pielea cicatrizată în urma arsurii care-i afectase gâtul și brațul. Curbura spatelui crea o umbră vagă, oprindu-se chiar deasupra feselor. Avea un posterior fermecător. Mijlocul și coapsele erau armonioase, iar pe fiecare fesă se putea observa o scobitură vagă care îi delimita musculatura. Partea superioară a picioarelor era vizibilă la suprafața apei. Rose nu pictase prea mulți bărbați cu o musculatură atât de bine definită, dar bărbatul acesta, din perspectiva unui artist, era fermecător. Ar fi fost un model pe care ar fi vrut să îl aibă la dispoziție câteva după-amiezi, astfel încât ea sau alți artiști să poată exersa, reproducând anatomia lui masculină cu adevărat remarcabilă.

Din perspectiva unei femei... Rose încercă să nu-și imagineze cum ar fi să-și treacă degetele peste trupul lui umed, dar nu reuși. Pielea trupului său strălucea, bronzată datorită expunerii la soare, ceea ce sugera că Dawes își petrecuse mult timp afară, fără tricou. Bronzul dispărea abrupt la nivelul șoldului, ceea ce îi indica faptul că purtase cel puțin indispensabili.

Ea se cutremură, simțindu-se deodată excitată. Această versiune a lui Eli Dawes era diferită față de perfecțiunea lustruită a bărbatului pe care-l cunoscuse cu mult timp în urmă. Nu îl văzuse niciodată astfel, în toată splendoarea, dar vechiul Eli Dawes nu ar fi arătat atât de... real. De puternic, de imperfect.

De atrăgător.

Strânse în pumn pietrele de sub ea, iar marginea lor ascuțită îi înțepară palma. Se mișcă și încercă să se ridice, adunându-și poalele rochiei. Ce naiba era în mintea ei? Dintre toți bărbații de care Rose s-ar fi putut simți atrasă, Eli Dawes ar fi trebuit să fie ultimul pe lista ei.

Se îndreptă în grabă, scâncind de durere când își lovi capul de pietrele de deasupra. Zgomotul îi atrase atenția lui Eli, iar privirea lui o întâlni pe a ei, care trăda un amestec de șoc, uluire și, în cele din

urmă, groază. Se aruncă din nou în apă, împrăștiind picuri în aer. După o secundă, își scoase capul din apă, iar Rose se trezi luptându-se cu o dorință ridicolă de a râde în ciuda durerii pe care o simțea la tâmplă.

– Ce dracu', Rose? strigă Dawes. Arăta de parcă încerca să se scufunde în ape adânci, lăsând să i se vadă numai gâtul, luptându-se cu valurile puternice.

Ea nu-și mai putu reține râsul.

– Arăți ca un bețiv, îi spuse ea, pășind pe plajă fără a se mai feri.

– Doamne, Rose, nu ar trebui să te afli aici!

– Pe plajă?

– Da, pe plajă. Sunt dezbrăcat, strigă el.

– Da, spuse Rose. Sunt conștientă de asta.

Dawes injură din apă.

– Vrei să mă pedesești astfel? întrebă el. Vrei să mă ții prizonier în apă până când voi muri de frig sau până când voi fi înghițit de valuri? Pentru că nu voi ieși cât timp vei rămâne acolo.

Rose își reveni, iar pe chip îi apărură un zâmbet.

– Nu! spuse ea. Se întoarse oftând și îi împinse hainele spre mal. Promit că nu trag cu ochiul. Îi întoarse spatele și reveni în locul umbros, privind vegetația care se agăța de crăpăturile din terasa calcaroasă.

După câteva minute, auzi zgomotul pașilor în spatele ei. Aruncă o privire și-l zări pe conte stând pe plajă, îmbrăcat în indispensabili și în cămașă. Își daduse părul pe spate, iar apa se scurgea de pe vâruri, prelingându-se, lăsând urme pe pielea lui bronzată. Ea încerca din răspuț să nu se apropie să-l atingă, căci degetele ei râvneau să simtă musculatura lui pe sub cămașă. Ardea de dorință să-i înlăture cămașa, căci, se gândi ea, era și păcat să acoperi o asemenea perfecțiune masculină – pe care nu ar fi trebuit să o remarce. Își îndreptă umerii și-și ridică privirea.

Îl văzu ținându-și într-o mână haina, iar în cealaltă pantofii. Părea furios.

– De ce dracu' mă spionezi? o întrebă el nervos.

– Nu te spionam, Dawes, răspunse Rose, încercând să folosească un ton relaxat. Să spionezi înseamnă să fii discret. Dacă aș fi vrut cu adevărat să te spionez, nu ai fi fost conștient de prezența mea. Te așteptam.

— În timp ce eram dezbrăcat? îi vorbi printre dinți.

— Nu înțeleg care e problema. Jumătate din Londra te-a văzut dezbrăcat. Rose râse. Cel puțin, jumătate dintre femei.

— Tu, nu.

— Până astăzi.

— Corect. Tu ești o *lady*. Una nemăritată.

Își lăsă încălțările jos, pe plajă, părând cu adevărat deranjat. Rose încercă să-și rețină încă un zâmbet și-l analiză curioasă.

— O *lady*, repetă ea, începând să înțeleagă. Nemăritată.

— Da, spuse el înțepat.

Ea își reținu reacția deloc demnă de o *lady* care era gata-gata să-i scape.

— La naiba! Bine că m-am abținut.

— Nu ar trebui să vorbești urât.

Rose chicoti.

— Dar să mă abțin este bine?

— Râzi de mine?

Sprâncenele încruntate formau un șanț care-i brăzda fruntea.

— Posibil. Mă întreb dacă nu cumva am avut dreptate mai devreme când te-am întrebat dacă nu numai înfățișarea ți-a fost afectată, ci și inteligența.

— Inteligența? Doamne, Rose, suntem singuri pe o plajă. Nu este potrivit să purtăm această conversa...

Rose râse iar, neputând să se mai abțină de data aceasta.

— Te fac cumva să te simți inconfortabil?

Contele privi în altă parte.

— Nu.

— Ar trebui să apreciezi ironia situației, Dawes.

— Nu am nici cea mai mică idee la ce te referi.

— Infamul Don Juan al Londrei se simte brusc rușinat de puțină nuditate.

— Pentru că e cuviincios să te afli aici când sunt aproape...

Se opri.

— Când ți-a părut ție de ce e cuviincios? Doamne, Dawes, vorbești ca o călugăriță de nouăzeci de ani.

Eli păstră tăcerea, rămânând nemișcat.

— Îmi pasă atunci când este vorba despre tine, bolborosi el în cele din urmă.

Rose oftă. De ce insista cu asta? Nu aceasta era conversația pe care voise să o poarte.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, Dawes, dar se pare că ai uitat că sunt artistă, spuse ea, încercând să folosească un ton detașat. Văd des bărbați dezbrăcați, precum și femei dezbrăcate. Modele, sculpturi, portrete.

El își întoarse capul spre ea.

– Poftim?

– Mi-am petrecut șapte ani în Italia, spuse ea, înconjurată de o cultură care apreciază arta și artiștii mai mult decât orice altceva. Veneția, Florența, Roma.

– Ce? Când?

– Înainte să te cunosc. Credeai că îmi dădeam și eu cu părerea atunci când ți-am spus că tripticul Madonei cu pruncul era opera lui Van Eyck? Sau că *Portretul Isabellei d'Este în roșu* nu este, de fapt, o copie a lui Rubens, ci originalul lui Tițian?

– Nu mi-ai spus niciodată că ai studiat în Italia.

– Nu m-ai întrebat niciodată. Dar te asigur că trupul tău nu mi-a dezvăluit nimic nou, nimic din ce nu am văzut de sute de ori, nimic din ce nu am pictat de sute de ori.

Reuși să atenueze valul de electricitate care-i invadă brusc corpul la amintirea trupului lui în marea învolburată. Nici unul dintre modelele ei, indiferent de cât de frumos ar fi fost, nu reușise să stârnească în ea o reacție atât de viscerală. Era evident că totul era cauzat de faptul că stătuse prea mult în soare.

El privea în gol, iar Rose nu reușea să-și dea seama la ce se gândea. Clătină din cap din nou.

– Nu am venit aici să vorbim despre mine sau despre arta mea, spuse ea, căci nu mai dorea să continue conversația despre nuditatea lui sau despre interesul ei – academic sau nu – pentru acesta.

Păru mirat.

– Atunci, de ce?

Rose inspiră profund.

– Am venit să-mi cer scuze.

Eli rămase uimit. Dintre toate lucrurile pe care Rose Hayward i le-ar fi putut spune, la acestea se așteptase cel mai puțin. La urma urmei, încă de la început, această conversație era extrem de bizară și neașteptată. Lipsa ei de considerație față de buna-cuviință

și comentariile ei superficiale la adresa trupului lui erau cel puțin șocante.

„Văd des bărbați dezbrăcați.“

Cum naiba ar fi trebuit să răspundă la asta? Încercase din răspu-teri să se comporte ca un gentleman – să fie așa cum o domnișoară ca Rose merita –, iar ea... răsese de el. Ba, mai mult, gândul că poate nu o cunoscuse niciodată cu adevărat îl descumpănea.

– Pentru ce? Întrebă el. Pentru ce trebuie să îți ceri scuze?

– Pentru că am crezut ce era mai rău despre tine. Își luă privi-rea de la el, iar pe fața ei se puteau citi tristețea și regretul. Cândva, te-am considerat prietenul meu. Mi-ar plăcea să o fac în continuare. Repetase cuvintele lui cu o urmă de nostalgie.

Își strânse și mai tare haina, pentru a-și domoli impulsul de a se apropia de ea și de a o atinge. Nu suporta să o vadă nefericită, deși tristețea nu o făcea mai puțin fermecătoare. Obrajii ei erau roșii, fie din cauza căldurii, fie din cauza conversației. Părul i se desprinse-se, iar cărlionții blonzi-roșcați îi cădeau în cascadă pe umeri și pe spate, strălucind pe rochia ei de un albastru pal. Era reală, onestă, perfectă, iar el își dori să fi putut da timpul înapoi pentru a lua totul de la capăt.

Îi era greu să înțeleagă cum de Anthony nu o apreciasse niciodată pe această femeie. La urma urmei, Anthony nu știuse să se aprecieze decât pe el. Îi era însă mai greu să înțeleagă cum de nu își dăduse el seama mai devreme de asta.

– Nu-ți cere scuze. Având în vedere că te-am dezamăgit, și eu aș fi crezut la fel, spuse el în cele din urmă, cu toată seriozitatea.

– Nu, nu ai fi făcut-o, spuse ea, privindu-și mâinile.

Eli clătină din cap.

– Când ți-am spus despre carte, ai vrut să crezi despre Anthony ce era mai bine, chiar și numai o clipă. Dacă asta nu înseamnă că ești optimist, atunci nu știu ce poate însemna. O spusese relaxat, iar el știa că zisese asta pentru a-l face să se simtă mai bine, dar nu reuși decât să-l facă să se simtă și mai prost.

– Nu am fost optimist, ci idiot. În cuvintele sale simți el însuși furia și vina. Văzusem numai câteva dintre acele desene și nu m-am așteptat să le mai văd vreodată. Nu m-am gândit la consecințele ac-țiunilor mele sau, în acest caz, la consecințele lipsei mele de reacție. Ceea ce e cam același lucru.

Rose îl privi, dar expresia ei era greu de descifrat.

– Nu ești la fel. Tu nu m-ai mințit niciodată. Nu ai fost niciodată crud în mod voit.

– Am ales să cred ce era mai ușor, nu ce era corect, și am ignorat lucrurile dificile. Asta ar putea fi chiar mai rău. Adevărul îi displăcea. Măcar am primit ce am meritat.

– Ce?

O spusese aproape șoptit, dintr-o suflare.

Nu știa de ce spusese asta. Era ceva ce se ivise în subconștient, sinistru, și rostise cuvântul ca o săgeată otrăvită, când se aștepta mai puțin. Ca în acest moment. Eli păși spre ea, vina arzându-l ca sarea aruncată pe o rană deschisă. Știa foarte bine că ar fi trebuit să-și înghesuie rușinea în colțul întunecat de unde ieșise, dar îi venea foarte greu.

– M-ai auzit. Mândria merge înaintea distrugerii și chestii de astea.

Rose nu se mișcă.

– Crezi că rana ta a fost un fel de pedeapsă divină? întrebă ea ușor încruntată.

– Credeam că vei fi mai încântată.

Tresări de parcă vorbele lui ar fi lovit-o.

– Crezi că mă face fericită ceea ce ți s-a întâmplat?

Eli înjură și îi întoarse spatele, făcând câțiva pași spre apă. Pietrele îi înțepau tălpile, dar ignoră disconfortul. Ar fi trebuit să se retragă atunci când se ivise ocazia, înainte să poată înrăutăți situația. Golul pe care îl simțea înlăuntrul său părea să îl acapareze pe de-a-ntregul, amenințând să-l consume pe deplin.

– Asta crezi tu cu adevărat despre mine? Că ceea ce ți s-a întâmplat mă va face să mă simt... Cum? Răzbunată?

– Nu! Poate ar fi trebuit să se îndrepte spre marginea prăpastiei și de acolo să înainteze spre abisul albastru. Poate încă avea timp. Se lupta cu un sentiment de milă față de propria persoană și de dezgust, și cumva totul se răsfângea asupra singurei persoane cu care reușise să poarte o conversație serioasă în ultimii ani. Nu ar putea-o învinui pe Rose dacă ar pleca și nu i-ar mai vorbi vreodată.

– De ce te-ai întors?

Întrebarea ei îl luă prin surprindere. Nu o auzise apropiindu-se. Clătină din cap. Ea păși în fața lui, oprindu-se cu mâinile în șolduri.

— Bine. Nu-mi răspunde. Spune-mi de ce ai stat atât de mult timp departe.

El se întoarse.

— Nu face asta, spuse ea încet.

— Ce să nu fac?

O privi peste umăr.

— Nu îmi întoarce spatele. Nu te ascunde.

— Nu fac asta.

— Ba da. Mereu faci asta. Este enervant.

— Ți provoacă repulsie. Este grotesc.

— De asta nu te-ai întors acasă.

O spusese cu siguranța unei persoane care știa răspunsul de mult timp.

— Nu este adevărat.

Rosti cuvintele pe un ton defensiv.

— Mincinosule!

Părea dezamăgită.

— Nu voi vorbi despre asta cu tine. Trecu pe lângă ea în timp ce se îndrepta spre locul în care își lăsase încălțările.

— Asta fac prietenii, Dawes. Discută despre situațiile dificile. Ai spus că vrei să mă numești în continuare prietenă. Te-ai răzgândit?

El scrâșni din dinți atât de tare, încât se temu că avea să-i spargă.

— Dă-mi încălțările!

— Nu! Fiind încălțată, lui Rose îi era mai ușor să meargă pe plaja pietroasă, așa că fugi de el. Nu până nu îmi spui adevărul.

— Oprește-te! Te comporți ca o adolescentă.

— Dacă aș fi fost una, ți-aș fi aruncat încălțările în mare. Chiar aș putea-o face.

— Nu înțelegi.

— Atunci, explică-mi!

— Despre asta este vorba. Nu vreau să-ți explic! Nu vreau să fiu nevoit să spun cum s-a întâmplat. Arată spre fața sa. Nici ție, nici domnișoarei Swift, nici fratelui tău. Nu vreau să explic de fiecare dată când cineva se uită la mine cu repulsie și milă, de fiecare dată când o femeie traversează strada pentru a mă evita sau când un copil își întoarce privirea, îngrozit.

Rose rămase tăcută o clipă, în jurul lor auzindu-se numai valurile care loveau malul. Pași spre el și-i întinse încălțările, iar el le prinse jenat.

– Trebuie să faci pace cu tine, Dawes, spuse ea.

Eli se simți mai relaxat.

– Ce?

– Te-ai întors cu un scop. Care este? Și te-aș ruga să-mi spui adevărul.

– Tata a murit. Trebuia să mă întorc.

– Nu, nu trebuia. Ai fi putut pretinde în continuare că ești mort. Încă ai putea face acest lucru dacă asta îți dorești. Ai putea dispărea din nou. Zvonurile despre întoarcerea ta ar putea întârzia puțin lucrurile în justiție, dar în cele din urmă rezultatul ar fi același.

– I-o datorez tatălui meu.

– De ce?

„Deoarece l-am dezamăgit. Deoarece m-am dezamăgit.“

– Pentru că am mers la război împotriva voinței lui, spuse el.

Era, oricum, parțial adevărat.

– Nu ești nici pe departe singurul care a făcut asta.

– Poate, dar, în acel moment, motivele mele erau complet greșite.

– Și cam care ar fi motivele bune?

– Un bărbat ar trebui să lupte deoarece crede cu tărie în ceva.

El descoperise asta prea târziu.

– Ah! Făcu un pas în spate. Atunci, acesta este adevăratul motiv pentru care te-ai întors? Ca să lupți pentru ceva în care crezi cu adevărat?

Eli vru să spună ceva, dar se abținu. Oare să fi fost asta? Sau poate era numai un amestec de vină și datorie care îl îndemnase?

Rose îl mai privi un moment înainte să se așeze pe plaja zgrunțuroasă, admirând marea. În depărtare, la intrarea în golful, apărură o ambarcațiune, iar Eli o privi ancorând.

– Unde ai mers după război? întrebă Rose, pe un ton care sugera că nu prea îi păsa dacă avea să primească sau nu un răspuns.

El își îndepărtă privirea de la ambarcațiune.

– Nicăieri. Am rămas pur și simplu în Belgia.

Cel puțin, acest răspuns era ușor.

– Te aștepti să cred că ai părăsit masa chirurgului cu o astfel de rană fără să privești înapoi?

Rose îl privi sceptică. Eli simți o dorință involuntară de a-și atinge chipul, dar se abținu.

– Nu am ajuns niciodată pe masa unui chirurg.

Rose păru să-i absoarbă răspunsul, iar ochii ei negri îl analizară în tăcere un lung moment, înainte ca ea să-și îndrepte atenția spre mare. Nu insistă, dar, dintr-un anumit motiv, Eli nu se simți nici pe departe atât de ușurat pe cât ar fi trebuit. Mai devreme sau mai târziu, tot avea să fie nevoit să ofere un răspuns rezonabil și rațional la o întrebare la fel de rezonabilă și de rațională.

Eli oftă și se așeză lângă ea, pe plajă.

– Am locuit cu o văduvă în vârstă. M-a ajutat să mă pun pe picioare. Când m-am întremat suficient, eu am ajutat-o să-și repună pe picioare ferma. Războiul este deosebit de crud cu tot ce-i iese în cale.

– Oh! Ea își prinse genunchii la piept cu mâinile. Încă stă acolo?

– Nu! A murit în urmă cu aproape doi ani.

Eli luă o pietricică și o aruncă în valuri. Îl măcina în continuare gândul că devenise mai apropiat de un străin decât fusese vreodată de propriul tată.

– Cum ai aflat că a murit tatăl tău?

Rose se încruntă ușor. Eli mai luă o piatră, de data asta mai ascuțită, căci marginile îi înțepau palmele.

– Avocații tatălui meu au angajat oameni care să mă caute. O ultimă încercare. Lăsă să-i cadă piatra. Și, cumva, au reușit să mă găsească.

Tânărul brunet care apăruse la ferma izolată pe un armăsar, cu o pușcă prinsă de șa, nu păruse, la o analiză mai atentă, bărbat, ci o femeie deghizată. Se prezentase ca fiind un prieten, pronunțase numele avocatului contelui și-i oferise lui Eli un dosar legat în piele. Dosarul conținea certificatul de deces al tatălui său, precum și câteva copii ale documentelor care solicitau curții ca Eli Dawes, moștenitorul moșiei Rivers, precum și al terenurilor și al averii, să fie declarat în mod oficial mort.

– Deja au fost înaintate curții aceste documente, Lord Rivers, spusese femeia aproape șoptit.

Eli fusese prea emoționat și șocat pentru a-i răspunde.

– Cum m-ai găsit? izbucnise el prostește.

Femeia îi zâmbise discret, dar îi ignorase întrebarea.

– Mi s-a spus că aveți un verișor îndepărtat în Irlanda care ar avea dreptul legal la titlu și la moștenire în cazul în care veți alege să nu contestați presupusul dumneavoastră deces. A fost localizat și contactat și mi s-a spus că deja se află în drum spre Londra pentru a prelua afacerile tatălui dumneavoastră și controlul asupra moșiei. Luase frăiele calului și se urcase în șa. Dacă are vreo importanță pentru dumneavoastră, puteți sta liniștit că moștenirea familiei Rivers nu va fi lăsată de izbeliște și nu va dispărea. Judecătorii vor mai trage de timp până să vă declare în mod oficial mort, dar nu se știe cât de mult vor putea face asta, având în vedere presupusul dumneavoastră deces. Mai ales că există un moștenitor în viață, care nu va întârzia să-și facă apariția. Vă sugerez ca, indiferent ce decizie veți lua, să o luați repede și cu grijă.

– Asta-i tot? bombănise Eli.

– Nu vă voi lua cu forța la Londra, Lord Rivers, spusese ea cu un calm enervant. Nici nu voi zice că v-am găsit în viață și sănătos. Din experiență vă pot spune că această decizie trebuie să vă aparțină în totalitate.

Apoi dispăruse.

– Dawes?

Eli fu readus în prezent de sunetul vocii lui Rose. Îl privea îngrijorată.

Se ridică. Vestea morții tatălui său îi lăsase un sentiment de gol, care fusese umplut imediat de un regret usturător. Acest sentiment de regret nu-l părăsise niciodată. Poate Eli se gândise că urma să aibă mai mult timp la dispoziție, poate se gândise că mai târziu urma să aibă ocazia să îndrepte lucrurile față de tatăl lui. Numai că acum pierduse această șansă.

Se așezase să-i scrie tatălui său de zeci de ori în primul an de după Waterloo. Nu mersese niciodată până la capăt și nici nu avea un motiv întemeiat pentru care nu o făcuse, în afara faptului că era un laș, că se temea de răspunsul pe care urma să-l primească sau, mai rău, de răspunsul care nu avea să-i vină vreodată.

– Nu te poți ascunde în Dover pentru totdeauna. Rose se ridicase și ea și-i stătea alături. Va trebui să mergi la Londra pentru a-ți cere drepturile.

– Nu mă ascund, sări el.

– Spuse bărbatul care i-a lăsat pe toți să creadă că a murit pentru că nu mai era la fel de frumos ca odinioară.

Eli simți cum îl cuprinde furia.

– Cum îndrăznești?

Abia putu rosti cuvintele.

– Îndrăznesc multe lucruri, Dawes. Rose îl privi neintimidată și fără remușcări. Nu ți-ar strica și ție. Este reconfortant.

Păși spre ea, obligând-o să-l privească. Încercă să-și adune gândurile și să-și controleze emoțiile care îl năpădeau.

– Am dreptate, nu-i așa? zise ea, dar nu se mișcă nici măcar un centimetru.

– Nu, tresări el. Nu ai.

– Dovedește-mi!

Privirea ei era de neînduplecat.

– Nu trebuie să-ți dovedesc nimic.

– Nu, nu trebuie. Dar așa zice că ție trebuie să-ți dovedești câteva lucruri. Își ridică privirea. Pozează pentru mine.

– Ce?

– La ora mea de mâine-dimineață. Fii modelul meu!

– Ți-ai pierdut mințile? Eli se holba la ea, incapabil să-i înțeleagă întrebarea.

Rose zâmbi discret, aproape imperceptibil.

– Deloc, deși comentariile tale mă fac să-mi pun întrebări referitoare la motivele împotrivrării tale.

– Ai devenit insolentă.

– Deci am avut dreptate.

– Ba nu.

– Uită-te la tine, izbucni Rose. Uite ce poziție a corpului ai, chiar și acum, ascunzându-ți cicatricile ca și când a-i crede că... Ce? Că mi-aș pune mâinile la ochi? Că aș fugi?

– Oamenii fac asta.

– Atunci, să îi ia naiba!

– Nu ai nici cea mai mică idee ce înseamnă să fii ridiculizat și evitat din cauza înfățișării tale.

Țipa, dar nu se putea controla. Furia îl domina, și părea că nu putea scăpa de ea.

Ea încercă să spună ceva.

– Eu nu... Se opri, clipind repede. Nu am nici o idee, zici?

– Ți-a spus cineva că ai un cap de balaur? De căpcăun? De demon? Ea dădu să spună ceva, apoi se răzgândi.

– Nu, spuse ea aproape șoptit, cu o expresie stranie pe chip. Nu, nu mi-a spus.

– Atunci, nu știi nimic. Nu pretinde altceva!

– Știi ceva, Dawes? Fă ce vrei! Te poți ascunde sau nu, poți minți sau nu. Gesticulă frustrată și îi întoarse spatele. Nu ar fi trebuit să vin niciodată aici.

Eli îi permise să facă doi pași, apoi se întinse și o prinse de braț.

– Așteaptă!

Se opri și, deși nu-l privi, nici nu încercă să se desprindă din strânsoare.

– Rose.

O strânse de încheietură până când se întoarse spre el.

– Ce e, Dawes?

Părea resemnată.

– Eu... Dumnezeu, nu avea habar ce voia să spună. Tot ce știa era că nu voia ca ea să plece. Cel puțin, nu așa – și nu pentru că nu putea face față propriilor adevăruri. Îi cuprinse mâna în a lui. Nu am vrut să ridic vocea. Nu se va mai întâmpla.

Îi observă buzele subțiri.

– La naiba, Dawes, nu mă voi transforma într-un cățeluș plângăcios doar pentru că ai ridicat vocea la mine.

– Asta nu scuză ceea ce am făcut.

– Știi, Clara a fost cea care m-a încurajat să te caut, spuse ea brusc.

Eli o privi, așteptând-o să continue, fără să înțeleagă prea bine ce voia să spună.

– Sora mea credea că ar fi mai bine să mă asigur că totul este clarificat între noi și că m-ar ajuta dacă ți-ar fi clar că nu mai sunt aceeași femeie din trecut. Mi-a spus că ar fi bine să admit că în viață se întâmplă lucruri care te pot întări sau slăbi. Vreau să cred că pe mine m-au întărit. Așa că, oricât de rău ai fi, Dawes, voi putea suporta.

O privi, ținând-o în continuare de mână. Respira cu greu, iar inima îi bătea atât de tare, încât urechile lui percepeau sunetul bătăilor inimii ca fiind mai puternic decât zgomotul valurilor. Era sfidătoare și frumoasă, puternică și curajoasă. Așa că el îi dădu ascultare. O sărută.

Fuse un sărut scurt, ca atingerea unui fluture. Eli îi simți degetele încheștându-i-se în palma lui, precum și ușoara exaltare dată de surpriza gestului său. Se îndepărtă și-i dădu drumul mâinii, temându-se că, dacă nu s-ar distanța de ea, avea să o tragă spre el și nu urma să-i mai dea drumul niciodată. Îi întoarse spatele, cu un regret sfâșietor și cu o dorință de nestăvilire ce se transformă într-o confuzie pe care o recunoștea cu greu.

Când se întoarse, Rose dispăruse.

Capitolul 9

Rose închise ochii și lăsă deoparte cărbunele, dându-și seama că nu mai știa de când stătea în fața șevaletului.

Când îl provocase pe conte să-și manifeste adevăratele sentimente, se gândise că poate avea să țipe din nou la ea. Să spună ceva nepoliticos sau să se enerveze. Nu se gândise nici un moment că avea să o sărute – și, după expresia de pe chipul lui, nici el.

Nu fusese cu adevărat un sărut, ci mai degrabă o atingere delicată a buzelor care durase cât o bătaie a inimii. O lăsase însă dezorientată, o ținuse trează toată noaptea, zvârcolindu-se și întrebându-se de ce nu fusese furios și de ce gândul de a-l săruta iar era atât de... persistent. Își lovi perna și privi tavanul în întuneric. Pentru Dumnezeu, pentru Eli Dawes era, probabil, un simplu impuls să sărute o femeie de fiecare dată când se simțea încolțit. Era, pentru el, ca un tic nervos sau ca un răs nepotrivit.

Dawes sărutase foarte multe femei, iar Rose nu le invidiase niciodată până atunci. Niciodată nu își imaginase și nu se întrebase cum ar fi, însă acum doar la asta se putea gândi. Probabil era fie slabă, fie disperată – sau, poate, ambele.

În zori, Rose se ridică în cele din urmă din pat, nervoasă și neliștită. Nu ar fi trebuit să o asculte pe Clara, nu ar fi trebuit să meargă niciodată pe plajă. Pur și simplu, ar fi trebuit să-l evite pe conte, să-l lase singur, să-l lase să creadă despre ea orice și-ar fi dorit. Din dorința de a evita ca întâlnirile lor viitoare să fie tensionate și stânjenitoare, reușise cumva să se asigure că de acum încolo orice întâlnire avea să fie mult mai incomodă și mai tensionată decât și-ar fi putut imagina.

– Ai căzut pe gânduri, scumpo? Vocea lui Theo o făcu să tresară și să-și dea seama că stătuse prosteste în fața șevaletului, dar nici măcar cărbunele nu-i oferea un motiv.

– Cam așa ceva, bolborosi Rose, îndepărtându-se și mutându-se spre următorul șevalet pe care îl pregătise.

Avea zeci de șevalete, fiecare cu o pânză goală și cu o măsuță alături, pe care erau așezate materialele de lucru.

– Vrei să vorbești despre asta?

Bătrâna se plimba prin studio, trăgând după ea rochia cu broderie excesivă, iar părul ei argintiu era lăsat pe spate. În mână ținea un buchet de trandafiri proaspăt culeși.

Rose clătină din cap, încercând din răspuțeri să pară relaxată. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să îi mărturisească faptul că Eli Dawes o sărutase pe plajă cu o zi în urmă, iar ea stătuse acolo nemișcată, fără nici o reacție. Se întreba dacă nu cumva judecata îi fusese întunecată, după toate câte se întâmplaseră în ultimele zile. Poate că reacția ei fusese rezultatul unei compasiuni ce nu-și avea sensul. Văzuse nefericirea și regretul care-l chinuiau – și chiar îl înțelegea. În fața ei, pe plajă, stătea un alt bărbat, unul mult mai greu de înțeles.

– Rose?

Tresări, dându-și seama că nu-i răspunsese la întrebare.

– Nu, nu este ceva important, spuse ea, afișând un zâmbet forțat pentru Lady Theodosia.

– Cum spui tu, scumpo, zise femeia, dându-i de înțeles că nu credea o iotă.

– De ce nu mergi să te faci confortabilă pe baldachin? întrebă Rose, nerăbdătoare să treacă la orice alt subiect care nu-l implica pe nepotul acesteia.

Ochii lui Theo se aprinseră în timp ce urca treapta spre divan.

– Apropo, știu că, de obicei, reproducem *Venus din Urbino* a lui Tițian, dar mă întrebam dacă astăzi nu am putea să recreăm Botticelli.

– Nașterea lui *Venus*?

– Da.

Rose se gândi, apoi clătină din cap.

– Ar trebui să stai prea mult timp nemișcată.

– Dar este mult mai dramatic.

– Așa și va fi când vei leșina din cauza faptului că ai stat nemișcată preț de două ore. Dacă nu te deranjează, aș prefera să evităm un astfel de moment.

– Nu voi leșina.

— Ce zici de *Venus în oglindă* a lui Tițian? Rose încerca să vizualizeze. Ai putea face asta și, pentru scopul nostru, mărturisesc că ar fi perfect, având în vedere semnificația, spuse ea, începând să se entuziasmeze la această idee. Critica vanității. Rose se întoarse și luă o oglindă cât brațul ei de lungă dintr-un colț al studioului. Am putea-o folosi.

— Hmm. Theo căzu pe gânduri. Îmi place ideea.

— Excelent! Rose zâmbi. Înainte să te dezbraci, aș vrea să mă asigur că...

— Mătușă?

Rose se întoarse și-l văzu în prag pe conte, care se holba la Theo, care pusese trandafirii deoparte și începuse să aranjeze satinul sta-cojiu pe divan. Pulsul lui Rose se înteti imediat, iar în suflet îi încolți un sentiment de dorință.

— Eli. Bună dimineața, dragule! Lady Theodosia îl întâmpină cu un zâmbet larg. Sper că ți s-a părut confortabilă casa noaptea trecută, iar personalul — amabil.

— Da, da, răspunse Dawes, vizibil distras. Deschise ușor gura, iar pe chipul lui se citea groaza. Brusc, închise ochii și le întoarse spa-tele, dar nu dădu nici un semn că ar vrea să plece. Ce faci, mătușă? întrebă el. Și de ce nu ești îmbrăcată?

— Mă pregătesc pentru oră, dragule.

— În lenjeria de noapte?

Părea îngrozit. Theo râse, iar Dawes încercă să o privească, evi-dent speriat. Rose se apropie de el.

— Îmi acordați un minut, Lord Rivers?

Îl scoase afară din încăpere și închise ușa în urma lor.

— De ce naiba umblă mătușă mea dezbrăcată prin Avondale? șopti Eli, părând îndurerat. Se simte bine? Gesticulă, arătând spre cap.

Rose reuși cu greu să-și rețină zâmbetul.

— Ți se pare amuzant? o muștrului Dawes.

Părea că nu prea reușise să-și ascundă acel zâmbet.

— Mătușă ta se simte bine. Chiar foarte bine. Excelent aș putea spune.

— Atunci, ce face? Dumnezeule, are părul ciufulit.

— În această dimineață, îl studiem pe Tițian și încercăm să repro-ducem grija lui față de lumină și profunzime, dar și priceperea lui de neegalat la culori. Lady Theodosia joacă rolul lui Venus astăzi, spuse

Rose, mulțumită că această conversație abătea atenția de la alte subiecte. Dacă ar fi trebuit să stea în fața lui fără vreun motiv, probabil că iar nu și-ar fi putut lua ochii de la gura lui, întrebându-se dacă ar fi vrut să o sărute iar și dacă ea i-ar fi permis și de data asta.

– Nu mai vorbi codificat, izbucni Eli. Sunt obosit și nu am răbdare pentru asta.

– Nu ai dormit bine? întrebă Rose, regretându-și însă imprudența. Ce îți imagina că făcea?

Eli o privi, iar ea observă că începuse să respire cu dificultate. Privirea lui se opri asupra chipului ei, apoi un moment cam lung asupra gurii ei. Rose se simți deodată înfierbântată, răsufliând precipitat.

– Mătușa mea, repetă el apăsător. Va trebui să îmi explici de ce se află în studioul tău îmbrăcată ca o curtezană.

– Mătușa ta, spuse Rose în cele din urmă, este modelul meu.

– Model, repetă Eli.

– Da. Parcă ți-am spus ieri ceva despre asta. „Înainte să mă fi sărutat.” Privi în jos, temându-se că acest gând i-ar fi putut fi reflectat pe chip. Vom recrea *Venus în oglindă* a lui Tițian. Cred că este una dintre lucrările mele preferate dintre ale lui, datorită mesajului.

– Iar elevele tale o vor picta îmbrăcată numai în cămașă de noapte?

Contele părea să fi ajuns la capătul răbdării. Rose își ridică privirea spre el.

– Nu. O vor picta ca fiind Venus.

Eli făcu ochii mari.

– Dezbrăcată?

– Iar te simți deranjat de nuditate, Dawes, spuse Rose. În curând, voi ajunge să cred că ești foarte predictibil.

– Mătușa mea este o lady, bombăni Eli. Nu ar trebui să se preteze la o astfel de... de...

– Venerație?

Contele păru surprins.

– Mătușa ta face asta din proprie voință. A fost unul dintre cele mai bune modele pe care le-am avut de-a lungul anilor.

– Dar nu este...

– Tânără? izbucni Rose. Perfectă?

Eli era șocat.

— Poți întâlni frumusețea oriunde; trebuie doar să privești. Nu este o resursă limitată. Se schimbă cu timpul și în diverse împrejurări numai pentru a deveni ceva nou și diferit, dar nu mai puțin valoros. Mătușa ta este la fel de frumoasă cum era în urmă cu cincizeci de ani.

— Nu asta am vrut să spun.

— Bine, spuse Rose scurt.

— Dar elevele tale...

— Și ele înțeleg că frumusețea trece dincolo de clișee. Este datoria mea să le reamintesc asta des, să le lărgesc orizonturile, să mă asigur că vor continua să înțeleagă lumea, precum și contribuția pe care o pot aduce acesteia datorită unor perspective mai largi de înțelegere.

— Ce vrei să spui?

— Aceste tinere sunt conștiente că societatea le judecă pentru titlul și înfățișarea lor, nu pentru inteligența lor. Știu și ele că nu vor fi apreciate pentru că sunt diferite sau remarcabile și că, deși se așteaptă de la ele să fie deștepte, inteligența și istețimea lor nu trebuie să umbrească abilitățile partenerilor lor.

— Asta este...

— Descurajator? Supărător? îi încheie Rose propoziția. Sunt de acord.

El se încruntă.

— Tinerele de aici de la Avondale au fost selectate dintre elevele din familii nobile și înstărite care frecventează Haverhall în Londra pe timpul toamnei sau al iernii. Au fost selectate pentru că posedă ceva mult mai deosebit decât o apariție în *Debrett's*.

— Ce?

— Respect de sine și curaj să exploreze. Ambiție și îndrăzneala de a sfida așteptările. Lipsă de considerație față de tot ce este convențional și superficial. Dorința de a fi apreciate pentru meritele lor, nu pentru faptul că s-au născut în familii privilegiate.

— Nu cred că înțeleg ce vrei să spui.

— Vreau să spun că, în vara asta, la Haverhall, avem domnișoare care aspiră să devină arhitecte, eleve care studiază diverse discipline precum dreptul, farmacia, care vor să devină armurieri sau bijutieri, portretiști și, desigur, ai cunoscut-o deja pe Rachel Swift, singura noastră elevă în domeniul medicinei de anul acesta. Fiecare elevă

are un mentor local. Fratele meu este unul dintre ei, dar mai sunt și alții dispuși să ignore faptul că aceste eleve poartă fuste și sunt însoțite de titluri și averi care, în alte circumstanțe, le-ar ține în colivii de aur.

Eli păru derutat.

– Colivii?

– Domnișoara Swift este fata cea mare a unuia dintre cei mai bogați baroni din Anglia. Tatăl ei ar putea cumpăra Mayfairul dacă i-ar cunoaște însemnătatea și este hotărât să o mărite cu un bărbat care să fie cel puțin duce.

– Nu mi se pare deplasat. Așa funcționează lumea astăzi.

– Ai dreptate. Deplasat ar fi ca Rachel să-și dorească să urmeze medicina, deplasată ar fi ambiția ei de a deveni medic, recunoașterea abilităților ei incredibile, abilități pentru care, am auzit, oamenii de pe lângă Dover sunt foarte recunoscători. Mai ales atunci când vine vorba despre fracturi, răni sau arsuri.

– Dar cum îi va fi asta de ajutor? Se va întoarce la Londra sau în orașul din care provine. Și doar nu te aștepți să cred că i se va permite să-și continue visul.

Se sprijini de perete.

– Se va întoarce la Londra nu numai cu confirmarea că este pricepută în ceea ce face, ci și că este chiar mai pricepută decât majoritatea și că deține abilități valorase care merită să fie dezvoltate sau protejate. Asta îi va da curaj să ia decizii în privința viitorului ei și în privința modului în care dorește să-și trăiască viața.

– Dar tatăl ei...

– Nu o va putea forța să se mărite cu un duce cu excepția cazului în care, desigur, chiar ea va dori asta. Așa cum nici tatăl tău nu a reușit să te convingă să te însori.

Tresări.

– Cum ai aflat despre asta?

– Despre ce?

– Nu mai contează.

Rose inspiră adânc, simțind un gol în stomac.

– Trebuia să te însori?

Eli își trecu mâna peste față.

– Nu ai pomenit niciodată despre asta.

– Pentru că nu era ceva ce-mi doream, ci ceea ce își dorea el.

— De ce?

Eli pufni deranjat.

— Deoarece credea că asta avea să îmi ofere un scop în viață și să mă facă responsabil. Dar ai dreptate. Nu m-a putut obliga, iar apoi am plecat din Londra, așa că nu a mai contat.

— Cine era fata?

— Nici asta nu mai contează.

— Ba eu cred că da. Rose înghiți în sec și se sperie văzând că pumnii i se încleștaseră în jurul rochiei. Mai ales dacă ea încă te crede mort.

— Ar face chiar bine să considere asta. Nu mai sunt neapărat o partidă bună.

— Asta crezi?

— Asta știu.

Rose se simțea din ce în ce mai iritată.

— Ei bine, sunt de acord. Cine ar dori să se mărite cu un bărbat care nu este în stare să se adune și să înceteze să-și plângă de milă?

Eli se înroși de furie. Se îndepărtă de perete și păși spre fereastra înaltă de la capătul holului.

— Nu-mi plâng de milă. Sunt, mai degrabă, realist, spuse el înțepat, cu spatele la ea.

— Ba sigur că faci asta. Clătină din cap. I-ai scris măcar vreun bilet cât timp ai fost departe? Femeii pe care o iubeai?

Eli se întoarse și o privi, iar pe chip avea o expresie de neliniște.

— Dar de ce mă privești astfel? întrebă Rose. Sunt destul de rezonabilă.

De data asta, o privi nemulțumit.

— Nu am iubit-o. Abia o cunoșteam.

— Atunci, era numai alegerea pe care tatăl tău o făcuse pentru tine? întrebă Rose, mirându-se de ce nu putea trece mai departe, conștientă că îl făcea să se simtă inconfortabil.

— De ce aș vrea să mă însor... Se opri la mijlocul frazei, apoi se întoarse ușor. Crezi că am sedus-o și că i-am compromis reputația.

— Nu.

Rose își ridică privirea.

— Acum, cine minte?

Se apropie de ea, până când îi simți respirația.

– Bine. Dar tu ai sedus jumătate dintre femeile din Londra, Dawes. Te-am văzut. Nu este o concluzie nefondată.

– Femeile pe care le-am sedus știau al naibii de bine că făceam asta și la fel de bine știau cum se va termina totul.

Tonul lui deveni grav. El fusese genul de bărbat ale cărui aptitudini în dormitor deveniseră legendare. Un bărbat care urmărea să ofere plăcere. Orice gând inteligent ar fi avut dispăruse odată ce începuseră să își imagineze ce ar fi presupus asta. Scene erotice, delicioase care o lăsară fără suflu și fără abilitatea de-a gândi.

– Nu contează ce crezi despre mine, domnișoară Hayward. Nu am profitat niciodată de o femeie care nu avea cunoștințele și experiența necesare pentru a profita de mine. Apoi le-am întors tuturor favoarea înzecit.

Ea fu străbătută de o senzație ciudată.

– Asta vrei de la mine?

El înlemni.

– Ce?

– De ce m-ai sărutat, Dawes?

Un mușchi al maxilarului îi zvâcni.

– Nu asta... Eu nu... nu ar fi trebuit să te sărut. A fost ceva impulsiv, și nu pot decât să-ți cer iertare.

– Regreți că m-ai sărutat?

– Nu. Da.

Pe chipul lui se citeau frustrarea și ceva mult mai dureros.

– Da sau nu?

Își luă privirea de la ea, căci era vizibil tensionat.

– Ești diferită. Nu ești...

– Experimentată? Nu am suficient de multe cunoștințe pentru a profita de tine?

Simți cum rămâne fără răsufare și în același timp văzu cum i se schimbă expresia. Privirea lui se aprinse, cu respirația mai superficială decât cu o clipă în urmă.

– Rose.

Era un avertisment, dar și o rugămintă.

– Sau poate că ai crezut că mă voi simți flatată că mi-ai oferit puțin din atenția ta?

– Nu. Dumnezeuule, nu! Nu asta...

– Poate te-ai gândit că nimeni altcineva nu ar mai face-o.

Acum, era nehibzuită, dar nu se putea opri.

- Doamne, Rose, care bărbat nu ar dori să te sărute?

- M-ai înțeles greșit, Dawes. Nu vorbeam despre mine. Vorbeam despre tine.

Pentru o secundă, Eli simți cum golul pe care îl avea înlăuntrul lui se mărea, întinericul amenințând să-l devoreze. Simți o arsură în piept și îi deveni tot mai dificil să respire.

- De ce ai spus asta? izbucni el.

Rose se apropie atât de mult, încât putea să-i vadă petele maronii din irisul de culoarea ciocolatei negre. Atât de aproape, încât putea simți căldura trupului ei și-i putea mirosi parfumul bogat.

- Te-am întrebat dacă te consideri de nesărutat, neatrăgător, de neiuibit.

Simți cuvintele ei ca pe niște lovituri, una mai dureroasă decât cealaltă. O privi, complet pierdut în cuvintele ei. Cine fusese această femeie? Această femeie fermecătoare, binevoitoare, cu care dansase cândva, cu care discutase despre artă, cu care mersese la operă fusese înlocuită de o persoană complet diferită. Cineva cu o forță de nezdruncinat și foarte acidă. Cineva care îi zdrobise orice apărare fără să-și ceară scuze, cu eleganța unui luptător viking.

Poate nu fusese înlocuită de nimeni. Poate era numai o altă latură a ei pe care el nu o cunoscuse cu adevărat.

- Nu-ți voi răspunde la asta, spuse el în cele din urmă.

- De ce?

Se îndepărtă de ea, furios din cauza incapacității lui de a răspunde atacului ei violent. Nu avea idee cum îi putea răspunde. Rose ridică ușor dintr-o sprânceană și-și încrucișă mâinile la piept.

- De ce? întrebă ea din nou.

- Pentru că nu este problema ta, zise el.

- A devenit problema mea în momentul în care m-ai sărutat, Dawes, spuse ea, cu vocea ei rece, care îl mângăia ca o mătase. Vreau să știu dacă te-ai folosit de mine pentru a-ți domoli propriile insecurități sau m-ai sărutat dintr-un alt motiv.

Eli simți cum se zdruncină pământul sub el, și îi veni greu să se țină pe picioare. Doamne, ce părere avea? Clătină din cap, încercând să găsească vorbele potrivite.

Buzele ei se curbară ușor continuând:

– La asta m-am gândit...

– Când te-am sărutat, nu m-am putut gândi decât la cât de frumoasă ești, spuse el râspicat. La cât de reală și de neînfricată erai acolo pe plajă și la cât de mult voiam să îți simt gustul.

Rose îl privi cu ochii ei de nepătruns, care nu trădau nimic din ceea ce gândea. În cele din urmă, pași spre el. Ochii ei îi cercetau chipul – și, pentru prima dată, nu simți nevoia să se ascundă, cel puțin până când privirea ei îi ajunse la buze. Atunci, se temu că, dacă nu se întorcea, dacă nu se distanța, risca să o sărute din nou.

– Am mai fost sedusă, Eli Dawes, spuse ea, iar Eli își simți gura uscată.

– Ce?

– Te-am șocat?

Nu era șocat. Sau poate era. Îi era greu să gândească, pentru că în acel moment era mai excitat ca oricând. Se simțea de parcă ar fi golit o sticlă cu whiskey, amețit și dezorientat.

– Nu sunt neexperimentată și în necunoștință de cauză, Lord Rivers. Și nu voi da ascultare unui bărbat care mă folosește pentru propria lui...

Eli își trecu degetele peste buzele ei, oprind-o. Îi mângâie linia obrazului, precum și pielea incredibil de catifelată a feței. Degetele lui se jucau în buclele ei roșcate, bucurându-se de atingerea lor mătăsoasă.

– Când te-am sărutat, nu m-am gândit decât la tine, spuse el.

Îl privi, iar el ar fi dat orice pentru a-i putea citi gândurile.

– Dovedește-mi-o!

El simți un val de furie ce-i depășea excitarea.

– Nu din nou!

– Am învățat că un bărbat trebuie să fie judecat în funcție de faptele lui, nu de vorbele lui. Îți voi cere același lucru mâine și poimâine, iar, dacă îmi vei mai vorbi, și răspoimâine. Nu m-aș putea numi prietenă dacă nu aș face asta.

– Ce e în neregulă cu tine?

Dumnezeule, voia să o scuture și să o sărute în același timp.

Ridică din umeri nepăsătoare, provocându-l cu privirea să-și arate cea mai urâtă versiune a lui, așa cum făcuseră pe plajă. Furia îi dispăru la fel de repede precum apăruse, înlocuită din nou de nevoia sfâșietoare de a o săruta. Își dorea să o aibă fizic, senzual, în toate

felurile în care își putea imagina. Avea nevoie să o sărute așa cum avea nevoie de aer. Își înclină capul, dar ea își puse degetele peste buzele lui, oprindu-l.

— Nu-mi vei dovedi nimic astfel.

Vocea ei tremură ușor.

— Atunci, cum?

Poate păruse disperat, dar în acel moment nu-i păsa.

— Un Om al Suferințelor spuse Rose. Pentru a o înlocui pe *Venus din Urbino*. Tițian înlocuit de Tițian. Prima versiune a lui *Ecce Homo*.

Eli își ținu răsufierea. Un portret. Ceruse asta și cu o zi în urmă, când se aflaseră pe plajă. Nu avea să facă ceea ce îi cerea. Nu putea face asta.

— Nu pot. Eu nu sunt...

— Un om al suferințelor? Degetele ei alunecară ușor de pe buze spre fața desfigurată. Lui i se păru deodată foarte tristă. Atunci, poate poți deveni *Cavalerul din Malta*, sugerează ea, îndepărtându-și mâna. Un bărbat cu încrederea și curajul de a-și învinge suferințele.

— Nu pot.

— Sigur că poți. Doar că nu vrei.

Eli își simți trupul imobilizat din cauza frustrării.

— Poate ar fi bine să uităm că m-ai sărutat vreodată. Pretinde că nu s-a întâmplat, înainte ca lucrurile să se complice. Rose își feri capul, iar degetele lui alunecară pe părul ei mătășos. Mereu voi pune sub semnul întrebării motivele tale. Se îndepărtă.

De undeva de la ultimul etaj auzea voci, precum și zgomotul pașilor pe marmură.

— Rose...

— Sunt elevele care vin la oră. Decide dacă ceea ce vrei merită vanitatea ta, Lord Rivers!

— Nu are nimic de-a face cu vanitatea mea, bombăni el.

— Nu? Atunci, luminează-mă! Cuvintele ei erau aspre. Era un ultim atac asupra ruinelor fortului în care dorise să se izoleze.

— Mă șantajezi. Intimitatea mea pentru... orice ai avea tu în minte.

— Nu fi melodramatic! Și nu vorbim aici despre planurile mele, ci despre ale tale.

Înjură. Vocile se auzeau în capătul scării, frânturi de conversație putând fi înțelese.

– Ceea ce îmi ceri... ar fi indecent. Păruse slab, chiar și în ochii lui. Elevele tale sunt niște tinere inocente. Nu ar trebui să fie expuse la...

– Ora de anatomie a fost săptămâna trecută, Dawes. A fost ținută de fratele meu doctor și de asistentă, folosind suficient de multe diagrame, jumătate dintre ele desenate de Rachel Swift. Fiecare elevă știe de acum, asta dacă nu știa deja, fiecare parte a corpului feminin, a celui masculin și a părților care se împreunează. Știi toate cum funcționează, precum și potențialele consecințe.

Eli se trezi holbându-se iar, mintea lui chinându-se să proceseze atât informația, cât și ușurința cu care fusese transmisă.

– Ar mai trebui să știi că nu ești singurul bărbat pe care l-ar avea de desenat sau de pictat, continuă Rose, ca și cum vorbea despre ploaie. Și îmi displace să tot spun asta, dar jumătate dintre femeile din Londra te-au văzut fără cămașă.

– Dar ele nu stăteau pur și simplu holbându-se la mine.

Rose pufni și-și dădu ochii peste cap.

– Da, sunt sigură că erau ocupate cu părțile care se împreunau.

– Ai dat ochii peste cap?

– Dacă mai pui întrebări proaste, o voi face iar.

La naiba!

– Rose...

– Am nevoie să-mi răspunzi cu da sau nu, Dawes. Trebuie să-i spun ceva mătușii tale...

– Foarte bine, spuse Eli, înainte să se poată gândi mai bine la ceea ce făcea. Furia, precum și excitarea îl făceau nechibzuit. Rose nu era conștientă de jocul pe care-l începuse.

– Foarte bine?

– Voi fi *Ecce Homo*, voi fi, pentru tine, bărbatul suferințelor. Dar fără spini, dacă nu te deranjează.

Se apropie iar de ea și-i mângâie obrazul. Ceva pe chipul ei se schimbă, iar privirea-i căzu din nou asupra buzelor lui. Își mută mâna și își trecu degetul mare peste buza inferioară, iar catifelarea senzuală îi transmise o poftă arzătoare, făcându-i pulsul să se accelereze. Ea îi apucă încheietura, fără să facă vreo mișcare pentru a-i îndepărta mâna. Ba, mai mult, părea că voia să o păstreze acolo.

Zgomotul pașilor se auzea clar acum. În câteva secunde, studentele aveau să ajungă pe culoar.

- Când te voi săruta iar, Rose Hayward, șopti el, îndepărtându-se pentru a păstra o distanță decentă între ei, nu va mai trebui să pui la îndoială motivele.

Capitolul 10

În studio mai rămăsese o singură elevă.

Lady Lucy Dunleavy, fiica marchizului de Livingston, era, la vârsta de șaptesprezece ani, unul dintre cei mai înzestrați portrețiști pe care Rose avusese privilegiul să îi învețe, iar acum era complet absorbită de ceea ce făcea. Rose stătea liniștită alături, privind cum albul pânzei se transforma în ceva uimitor grație talentului ei artistic. Din când în când, Lucy îi adresa câte o întrebare lui Rose – mai mult în ceea ce privea tehnica –, dar, în cea mai mare parte a timpului, Rose stătea pur și simplu și o observa.

Restul elevelor, pentru care arta era mai degrabă o simplă ocupație, plecaseră deja pentru prânz. Lucy ceruse să mai stea o oră. Rose îl privi pe Eli, știind că nu avea nici un motiv pentru care să accepte, dar, spre surprinderea ei, el pur și simplu încuviință din cap. Rămase astfel încă o oră, nemișcat și tăcut, de parcă ar fi fost îngerul ei decăzut pe patul cu satin stacojiu.

Un înger decăzut, se corectă Rose imediat. Acest bărbat nu-i aparținea – și nici ea lui, sub nici o formă.

Își îndepărtă privirea de la pânza lui Lucy și se uită la el, cum ședea pe divan, observându-l discret. El stătea drept, cu mâinile împreunate, cu privirea în jos. Partea deformată a feței lui era ferită de privirea elevelor, căci așa era postura, însă contele, în mod surprinzător, nu se străduise să-și ascundă cicatricile în timp ce fetele exersau. Nu adresase nici un cuvânt nimănui și nici nu o privise pe Rose atunci când ea îl prezentase și-i mulțumise pentru generozitatea și disponibilitatea de a participa la ora lor.

În lumina pală, frumusețea lui o impresionă de fiecare dată când îl privea. Degetele ei erau agitate, dar nu-și dădea seama dacă din cauza faptului că voia să picteze și ea propria versiune a acestui bărbat incredibil de frumos sau pentru că voia să îl atingă. Voia să-i mângâie obrazul, să simtă lățimea umerilor lui, să exploreze părul blond de pe piept, precum și conturul mușchilor de pe abdomen.

„Când te voi săruta iar, nu te vei mai îndoi niciodată asupra motivelor mele.“

Un val de dorință o inundă, făcându-i părul să se zbârlească, sfârcurile să i se întărească și să-și apropie coapsele, simțindu-se brusc excitată. Închise o clipă ochii, încercând să-și domolească pornirile. Nu era o fată needucată, care credea în povești cu zâne. Poate asta era problema.

„Am mai fost sedusă“, îi spusese ea. Dar asta fusese cu mult timp în urmă. Cu prea mult timp în urmă.

– Domnișoară Hayward?

Rose tresări și își îndreptă atenția spre elevă. Evită să privească în direcția lui Eli și, în schimb, se concentrează asupra pânzelor din fața ei. Ceea ce, poate, era chiar mai rău.

Talentul fetei de șaptesprezece ani era cu adevărat remarcabil, iar pânza îl reprezenta foarte bine pe contele de Rivers. Lucy îl desenase mai întâi, apoi pusese culoare suficient cât să confere un farmec aparte lucrării. Expresia chipului era cea care o făcea pe Rose să nu-și poată lua ochii de la el. În portret, se remarcă o tristețe stoică, o reprezentare perfectă pe care mulți dintre cei care încercaseră să recreze *Ecce Homo* eșuaseră să o redea.

Era reprezentarea perfectă a unui bărbat care fusese trădat și a cărui inimă fusese frântă, un bărbat care pierduse totul, dar care găsisese înlăuntrul său ceva care-l făcea să meargă mai departe, chiar și atunci când drumul nu era foarte neted.

– Mi-ar plăcea să fac fundalul mai târziu, îi spuse Lucy lui Rose în timp ce-și curăța pensula. Nu vreau să răpesc mai mult din timpul lui Lord Rivers. Îi zâmbi lui Rose. Și, recunosc, sunt înfometată.

– Desigur, bolborosi Rose, incapabilă să-și abată privirea.

Lucy lăsă pensula deoparte și se îndepărtă de șevalet.

– Vă mulțumesc, Lord Rivers, pentru onoarea pe care mi-ați făcut-o! Vă mulțumesc și pentru generozitatea cu care ne-ați acordat din timpul dumneavoastră și pentru... deschiderea dumneavoastră.

Aflat pe divan, Eli își schimbă poziția și se îndreptă, ușor încruntat.

– Deschiderea mea?

Era primul lucru pe care îl spusese în trei ore. Lucy o privi pe Rose.

— Cred că se referă la încrederea arătată, căci faptul că sunteți sumar îmbrăcat a fost privit cu obiectivitatea pe care o solicită un astfel de exercițiu, nu cu istericalele femeilor, urmate de leșin și săruri, îi explică Rose sec.

Cu coada ochiului, o văzu pe Lucy încuviințând.

— Sunteți un bărbat deosebit, Lord Rivers, adăugă solemn tânăra. Vă mulțumesc încă o dată!

Eli o privi mirat, iar Rose își reținu un zâmbet, în timp ce tânăra ieșea din încăpere. Contele se ridică și se dezmoști, zâmbind. Rose își feri privirea, căci vederea masculinității lui o făcu să se întrebe dacă nu cumva se pripise mai devreme cu comentariile, căci genunchii ei se simțeau acum slăbiți, iar respirația îi deveni mai neregulată. Se înfierbântă cu adevărat.

— Nu a fost prea greu, nu? întrebă Rose, încercând să pară relaxată, privind țintă portretul.

Eli scoase un sunet indescifrabil, iar ea îl auzi mișcându-se, încercând să-și recupereze cămașa.

— Ți-ar plăcea să o vezi? Rose se forță să nu-și ridice privirea, deși tot îl putea vedea pe deasupra pânzei. Mă refer la lucrarea lui Lucy.

— Nu!

— De ce nu?

— Pentru că nu vreau.

Își trase cămașa pe el.

— Este extrem de talentată, îl mustră Rose. Nu pot spune același lucru despre celelalte eleve, dar ce a făcut Lucy aici este...

— Am spus nu! Își luă haina de pe spătarul scaunului, stând cu spatele la ea. Am făcut ce ai vrut. Acum, am terminat.

Rose îi aruncă o privire sumbră.

— Ce am vrut? Am avut impresia că... Se opri brusc, întreruptă de un glas care venea de jos și care-i chema.

— Domnule? Domnișoară Hayward? Vocea venea dinspre ușă. Era o tânără care purta o rochie simplă, acoperită de un șorț pătat, și-și ștergea mâinile. Îl văzu pe Eli, dar își îndepărtă privirea și i se adresă lui Rose. A sosit căpitanul Buhler și dorește să discute cu cineva. În spatele lui se află vreo doisprezece soldați, continuă slujnica. Cred că îl caută pe Charlie, dar Lady Theo și Tabby sunt plecate, doctorul Hayward nu este aici, iar ducesa e în oraș și...

– Mulțumesc, spuse Rose blestemând printre dinți. Aproape uitase de căpitan, deși i se părea ciudat că durase atât ca Buhler și garnizoana să apară la ușa lor. Voi veni imediat să-i vorbesc...

– Ba nu, spuse Eli. Eu voi vorbi cu ofițerul.

– Nu trebuie să faci asta. Mă pot descurca.

– Sunt convins că poți. Se întoarse spre servitoarea care încă își ștergea mâinile de șorț. Invită-l pe căpitan în salonul albastru. Mă voi ocupa personal de el.

Servitoarea păru confuză, dar îndrăzni să zică:

– Iertați-mă, domnule, dar nu veți spune nimic despre...

– Despre faptul că Charlie m-a bătut de două ori la cărți în dimineața asta? Eli își puse iar haina pe scaun. Nu. Am o reputație de apărât. Mai bine să nu spunem nimănui că așa o rușine mi s-a întâmplat sau, chiar mai bine, că el a fost vreodată aici. Ești de acord?

Fata îl privi fix, apoi încuviință din cap, ușurarea citindu-i-se pe chip.

– Da, domnule!

Rose se întoarse spre Eli după ce slujnica ieși, simțind o apăsare în piept.

– Nu mi-ai spus că ai mers să-l vezi în dimineața asta pe Charlie.

– Nu m-ai întrebat.

Își suflecă mânecile cămășii.

– De ce te-ai dus?

Eli se sprijini de spătarul scaunului.

– Pentru că știu ce înseamnă să fii rănit și singur.

– Oh! I se puse un nod în gât. Rose simți o nevoie de nestăvilit de a-l atinge, de a-i atinge obrazul, pentru a îndepărta suferința care i se citea pe chip.

– Era îngrijorat din cauza surorilor și a mamei lui.

– Ce i-ai spus?

– I-am spus că mai bine s-ar îngriji să se facă bine, pentru a putea merge acasă mai repede. Eli se îndreptă brusc și-și trecu mâna prin păr, lăsându-l puțin răvășit. Spune-mi despre căpitanul Buhler.

Rose îl lăsă să schimbe subiectul.

– Este... ambițios, crud, rău, foarte hotărât să elimine orice hoț sau vagabond de pe coasta Kentish, indiferent de vârstă, gen sau circumstanțe. Își dorește recunoașterea publică și putere și are o nevoie nestăvilită de a fi admirat.

Eli închise ușa.

— Îl cunoști bine pe acest bărbat.

Rose clătină din cap.

— Știu doar ce mi-au spus Harland, Clara și ducele, care s-au confruntat cu el în mai multe ocazii.

El se opri în pragul ușii.

— La propriu sau la figurat?

— La figurat. Cel puțin, momentan. Buhler nu este plăcut de nimeni în această casă sau în această zonă. Și cred că sentimentul este reciproc. Căpitanul știe că are cel mai mic grad din Avondale și îi e ciudă, la fel cum îi este ciudă de fiecare dată când Harland este chemat la garnizoană de un maior sau un colonel pentru a-l consulta sau trata pe unul dintre soldați sau ofițeri.

— De ce i-ar fi ciudă?

— Pentru că Harland este baron și nu-i dă ascultare și, pe deasupra, este și foarte priceput în meseria lui.

Eli păru îngrijorat.

— Atunci, să vedem cum se comportă acest căpitan cu un conte care nu-i dă ascultare. Un conte care, pe deasupra, este și el foarte bun la ceea ce face.

Rose se plimba printre pânze.

— Adică la ce, Dawes?

— La a speria oamenii.

Eli ieși pe hol și coborî scara lată. Știa foarte bine ce fel de bărbat era acest căpitan. Întâlnise mulți bărbați ca el, atât pe câmpul de luptă, cât și în încăperile de la White's. Erau bărbați care doreau să-și facă un nume prin orice mijloace, chiar dacă aceste mijloace încălcă onoarea sau integritatea.

— Dawes! Se opri la capătul scărilor, conștient de faptul că Rose îl urma.

— Ce e?

— Haina ta.

Îi întinse haina pe care el o lăsase pe scaunul din studio.

— Nu am nevoie, spuse el. Dacă tot vreau să-l alung pe acest căpitan de la Avondale, ar fi bine să fac o treabă excelentă.

Rose îl privi cu îngrijorare.

— Ești sigur că vrei să...

- Nu mă întreba ce cred că vrei să mă întrebi, spuse Eli. Răspunsul este același.

- Lord Rivers?

Vocea venea de undeva din spatele lui.

Eli se întoarse și-l văzu apropiindu-se pe majordomul de la Avondale. Danby? Dirkley? Nu se familiarizase pe deplin cu tot personalul, iar memoria îi era încetșoșată.

- Da?

- Căpitanul Buhler vă așteaptă în salonul albastru, spuse bărbatul falnic. Ca de obicei.

„Ca de obicei?”

- De câte ori s-a mai întâmplat asta?

- De mai multe ori decât v-ați fi dorit, domnule.

- Mulțumesc, Digby, răspunse Rose în locul lui. Excelența Sa va sosi imediat.

- Foarte bine. Majordomul se opri. Nu i-am spus că vă aflați aici, Lord Rivers. Căpitanul se așteaptă să-l întâlnească pe baron.

- Foarte bine, Digby, zise Eli.

Avea să se folosească de orice avantaj.

- Așa m-am gândit și eu.

Majordomul se înclină discret, apoi se retrase. Rose îl privi, cu o expresie bizară pe chip.

- Vrei să te însoțesc?

- Nu, nu vreau să mă însoțești. Nu ai încredere că pot scăpa de căpitan?

- Ba sigur că am încredere. Mă gândeam numai că ai vrea să ai pe cineva alături.

- Alături?

- Da.

Rose păru brusc agitată.

Eli se apropie de ea și o prinse de o mână. Fără să se gândească la ceea ce făcea, îi sărută mâna. Golul acela nefast care uneori amenința să-l cuprindă părea acum să se sfărâme în mii de bucățele.

Vru să spună ceva, dar, în schimb, nu făcu decât să inspire adânc. Dacă nu ar fi avut un băiat ascuns în pod și un căpitan așteptându-l, Eli ar fi putut pur și simplu să o ia pe sus pe Rose Hayward, să înlăture vaza cu trandafiri de pe masa din centrul holului și să o posede chiar în acel moment și în acel loc.

– Mulțumesc! spuse, deși părea mai degrabă un scâncet care nu-i făcea cinste.

– Pentru ce? șopti ea.

Nu știa. Pentru că îi era alături? Pentru că era de părere că putea avea încredere în el? Pentru că îl credea, pur și simplu?

Îi strânse mâna, incapabil să-i răspundă, și se întoarse. Traversă holul strălucitor, pășind pe marmura de un alb imaculat, la fel cum fusese înainte ca băiatul să fie adus acolo. Se opri în ușa parțial închisă a încăperii, își îndreptă umerii, încercând să o îndepărteze pe Rose din gândurile lui, conștient că nu își putea permite să fie distras. Eli inspiră adânc, întrebându-se pentru o clipă în ce se băga. Deschise apoi ușa cu suficient de multă forță încât o lovi de perete și intră.

Prin ferestrele prin care se vedeau aleea lungă și peluza din fața proprietății Avondale pătrundea lumina amiezii. Căpitanul stătea în fața uneia dintre ele, lustruindu-și butonii hainei stacojii, dar, la intrarea deloc elegantă a lui Eli, se întoarse.

– Căpitane Buhler.

Eli traversă încăperea, cu mâinile la spate, cu pașii silențioși pe covorul elegant de pe podea.

Căpitanul era un bărbat masiv, cu un piept lat, cu gât gros și cu picioare ușor strâmbe. Cizmele îi erau lustruite, iar sub braț își ținea cascheta. Era mult mai scund decât Eli, având înfățișarea unui bărbat posac, nefericit, care nu se bucura de viață. Când îl văzu pe Eli apropiindu-se, Buhler analiză cu dezgust fața desfigurată a acestuia, înainte să-i suradă batjocoritor.

– Mă tem că este vorba despre o neînțelegere, spuse căpitanul, îndreptându-și postura, fără a-l privi pe Eli. Am cerut o întrevedere cu Lord Strathmore, nu cu grădinarul.

– Serios? Va trebui să-mi dojenesc majordomul pentru că nu a fost suficient de clar. Permiteți-mi să mă prezint. Sunt Eli Dawes, al paisprezecelea conte de Rivers.

Căpitanul rămase cu gura căscată și avu nevoie de ceva timp pentru a putea rosti vreun cuvânt. Ochii lui priveau oriunde numai chipul lui Eli nu, ca și când ar fi avut nevoie de o explicație.

– Mă scuzați, dar mi s-a spus că fiul răposatului conte a murit.

Eli ridică din umeri, nepăsător.

– Cred că trebuie să vă reevaluați sursele de informare. Vă asigur că sunt cât se poate de viu.

- Ah...

- Cu ce vă pot ajuta în această după-amiază, căpitane? întrebă Eli glacial.

Căpitanul deveni foarte serios.

- Căutăm un criminal, contrabandist și hoț. A fost rănit serios în încercarea noastră de a-l prinde și avem motive să credem că a fost adus aici.

- La Avondale? Mă acuzați că ascund un criminal?

- Nu chiar...

- Repet, căpitane, vă sugerez să vă reconsiderați sursele de informare.

Buhler fu nevoit să-l privească în ochi.

- Domnule...

- Știți ce găzduiesc aici, la Avondale? Școala de Fete Haverhall. Zeci de tinere delicate și profesoarele lor, și nici una dintre ele nu poate fi considerată un infractor diabolic sau vreun criminal periculos - cu excepția situației în care ești nevoit să asculți pentru mai mult de o oră ce învață ele la lecțiile de muzică.

Buhler zâmbi.

- Nu este necesar...

- Știți ce nu este necesar? Zecile de bărbați călare care îmi distrug peluzele și îmi sperie oaspeții. Aceste tinere sunt delicate, niște ființe fragile, căpitane, și nu voi permite să fie terorizate de dumneata sau de oamenii dumitale.

- Dar, domnule...

- Chiar credeți că aș primi pe proprietatea mea un criminal? Îndrăzniți să sugerați că nu aș considera ca fiind prioritatea mea bunăstarea și siguranța fetelor celor mai influenți bărbați din Anglia? Cât timp se află aici, aceste tinere sunt sub protecția mea. Sugerați că nu mă ridic la înălțimea responsabilităților mele?

- Nu asta am sugerat, domnule!

- Bine. Eli se întoarse și se îndreptă spre ușă, apoi se opri și așteptă. Altceva?

Căpitanul nu se mișcă.

- Atunci, susțineți, Lord Rivers, că nu știți nimic despre furt și despre activitățile ilicite care s-au petrecut ieri? Despre furtul din magazia garnizoanei, un furt de la însuși regele?

- Chiar nu ați auzit nimic din ce v-am spus, căpitane?

— Sunt multe zvonuri, domnule, despre faptul că hoții se folosesc de proprietatea dumneavoastră pentru a-și transporta sau pentru a depozita bunurile obținute ilicit. Mai precis, de golfulețul din nord-estul proprietății Avondale. Înșelând organele responsabile de plata accizelor, aceștia îl înșală chiar pe rege.

— Iar dumneavoastră credeți că eu facilitez această activitate?

Chipul lui Buhler era inexpresiv.

— Permiteți-mi să fiu clar. Eu reprezint regele și am puterea de a aduce în fața justiției și de a stârpi orice hoț și orice tâlhar care murdărește renumele țării, precum și pe aceia care îi ajută, căci sunt trădători de țară. Voi face asta prin orice mijloace...

— Priviți-mă cu atenție, căpitane, izbucni Eli. Serviciul în folosul țării și al regelui aproape m-a costat viața. Mă simt insultat de insinuarea dumneavoastră cum că aș fi trădător, bazată pe niște simple zvonuri.

— Nu am vrut sub nici o formă să sugerez asta...

— Atunci, mă bucur că ne-am înțeles. Permiteți-mi să vă însoțesc spre ieșire.

— Ființe delicate, fragile?

Rose stătea în spatele contelui, privind pe fereastră la căpitanul Buhler, care, însoțit de oamenii lui, părăsea proprietatea, întorcându-se spre oraș. Aplaudă, privind-l pe Eli cu coada ochiului.

Avea pe chip o expresie bizară, ca și când ar fi descoperit brusc ceva respingător.

— Nu aveam nici un motiv să-l deziluzionez pe căpitan.

— Într-adevăr.

— Iar m-ai spionat.

Eli o spuse sec, fără răutate.

— Am tras cu urechea, îl corectă ea.

— Cauți nod în papură.

— Posibil. În depărtare, în urma soldaților rămăsese numai un nor de praf. Te-ai descurcat bine.

— La ce te referi?

— La modul în care ai scăpat de căpitan. Am observat că, de fapt, nu ai răspuns la nici una dintre întrebările lui. De fapt, cred că nici nu l-ai lăsat să termine vreo propoziție.

I se păru că pe chipul lui Eli zărește un zâmbet.

– Răspunzi unei întrebări cu o altă întrebare. Este un truc pe care tatăl meu obișnuia să-l folosească. De cele mai multe ori, cu mine. Foarte eficient.

– Într-adevăr. Îți mulțumesc, Dawes, pentru că ai făcut asta, pentru că i-ai protejat pe Charlie, pe fratele meu și pe Rachel.

– Nu este suficient.

– Poftim?

– Fratele tău și domnișoara Swift, ei sunt cei care fac ceva important, ceva care face diferența.

– Așa este, sunt foarte buni în ceea ce fac, recunosc Rose, fără să fie sigură de direcția în care ducea el conversația.

Contele continuă să privească pe fereastră.

– Până acum, nu m-am gândit niciodată la motivele pentru care am început să colecționez opere de artă. Se sprijini de rama ferestrei, chipul reflectându-i-se în geam. Acei artiști au lăsat ceva în urma lor. S-au autodepășit ca indivizi prin arta lor, creând ceva măreț. Îi invi-diez pentru asta.

Rose ascultă.

– Cum am ajuns aici? bolborosi Eli, mai degrabă pentru sine.

– Poftim?

– Fratele tău a răs în fața înaltei societăți când a devenit doctor. Domnișoara Swift va face la fel. Ei i-au sfidat pe toți și au riscat să fie ridiculizați pentru ceva cu adevărat important. Toată viața mea am avut ocazia și mijloacele de a face ceva cu adevărat important, dar nu am făcut-o. Este inacceptabil!

Rose se încruntă.

– Unii ar considera demn de laudă că ai servit patria. Ceva curajos și onorabil.

Eli nu spuse nimic.

– Am vreo trăsură aici? întrebă el brusc.

Rose îi analiză chipul.

– Da!

– Bine, voi avea nevoie de ea.

– Te pot întreba unde dorești să mergi?

– Ieșim.

– Ieșim?

– Da.

– Este un ordin sau o invitație, domnule?

Eli se îndepărtă de fereastră și se întoarce spre ea.

— O invitație.

Rose tresări.

— Nu înțeleg cum ai putut cuceri atât de multe femei, Dawes. Ai eleganța unui grăjdar. Sau făcea parte din farmecul tău?

El zâmbi discret.

— Sunt convins că făcea parte din farmecul meu personal.

Rose clătină din cap.

— Foarte bine, atunci. Accept invitația ta. Unde mergem?

— Încă nu știu sigur, spuse el.

— Trebuie să-mi iau un bagaj? O pelerină? O umbrelă de soare?

Un pistol?

— Ceva de mâncare.

— Ce?

— Ia cu tine ceva de mâncare, suficient pentru trei persoane.

— Te tachinam, Dawes.

— Eu, nu.

— Cu cine ne întâlnim?

— Nici asta nu știu sigur.

— Încerci să fii un nesuferit misterios?

— Nu, încerc doar să fiu o persoană decentă.

Zâmbetul îi dispăruse de mult și fusese înlocuit de o expresie îngrijorată.

— Foarte bine, spuse Rose încet. Rezolv eu. Ne vedem afară?

— Te rog! Trebuie să mă ocup de ceva înainte să plecăm.

— Desigur. Îl mai privi o clipă, iar lumina care pătrundea pe fereastră îi dădea părului său, care-i acoperea partea desfigurată a feței, o tentă aurie. Stând acolo, în lumină, îi amintea de charismaticul și atrăgătorul crai care fusese cândva. Craiul acela fusese acum înlocuit de un bărbat demn, la fel de atrăgător, care alungase un căpitan pentru a proteja un băiat pe care abia îl cunoștea.

Mănată de impuls, Rose se ridică pe vârfuri și-l sărută pe obraz. Își conștientiză greșeala prea târziu. Cu palmele pe pieptul lui, îi simți căldura trupului, precum și bătăile inimii prin materialul subțire. La fel de târziu, auzi respirația lui grea în urechi. Abia îi atinsese obrazul cu buzele, că și simți mâinile lui mângâindu-i fața, pentru ea devenind imposibil să dea înapoi.

Stătu acolo un moment care i se păru interminabil, nemișcată, aproape de buzele lui. Dacă s-ar fi smucit, el i-ar fi dat drumul, știa asta; dacă l-ar fi împins, ar fi lăsat-o să plece. Și asta ar fi fost lucrul cel mai potrivit pe care să-l facă. Dar nu-și dorea să-i dea drumul.

Ceva între ei se schimbase. Ceea ce se întâmplase pe plajă, ceea ce îi promisese pe holul din fața studioului era brusc în puterea ei. Îi spusese că-l privea ca pe un prieten și că, în ciuda a ceea ce se întâmplase sau poate datorită situației, prietenia lor, care trecuse proba trădării și fusese consolidată de adevăr, supraviețuise.

Ceea ce simțea ea acum era mult mai complicat decât o prietenie. Era o incursiune în necunoscut cu un bărbat ale cărui intenții nu erau foarte clare. Făcând asta, nu știa ce avea să devină el pentru ea și invers. Acum însă, îi venea destul de greu să se concentreze asupra acestui amănunt, deoarece voia să-i simtă aroma, să savureze senzația pe care i-ar fi trezit-o atingerea mușchilor lui, precum și căldura buzelor sale. Voia să-i exploreze fiecare parte a corpului. Măinile îi mângâiară umerii, urcând ușor până când degetele ei ajunseră să se joace cu părul lui des și blond. Mișcarea o aduse mai aproape de el, făcând ca distanța dintre ei să dispară, iar sânii ei să-l atingă și picioarele să li se ciocnească. El nu se mișcă, permițându-i astfel ei să decidă ce avea să se întâmple mai departe.

Încet, ea își apropie buzele de colțul gurii lui și-l sărută discret, așa cum o făcuse și el prima oară. Se mișcă sacadat, iar de data asta Rose îi atinse cu buzele buza inferioară. Deși ea simți cum respirația lui se întetește, el stătca nemișcat, iar atingerea sânilor ei îl făcea să simtă o dorință din ce în ce mai puternică. Se întrebă dacă ar face-o a lui în acea încăpere dacă ea i-ar cere asta. Ea sprijinită de fereastră, el privind spre peluză, pătrunzând-o adânc, cu picioarele ei încolăcite în jurul taliei lui. Două persoane care se abandonau în fața atracției fizice, lăsându-se duși de val.

Dar cât avea să dureze? Cât avea să dureze până când Eli urma să se întoarcă la Londra, iar Rose avea să devină încă una dintre femeile lui Eli Dawes? Femei care-l folosiseră pentru a-și umple golul din viața lor și apoi își văzuseră liniștite de propria existență?

Ea nu voia să-și vadă mai departe de viață. Nu își dorea ca viitoarele lor întâlniri să fie distante și exagerat de politicoase, așa cum devin ale celor care cândva s-au iubit, dar între care nu mai există intimitate. Nu voia să piardă prietenia care era încă prea sensibilă

și imperfectă, dar nicidecum neînsemnată pentru ea. Da, îl dorea cu o disperare care o făcea să vibreze neîncetat. Nevoia de a o atinge, de a o face a lui era devastatoare și intensă – și fiecare secundă în care își înăbușea sentimentul era un exercițiu de tortură. Dar îl voia mai mult în calitate de prieten. Se îndepărtă, iar el nu se împotrivi. Privirea îi era înfierbântată, respirația greoaie.

– Rose, șopti el.

– Nu pot face asta. Nu te pot pierde, zise ea.

– Ce? Nu plec nicăieri.

– Vei pleca.

Avea să-și revendice titlul și drepturile în Londra, era convinsă de asta, iar ea nu avea să-l însoțească.

– Nu!

Eli clătină din cap.

– Ar trebui să plecăm, șopti ea, înainte ca el să poată continua, înainte de a face orice care să-i pună la încercare hotărârea.

El expiră zgomotos.

– Cum dorești!

Capitolul 11

Trăsura de la Avondale era bine întreținută și bine dotată, cei doi cai arătau ca o pereche foarte potrivită, iar vizitiul era calm și eficient. Rose deja îl aștepta înăuntru, cu un coș plin cu mâncare așezat la picioarele ei. Eli urcă, închise ușa și se așeză pe bancheta impecabilă din fața ei. Ea îi întâlni privirea, îi oferii un zâmbet plin de încredere, apoi își feri privirea.

Eli încă simțea ceva din tensiunea sexuală care îl doborâse ca un val. După ce ea îl lăsase în încăpere, avusese nevoie de mai bine de zece minute pentru a-și reveni, astfel încât să o urmeze. Nimic din ceea ce experimentase până atunci nu-l pregătise pentru nevoia primară care aproape că-l vlăguise. Iar Rose abia de îl atinsese. Modul în care îl privise și în care îl sărutase nu-i lăsa nici o îndoială că și ea o simțise. Avusese nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a nu o trage spre el, apoi să o lipească de cel mai apropiat perete și să o sărute până când nu ar mai fi putut vorbi, respira, gândi. Dar nu o făcuse. O lăsase să decidă ce își dorea, iar ea se desprinsese, însă încă nu îi putea înțelege motivele.

– Regreți că m-ai sărutat? întrebă el direct.

Își întoarse din nou privirea spre el, iar obrajii ei căpătară brusc o nuanță roșiatică. La naiba, era frumoasă.

– Cândva, m-ai întrebat și tu asta, spuse el, dar ea continuă să păstreze tăcerea. Ți-am răspuns atunci sincer – sau cel puțin atât de sincer cât am putut. Nu mă vei insulta dacă-mi vei spune că da, dar insist să îmi răspunzi cu aceeași onestitate.

Rose îl privi. Nu putea să-și dea seama de ceea ce era în mintea ei.

– Nu, răspunse ea după o clipă. Nu regret.

– Atunci, de ce te-ai oprit?

Rose privi în altă parte.

– Nu-ți permit să faci asta, spuse el.

– Ce?

– Să-mi eviți întrebările, deoarece prietenii discută și lucruri mai sensibile. Tot tu mi-ai spus și asta.

Ea își întoarse iar privirea spre el.

– Presupun că da.

Eli așteptă.

– Nu vreau ca lucrurile să se complice, spuse ea în cele din urmă.

– Lucrurile?

– Noi. Rose își puse mâinile pe genunchi. Nu crezi că suntem deja prea complicați și fără să ne pierdem capul?

Eli se lăsă pe spate cu zgomot. Să își piardă capul? Asta credea ea despre tentația aceea intensă ce apărea de fiecare dată când se aflau împreună? I se părea că nu era cu nimic mai mult decât o aventură adolescentină sau o noapte de amor în aburi de alcool? Se încrunță. Ce simțea pentru Rose Hayward nu era ceva superficial. Dacă își pierdea capul în preajma ei, o făcea deoarece cu mult timp în urmă își pierduse ceva și mai de speriat. Cum ar fi, inima.

– Oricât de ciudat ar suna, într-o anumită măsură, tu mă cunoști mai bine decât oricine altcineva, spuse Rose calm. Tu-mi cunoști unele dintre cele mai mari secrete.

– Rose, nu ți-aș trăda niciodată încrederea.

– Știu. Îi zâmbi discret. De asta m-am oprit. Prietenia ta este mai importantă decât câteva momente de plăcere.

Eli își dădu seama că era în continuare încrunțat și încercă să se relaxeze. Nu știa ce să spună, deoarece până atunci nici o femeie nu-i apreciase prietenia. Toate apreciaseră titlul și averea lui, momentele de plăcere despre care vorbea Rose, dar nici una nu îi fusese prietenă. Nu crezi că am putea fi iubiți și prieteni în același timp?

Ea continuă să îl privească.

– Tu?

„Da“, îi venea să strige. O dorise de când o întâlnise prima oară, de prima dată când dansase cu ea, când discutase cu ea, când răsese cu ea. Pe atunci însă, nu o putea avea, iar acum nu o putea obliga. Însă nu avea să dea înapoi, așa cum o făcuse atunci, nu urma să o lase să plece, deși, momentan, avea să îi respecte decizia.

– Rose, lucrurile pe care mi le imaginez despre noi doi mă țin treaz noaptea, spuse el încet.

Obrajii ei se înroșiră din nou, iar Rose se foi, strângându-și mâinile între genunchi.

„Bine“, se gândi el viclean.

— Ți apreciez onestitatea, continuă el. Mi-ar fi displicut să te văd retrasă într-un colț pe toată durata călătoriei, temându-te că m-aș putea năpusti asupra ta pentru că mi-ai fi dat de înțeles ceva greșit.

— Și ce anume, mă rog? întrebă ea, cu răsufierea cam întretăiată.

— Că mă găsești fermecător. Măcar ceva mai mult decât pe un grăjdar.

Rose râse, iar Eli o privi, captivat de cât de fericită părea. Cândva, cu mult timp în urmă, Rose Hayward obișnuia să râdă des și cu ușurință, dar acum era prima ocazie de când se întorsese când o vedea râzând astfel.

În cele din urmă, râsul se stinse, și rămaseră într-o tăcere confortabilă, în timp ce trăsura înainta pe drumurile cu fâgașe. În timp ce traversau dealurile, marea apărea și dispărea, iar florile sălbatice și iarba înaltă se înclinau în bătaia brizei. În depărtare, se mai zăreau stâncile calcaroase, ieșind parcă din adâncul mării albastre.

Rose stătea rezemată și îl analiza, ochii ei trecând de la cizmele prăfuite la pantalonii uzați.

— Îmi spui unde mergem? îl întrebă ea în timp ce trăsura înainta ușor.

— La domeniul Hougham, răspunse Eli.

— Și ce este, mai exact, domeniul Hougham?

— Nu ce. Cine.

Ea păru confuză.

— Doamna Soames și ficele ei, Mildred și Margret. Apropo, fetele sunt gemene identice.

Rose îl privea.

— De unde știi asta?

— L-am întrebat pe Charlie.

— Înțeleg. Prânz pentru trei, într-adevăr, bolborosi ea.

— Mâncarea este ca un semn de pace, spuse el, în cazul în care doamna Soames este mai puțin... receptivă la prezența mea.

— De aceea mi-ai cerut să te însoțesc.

— Mi-a trecut prin minte. O femeie frumoasă este mai puțin intimidantă, recunoscu el. Nu aș refuza însă nici o ocazie de a petrece timp cu tine.

Ea îl privi bizar.

— Ce e?

- Nimic. Clătină din cap ușor. Deși încep să văd rămășițe ale farmecului tău legendar.

- Nu este farmec, ci adevărul, spuse el.

Rose rămase tăcută, țintuindu-l cu aceeași privire de nepătruns care începuse să-i displace. Nu reușea să-și dea seama de ceea ce gândea.

- Și ce anume îți dorești să obții aici? întrebă Rose în cele din urmă.

- Vreau să o asigur pe doamna Soames că fiul ei este bine și în siguranță sau măcar atât cât se poate de bine având în vedere circumstanțele. Aș vrea să salvez un părinte de chinul de a-și crede fiul în suferință. Sau chiar mai rău.

- Precum chinul îndurat de tatăl tău.

Eli scrâșni din dinți.

- Nu cred că a suferit prea mult. Eram o rușine pentru el.

- Greșești. Cred că tatăl tău a fost mândru de tine.

- Mândru? întrebă Eli cu asprime. Tatăl meu a fost furios când i-am spus că plec. Zicea că armata este pentru ceilalți copii, nu pentru moștenitori. Mi-a spus clar că, dacă ies din cuvântul lui și plec, nu mă va mai considera fiul lui.

- Nu crezi că poate a vorbit cu furie din cauza faptului că se temea să nu te piardă?

- Tatăl meu nu-și permitea să fie impulsiv. Era destul de controlat. Rose îl analiză.

- Niciodată nu a crezut cu adevărat că ești mort, spuse ea încet.

- Cum ai putea să știi asta? întrebă el.

- Mi-a spus.

- Când?

- Harland îl trata pe tatăl tău din cauza problemelor la stomac. Adesea, îl înșoțeam.

- De ce naiba ai... Se opri. Pentru a-mi admira tablourile.

- La început. Mai târziu, am descoperit că-mi plăcea compania tatălui tău aproape la fel de mult cum îmi plăcea compania lui Da Vinci.

Îi zâmbi discret.

- Niciodată nu m-a căutat, niciodată nu a angajat pe cineva care să mă caute. Nu a făcut niciodată nimic din ce au făcut apoi avocații.

- Cred că era de părere că te vei întoarce acasă atunci când vei fi pregătit.

Eli se lăsă pe spate și privi în gol pe fereastră.

— Și m-am întors prea târziu.

— Pentru anumite lucruri, poate, pentru altele, nu.

Tăcerea se așternu din nou, iar trăsura își urmă calea. Regretul și suferința începuseră să-i umbrească chipul. Ocaziile pe care le lăsase să îi scape erau dureroase.

— Vreau ca doamna Soames să știe că, dacă ea și restul familiei ei vor avea nevoie de ajutor în viitor, pot apela la mine, spuse Eli, punând astfel capăt conversației despre tatăl lui sau despre regretele provocate de acest subiect.

Rose oftă, dar nu insistă.

— Desigur, spuse ea. Dar să știi că, probabil, singurul lucru care i-a rămas doamnei Soames este mândria. Este posibil să-ți refuze ajutorul, indiferent de cât de multă nevoie ar avea de el.

Ceva din modul în care o spusese îi atrase lui Eli atenția. O privi.

— Vorbești din experiență.

— Poate.

Ridică din umeri, iar trăsura încetini și coti înainte să se oprească. Se clătină ușor atunci când vizitiul coborî.

— Îmi vei spune? întrebă el.

Portiera se deschise brusc, iar pala de vânt umflă poalele rochiei lui Rose. Eli o privi, dar era clar că nu avea să primească prea curând un răspuns la întrebarea lui. Coborî și îi oferi mâna lui Rose. Ea îi răspunse fără ezitare și coborî, apoi îi dădu drumul mâinii. Eli rezistă tentației de a-i lua iar mâna. În schimb, făcu câțiva pași și cercetă împrejurimile.

Se aflau într-un fel de depresiune, o scobitură încadrată de stâncile calcaroase și de mare. Vântul neobosit culca la pământ iarba și așa mocirloasă, iar mirosul înțepător al vegetației putrezinde și a apei sălcii era copleșitor. Era un loc pustiu, uitat de lume, un refugiu pentru insecte și pentru nagâți și, după câte se părea, chiar și pentru oameni.

Chiar lângă drumul cu fâgașe era o cocioabă, dacă îi puteai spune așa. Era mai degrabă un hangar sprijinit de bârne, cu crăpături în pereți și un acoperiș cărui nu i-ar fi stricat niște reparații. Alături, era o grădină jalnică, înconjurată de un gârduleț din bețe băgate în pământ. O plasă de pescuit prinsă de bârne acoperea curtea

ca o pânză de păianjen abandonată. Nu era nici un semn că cineva s-ar fi aflat acolo.

— Crezi că sunt aici? întrebă Rose.

Eli ridică din umeri. În spatele cocioabei, în grădină, se auzi mișcare, ceea ce-i atrase atenția. Înaintă.

— Doamnă Soames? strigă el.

Nu primi nici un răspuns.

— Mă aflu aici pentru a vorbi despre fiul dumneavoastră, Charlie. Observase că Rose era acum lângă el. Nu vreau să vă fac nici un rău, spuse el tare. Vă aduc vești.

— Și prăjituri, adăugă Rose.

Din spate, se ivi cineva, urmată de o a doua persoană. Două perechi de ochi frumoși, căprui, îi priveau. Din spatele lor, veni o potaie mică, neagră, cu un singur ochi, care lătră tare, înainte de a se retrage în spatele stăpânelor.

— Bună ziua, spuse Rose. Sunteți Mildred și Margret?

Fetele părură uimite. Șușotiră ceva, apoi una din ele înaintă, ieșind de după cocioabă.

— De unde știți cum ne cheamă?

— Ne-a spus fratele vostru, răspunse Rose.

— Cine sunteți? întrebă ea.

Eli se gândi că fata nu avea mai mult de opt sau nouă ani, deși în vocea ei se simțea o prudență cinică ce nu era caracteristică unei asemenea vârste. Era trasă la față, dar curată, iar părul ei brunet era prins la spate într-o coadă lungă. Rochia îi era prea scurtă și foarte peticită, dar stătea dreaptă ca o prințesă care dădea ordine la curte.

Eli se retrase, lăsând-o pe Rose să preia inițiativa. Cum doamna Soames încă nu apăruse, Eli bănuî că doar fetele erau acasă. Din experiență, Eli știa că ele ar fi fost mai dispuse să stea de vorbă cu o tânără frumoasă care părea ca o zână decât cu un bărbat care arăta ca un căpcăun.

— Mă numesc Rose. El este prietenul meu Eli.

Apropiindu-se de el, fetele îl priviră suspicioase. Se zisese cu discreția.

— Ești soldat? îl întrebă una din ele.

— Nu.

— Te-ai bătut cu cineva?

— Ce?

Eli se încruntă.

— Bruno s-a luat la bătaie și și-a pierdut un ochi. Așa ți l-ai pierdut și tu?

Eli avu nevoie de o clipă pentru a înțelege că Bruno era câinele.

— Cam așa ceva, spuse Eli încet. S-a întâmplat în timpul războiului.

— Deci ești soldat.

— Nu mai sunt.

— Este trăsura ta?

— Da.

— Ești bogat?

Păru deranjat de avalanșa de întrebări.

— Da, răspuse.

— Unde sunt prăjiturile? întrebă geamăna care până atunci nu spusese nimic.

— În trăsură, îi zise Rose. Pot aduce dacă vreți să mâncați în timp ce așteptăm.

— Ce așteptați?

Eli și Rose se întoarseră pentru a vedea în spatele lor o femeie slabă cu același păr castaniu și ochi căprui ca ai fetelor care rămăsese în spatele lor.

— Doamnă Soames?

— Da. Se dădu ușor în spate când văzu chipul lui Eli, dar nu își feri privirea.

— Am venit în legătură cu fiul tău, Charlie, spuse Eli.

— Fetelor, intrați în casă și așteptați-mă acolo, le ceru ea fără să le privească.

Fetele, deloc convinse, îi dădură totuși ascultare, deși abia își tărau picioarele, holbându-se la Eli și la Rose. Doamna Soames așteptă până când ușa se trânti în urma lor înainte să vorbească.

— A murit? Fața îi era palidă, chipul dur, trupul rigid, ca și cum se aștepta la ce era mai rău. Charlie.

— Nu, nu, se grăbi Eli să o liniștească. Nu este mort. Este bine, se însănătoșește.

Doamna Soames închise ochii o clipă, ușurată, înainte de a-i deschide iar și de a-i privi precaută.

— Cine sunteți? întrebă ea cu aceeași tonalitate pe care fiica ei o folosise mai devreme.

— Eli Dawes, conte de Rivers, doamnă, iar ea este domnișoara Rose Hayward.

Femeia îi privi încruntată.

— Conte de Rivers a murit. Toți știu asta.

— Bărbatul despre care vorbiți a fost tatăl meu. Eu m-am întors recent în Anglia.

Ea îl fixă cu privirea, ca și cum ar fi cântărit adevărul din cuvintele lui.

— Atunci, fiul meu se află sub acoperișul casei tale.

— Așa este. Aș vrea să vă vorbesc despre el...

— Ați veniți să vă recuperați banii?

— Ce?

— Nu am cu ce să plătesc doctorii.

Fața ei era roșie.

— Nu, nu am venit pentru bani, spuse Eli încruntat. Am venit să vă întreb dacă vă pot ajuta cu ceva sau dacă doriți să îl vedeți.

Era surprinsă.

— Nu înțeleg.

— Dacă doriți, vă pot duce să vă vedeți fiul. Am înțeles că doctorii care-l tratează nu vor ca el să se miște până când nu se vindecă. Va fi oaspetele meu până când va fi capabil să călătorească.

— De ce ați face asta pentru Charlie și pentru mine?

Eli se încruntă și mai tare.

— Mi s-a spus că soțul și fiii dumneavoastră au fost uciși la Quatre Bras. Și eu am fost acolo. Gândiți-vă la mine ca la un soldat care are grijă de familia altuia.

— Țara pentru care soțul și fiii mei au murit nu pare să considere necesar să facă asta, așa că vă rog să mă iertați că îmi vine greu să cred că un conte ar face-o. Doamna Soames analizează hainele simple, dar scumpe ale lui Eli, apoi trăsura care îi aștepta.

— Doamnă Soames, vă asigur că nu vreau decât să vă ajut.

— Să mă ajutați? Nimeni nu vrea să mă ajute, domnule. Afirmatia era plină de amărăciune. Priviți în jur! Credeți că mi-am dorit să-mi cresc astfel copiii? Credeți că îmi este ușor să-i pun la culcare flămânzi în fiecare noapte?

— Doamnă Soames...

— Aveam o proprietate în arendă, știți... o casă, o fermă, până când soțul și fiii mei nu s-au mai întors de la război, iar eu nu am putut

plăti chiria. Astfel că acum eu și fetele adunăm plase de pescuit, pânze de corabie și orice lucruri de care pescarii se pot lipsi. Iar Charlie fură ce nu pot ei. Brusc, umerii îi căzură. Mă tem că va fi omorât, și nu îl pot pierde și pe el.

— Spuneți-i chiar dumneavoastră asta, zise Eli, întrebându-se ce ar putea să facă sau să spună în acel moment pentru a îmbunătăți viața acestei familii. Veniți cu noi, rămâneți la cină. Puteți sta cât doriți.

Doamna Soames îl privi din nou cu neîncredere și sfidare.

— Nu vă voi plăti nimic.

„Doamne!“ Eli tresări inconfortabil.

Rose îi puse mâna pe braț.

— Doamnă Soames, fratele meu a fost cel care l-a tratat pe Charlie, spuse ea cu blândețe.

— Sunteți sora doctorului Hayward?

— Da. Îl cunoașteți?

— Toată lumea din împrejurimi îl cunoaște pe doctor, spuse doamna Soames. Îngrijește pe oricine, chiar dacă sunt săraci. Este un bărbat tare bun.

Rose zâmbi.

— Așa este, recunosc eu.

— Putem merge, mamă? Se auzi în spatele ei o voce copilăroasă. Vreau să-l văd pe Charlie. Au spus că au prăjituri.

Eli se întoarse spre Mildred — sau poate era Margret — și o văzu ținând în brațe potaia cu un singur ochi.

— V-am spus să rămâneți înăuntru, izbucni mama ei.

— Eram îngrijorată din cauza lui Charlie.

Fata luă o postură sfidătoare, iar câinele se foi.

— Eu...

Zgomotul copitelor întrerupse orice ar fi vrut să spună, iar Eli văzu un bărbat blond, pe care-l cunoștea, într-o haină de artilerie uzată, galopând pe câmpurile sterpe spre cocioabă. Își opri calul și-i privi pe Eli și pe doamna Soames, cu suspiciune și teamă.

— Ce faceți aici, Lord Rivers?

Matthew Wright descălecă.

— Am venit să-i ofer ajutorul meu doamnei Soames, având în vedere că fiul ei se recuperează în podul casei mele. E vreo problemă?

Suspiciunea dispăru, deși teama încă îl însoțea.

– Buhler și oamenii lui sunt pe drum. Calul lui necheza alături. Am auzit că este tare furios căpitanul. Se pare că mai devreme a fost la Avondale.

Wright îl privea pe Eli.

– A fost, confirmă Eli. Am uitat să-i ofer ceai căpitanului sau să-l întâmpin cu ospitalitate. Cu siguranță nu i-am oferit nici o informație despre unde s-ar putea afla tânărul Charlie Soames.

Doamna Soames păru speriată.

– Milord, nu am știut. Nu am vrut să vă provoc neplăceri...

– Nu a fost nici o neplăcere, o întrerupse Eli.

Permite-mi să vă iau pe tine și pe fete, insistă Wright. Nu vreau să fiți prin apropiere când va apărea Buhler, care sigur va vrea să dea un exemplu. Nu știu de ce e în stare dacă va crede că ascunzi... ceva. Pe cineva.

– Mamă? Charlie are probleme? Vocea fetei era subțiratică. Am dat de necaz?

– Urcați-vă în trăsură, ordonă Eli. Toți.

Wright clătina din cap.

– Lord Rivers...

– Calul tău nu poate duce patru, cel puțin nu cu ușurință. În schimb, trăsura mea este încăpătoare și acoperită. Și e greu de crezut că va trage careva în ea.

– Permiteți-ne să vă ducem pe dumneavoastră și pe fete la Avondale, îi spuse Rose doamnei Soames. Cel puțin, pentru moment îl veți putea vedea pe Charlie, și vă vom aduce înapoi mai târziu.

– Te rog! Wright își stăpâni calul. Mergeți cu ei! Măcar acum, pentru orice eventualitate.

Femeia își privi fetele, pe domnul Wright și apoi pe Eli.

– Nu vreau să vă mai provoc și alte neplăceri...

– Foarte bine. Atunci, urcați în trăsură! Eli îi făcu semn vizitiului, care se grăbi să deschidă portiera.

– Mamă? Dacă soldații...

– Adu-o pe sora ta, Margret. Doamna Soames o împinse pe față spre casă. Repede! Vom face cum ne cere domnișoara Hayward, dar ne vom întoarce aici curând.

– Poate veni și Bruno? întrebă Margret.

– Nu! îi răspunse mama.

– Da, spuse Eli în același timp.

— Grăbiți-vă, le ceru Wright.

Margret se repezi în casă și reveni imediat cu Mildred. Ambele fete, împreună cu câinele, urcară în trăsură. Le urmă mama lor, iar Rose îi ceru vizitiului să o ajute să urce.

— Mulțumesc, Lord Rivers, spuse Wright, iar îngrijorarea i se citea pe fața arsă de soare.

— Pentru nimic.

— Ba pentru tot. Calul îi dădu o clipă de furcă. În ultima vreme, căpitanul și oamenii lui au devenit nemiloși. Nu cred că trebuie să vă mai spun ce se întâmplă când soldații nestăpâniți atacă femeii lipsite de apărare.

— Nu trebuie. Eli văzuse cu ochii lui ororile pe care învingătorii li le făceau învinșilor. Sunt norocoase că le porți de grijă.

Wright încălecă.

— Nu este suficient, spuse el neliniștit. Și nu știu cum să rezolv asta.

Nici Eli nu avea un răspuns.

— Du-te! spuse el, repetând cuvintele lui Strathmore. Du-te înainte să te găsească oamenii care au întrebări la care îmi imaginez că nu vrei să răspunzi. Se îndreptă spre trăsură. Cred că și eu voi face la fel!

Capitolul 12

- Ești un bărbat tare greu de găsit!

Contele de Rivers se foia în scaun și aproape lovi cu cotul paharul de whiskey.

- La naiba, Rose! Prinse paharul, apoi o privi. De cât timp mă spionezi?

- Repet, Dawes, spionatul presupune să te ascunzi. Regret să o tot repet, dar culoarea mă împiedică să mă pierd în decor - mai puțin, poate, dacă ar fi vorba despre un set de oale de cupru.

- Foarte amuzant.

Încruntarea lui Eli se mai domoli puțin. Pe drumul înapoi de laocioaba aia amărâtă și până la Avondale avusese aceeași expresie distrasă. Rose îl privise cum, neîncrezător, răspunsese cu răbdare și bunăvoință tirului obositor de întrebări ale lui Margret și Mildred, înlăturând avertismentele doamnei Soames către fete de a-și ține gura. Păruse, de asemenea, foarte mulțumit să aibă cuibărit la picioare un câine chior și murdar care ațipise imediat.

Privirea nedumerită nu-i dispăruse nici când ajunseră, iar mătușile lui întâmpinară familia Soames cu bunăvoință și ospitalitate. Eli îi ceruse slujnicei să o conducă pe doamna Soames la fiul ei și reamintise personalului de la Avondale că familia Soames trebuia tratată ca niște oaspeți de seamă. Niște oaspeți de seamă, dar discreți.

Apoi se făcuse nevăzut.

Rose îl găsi în sfârșit câteva ore mai târziu în biroul care fusese rareori folosit, aplecat peste un set de dosare și hârtii care tronau pe masă, analizându-le încruntat.

- Ce faci? întrebă ea.

- Încerc să găsesc o soluție la problema familiei Soames. Eli își frecă ochiul. Faptul că le-am adus aici pe cele trei pentru o noapte sau două este foarte bine, dar asta nu rezolvă nimic. Nu după ce vor pleca de aici.

Rose rămase pe loc. Plecase să îl caute tocmai pentru a-i vorbi despre acest subiect. Toată după-amiaza se gândise la o idee ce îi venise, una care presupunea un drum până la Dover, fapt ce nu o încânta deloc. Trebuia însă făcut, și sperase ca Eli să fie receptiv la ce avea să-i ceară. Faptul că și el se gândise la această problemă spinoasă o făcu să vrea să îl sărute.

Însă nu avea să facă asta. Niciodată nu urma să repete ceea ce se întâmplase în studio.

Rose trecu pe lângă marginea biroului și se distanță și mai mult de el.

– Ce vrei să spui? îl întrebă ea cât de relaxată putu.

– Vreau să pot face mai mult. Vreau să pot face diferența pentru familiile ca Soames – și nu doar temporar, ci și pentru următorii zece, douăzeci de ani. Arată spre registrele contabile. I-aș putea oferi doamnei Soames bani, dar, presupunând că îi va accepta, asta va fi tot o soluție temporară. I-aș putea găsi ceva de lucru la Avondale, ceea ce ar putea fi o soluție permanentă, dar nu va oferi neapărat un viitor pentru Charlie și pentru fete. Charlie Soames ar trebui să meargă la școală, nu să-și petreacă timpul... procurând lucruri pentru a-și ajuta familia să nu moară de foame. Margret și Mildred, la fel. Nici una din fete nu știe să citească sau să scrie, iar Charlie știe doar elementele de bază.

Rose știa deja asta de la Tabby și de la Theo.

– Ți-au spus mătușile tale?

– Da. Mâna i se odihnea pe coapsă. Și mai știu că în situația lor sunt mii de familii. Sunt familii ale soldaților care au murit servindu-și patria și care se chinuiesc acum să supraviețuiască. Vreau să fac ceva.

– Un gest nobil.

– Unul necesar, o corectă el. Ai idee ce au făcut bărbații aceia? Știi ce au văzut? Ce au îndurat? Au sacrificat totul. Dacă o țară nu poate avea grijă de poporul ei, nu poate aprecia aceste sacrificii, atunci ce am reușit?

– Ce intenționezi să faci? îl întrebă Rose, simțind o apăsare în piept.

– Aici este problema. Nu știu încă. M-am gândit la asta toată după-amiaza, dar nu am găsit nici o soluție decentă. Brusc, își împinse scaunul în spate, se ridică, trecu pe lângă ea și se opri în fața

unui raft plin cu registre. Înainte să plec la Londra, nimeni nu îmi cerea și nici nu aștepta nimic din partea mea, în afara unor clipe plăcute. Îmi era ușor să mă ridic la înălțimea acestor așteptări patetice, căci mă puteam baza pe înfățișarea mea. Atunci când era nevoie, mă puteam bizui și pe bani, și pe șarmul meu. Totul era atât de... neimportant.

De data aceasta, Rose fu cea care se încrunță.

— Poate ar trebui să nu mai fii atât de dur cu tine, Dawes, nu crezi?

— Problema este că nu pot. În urmă cu șase ani, mi-am sfidat tatăl și am mers la război doar pentru că trei dintre prietenii mei aleseseră să facă asta și nu voiam să fiu singurul care să nu se bucuire de glorie și de aventură. Scoase un sunet de dezgust. Ignoranța și naivitatea mea au fost îngrozitoare.

Rose îl ascultă, auzind tristețea și regretul din vorbele lui.

— Acum, că știu mai multe, că am văzut și am făcut atâtea lucruri... Atinse cotorul registrelor. Acum, am revenit la viața asta și trebuie să fac față unor lucruri cu adevărat importante, lucruri care nu se rezolvă cu șarm sau cu bani, și mă simt pierdut.

Rose își prinse mâinile la spate și inspiră adânc.

— Invită-mă în oraș la cină!

Eli o privi cu o neîncredere amestecată cu enervare.

— Poftim?

— Invită-mă în oraș la cină. Cu tot șarmul despre care vorbești.

Încă o privea neîncrezător.

— Cină?

— O, ce surpriză, mă gândeam că nu îmi vei mai cere asta vreodată. Trebuie să mai lucrezi la șarm, dar, da, mi-ar face plăcere, Dawes, mulțumesc. Rose trecu pe lângă birou și se apropie de el. Cât de repede crezi că poți fi gata?

Vru să spună ceva, dar se abținu.

— Și cam unde vrei să mergem? întrebă el în cele din urmă.

— În Dover. Un loc denumit Silver Swan¹. Găsești acolo localuri cu bere excelentă, un han și un restaurant cu bucătar francez și vin franțuzesc. Mielul servit cu sos de mentă este faimos.

Îl văzu dând să clatine din cap.

— Ar fi nepoliticos să retragi invitația făcută unei domnișoare.

— Nu ți-am cerut să mergi cu mine nicăieri.

¹ Lebăda de argint

Se îndreptă iar spre birou, trecu pe lângă ea și, luând paharul cu whiskey, sorbi o înghițitură.

– Mi-ai cerut să merg la cină. Am acceptat.

– Nu te-am... Se opri și inspiră adânc. Nu voi merge în oraș.

– De ce?

– Deoarece nu este nevoie să mergem în oraș pentru cină, când avem chiar aici un bucătar foarte priceput, care servește o mâncare delicioasă în veselă de calitate.

Rose era de acord cu el, dar acestea erau circumstanțe deosebite care cereau măsuri deosebite.

– Dawes...

– Orice s-ar servi la Silver Swan, probabil ne va otrăvi. Am fost acolo în urmă cu câțiva ani. Este dezgustător.

– Lucrurile s-au mai schimbat.

El clătina în continuare din cap.

– Puțin probabil. Obişnuiam să-i spunem Revolting Raven¹, din cauza siglei putrezite care atârna deasupra ușii. Nici măcar ginul ieftin nu ne făcea să-l vedem altfel.

– Te-ai bucura să vezi că sigla a fost schimbată, precum și proprietarul.

– Ce ridicol! Nu am nevoie de cină, ci de o soluție la această dilemă.

– Sunt una și aceeași, Dawes.

– Nu am chef de ghicitori.

– Nu este o ghicitoare. Este un răspuns sau, cel puțin, o idee – și una pe care nu o găsești în registre, ci la Silver Swan.

Eli își termină whiskey-ul și puse paharul de cristal pe masă, enervat.

– De ce nu-mi spui și gata?

– Aș prefera să îți arăt.

– Nu am timp pentru așa ceva!

– Pentru asta îți vei face timp, Dawes. Ai încredere în mine!

Contele flutură din mâini, învins.

– Încerci să-mi dovedești ceva? Sau vrei să mă faci să-ți dovedesc eu ție ceva? Prima dată a fost portretul, acum cina. Ce urmează?

Rose îl privi cu răceală.

– De ce nu te-ai temut niciodată de ideile mele? De ce educația mea nu te-a jignit vreodată?

¹ Corbul insuportabil

– Ce întrebare e asta? Ce legătură are asta cu...

– Răspunde la întrebări!

– Este absurd!

– De când te cunosc, niciodată nu am încercat să mă prefac ignorantă doar pentru că ar fi trebuit să mă tem să te contrazic sau pentru că așa o cereau normele – norme pe care, ca femeie, nu le-am putut înțelege.

– Doar nu vorbești serios, Rose!? Eli părea deranjat. Să-ți cer să te prefaci ignorantă – să pretinzi că ești altfel decât ești cu adevărat – ar fi însemnat să-mi insult inteligența.

– Cei mai mulți din înalta societate cred că eu și sora mea aveam ca defect tocmai din educația noastră excesivă. Mi s-a spus că prea multă cunoaștere face o femeie periculoasă, imprevizibilă, amenințătoare.

– Acum, chiar mă insulti. Contele își sprijini mâinile de marginea biroului și se aplecă spre ea. Mintea ta, Rose, este ceea ce te diferențiază de oricare altă femeie pe care am cunoscut-o. Inteligența, abilitățile, compasiunea și convingerile. Nu m-aș mai putea numi bărbat dacă nu aș admira aceste lucruri, dacă m-aș simți amenințat de ele.

Era suficient de aproape, încât ea îi putu vedea punctele din iris, un verde combinat cu un maroniu-auriu. Simți căldura trupului său, precum și mirosul de whiskey. Privirea îi căzu iar asupra buzelor lui și, pentru un moment, aproape că se lăsă pradă impulsului de a se apleca spre el și de a gusta whiskey-ul de pe buzele lui. Rose închise ochii, luptându-se cu dorința care o învăluise brusc.

– Fă-o, îi ceru el cu blândețe. Sărută-mă!

Rose deschise larg ochii și-l văzu privind-o cu aceeași dorință. Se întrebă dacă era ea atât de transparentă sau dacă pur și simplu acest bărbat o cunoștea atât de bine.

– Nu pot, spuse ea în cele din urmă.

– Te simți amenințată? întrebă el.

Amândoi erau țintuiți, nici unul din ei nevrând să dea înapoi.

– Îmi ameninți stăpânirea de sine.

– Foarte bine. Vocea lui era gravă. Se aplecă spre ea, iar buzele lui îi sărutară colțul gurii.

Rose tresări.

– Dawes...

– Spune-mi ce-ți dorești, Rose.

„Pe tine“, zise în gând. „Pe tine“, implora trupul ei.

– Vreau ca tu... Se opri, întrebându-se ce s-ar întâmpla dacă ar lăsa acel fragment de adevăr... Să mă scoți la cină.

Eli tot nu se mișcă.

– Nu vreau să te scot la cină, șopti el, simțindu-i respirația fierbinte pe gât. Vreau să te întind aici, pe masă și apoi, mai târziu, în patul meu sau în al tău, probabil în ambele. Apoi, în studioul tău, pe acel așternut de mătase stacojie. Îi atinse pielea cu buzele, făcând-o să simtă fiori în tot corpul. După asta, te voi lăsa pe tine să alegi.

Rose își închise iar ochii, căci se simțea înfierbântată. De ce îi făcea asta? Cum o reducea la o femeie dezorientată, tremurând de dorință, numai cu promisiunea unui sărut și câteva cuvinte?

– Te vreau, Rose. Rămâi cu mine aici în noaptea asta. Numai noi doi, nimeni altcineva.

– La cină, șopti ea, deschizându-și ochii și ajustându-și poziția. Nu-l putea săruta, căci, dacă începea, nu s-ar mai fi putut opri. L-ar fi sărutat la nesfârșit, apoi l-ar fi implorat să facă tot ce-i promisese. I-ar fi permis să o ducă în patul lui sau poate ar fi făcut așa cum spusese el – și poate ea ar fi fost cea care l-ar fi dus în patul ei. Apoi s-ar fi predat dorinței nesăbuite care o domina, s-ar fi abandonat și ar fi îmbrățișat dorința pentru acest bărbat. Tot ce conta, tot ce știa că trebuia să facă în seara asta – tot ce trebuia Eli Dawes să facă în seara asta – ar rămâne deoparte, uitat și părăsit în tărâmul poftelor trupești.

– La cină, repetă ea cu fermitate. Trebuie să vii cu mine la Silver Swan.

Fierbințeala de pe chipul lui se mai domoli, iar Eli clătină din cap.

– Nu.

– De ce nu?

– Pentru că așa am spus eu.

– Nu este suficient.

– Și cam ce ar fi de-ajuns pentru tine?

Se îndreptă.

– Adevărul.

El scrâșni din dinți.

– Vrei adevărul?

– Da.

— Ultima oară am fost într-un restaurant în Ostend, în drum înapoi. Mi s-a cerut să plec din cauza faptului că înfățișarea mea deranja câteva femei.

Rose simți un gol în stomac.

— Este... de neiertat!

— Poate. Dar se va repeta. Refuz să permit să fii ostracizată și stănenită din cauza faptului că ești cu mine. Măcar asta să pot face: să te protejez de o asemenea posibilitate.

— Un gest galant, Dawes, dar nu am nevoie de protecție.

— Atunci când a trebuit, nu te-am putut proteja, așa că nu voi...

— Păstrează-ți armura și calul alb pentru ceva mai bun decât sensibilitățile mele, spuse ea.

El se încruntă.

— Ideea este că va fi mai ușor pentru toată lumea dacă eu evit mulțimile sau, mă rog, spațiile publice.

Rose, mai mult ca oricine, înțelegea sentimentul acesta, dar Eli nu era ea, el era mai bun decât ea.

— Rareori cel mai ușor lucru este și cel corect. Își puse mâinile în sân și evită să-l atingă. Dar tu știi asta deja. Nu ai ezitat în acea după-amiază când am mers să o căutăm pe doamna Soames.

— Pentru că trebuia să facem asta, spuse el cu voce încordată. Nu a fost o datorie socială frivolă.

— Nici asta nu este, îi spuse Rose. De aceea insist.

— De ce nu te dezgustă înfățișarea mea? întrebă el brusc.

Rose pufni.

— Acum, cine cui îi insultă inteligența, Dawes?

El se îndreptă, cu o expresie mohorâtă pe chip.

— Vorbesc serios.

— Și eu. Este doar piele. O parte a ta, ca oricare alta. Și am o regulă strictă să nu judec meritele unui bărbat în funcție de cicatricile lui.

O privea ca și cum ar fi cântărit sinceritatea vorbelor ei.

— Încerci să fii amuzantă?

— Nu. Oamenii frumoși sunt cei care fac fapte bune, Dawes. Mătușile tale știu asta. Harland și Clara știu și ei asta, cum o știu și tinerele care se află aici. Sper că și tu știi asta.

— Nu este atât de simplu.

Rose se relaxă.

– Inteligența, abilitățile, compasiunea și convingerile tale te fac atrăgător. Nu aș fi o femeie demnă dacă nu aș admira aceste lucruri. Îți răspund cu propriile lui cuvinte. Așa că da, poate îți cer să-mi demonstrezi ceva. Sau poate încerc să-ți demonstrez și ție ceva.

Contele o privea, timpul trecea, iar liniștea devenea mai apăsătoare cu fiecare secundă. Ea nu putea ști ce era în mintea lui.

– Bine, spuse el brusc.

– Bine?

Încercă să-și rețină exaltarea bruscă pe care o simți.

– Să mergem la cină, dar nu înainte să îmi spui ce naiba este așa important la Silver Swan.

– Nu ce, replică Rose. Cine.

Eli aruncă o privire spre birou și închise cu zgomot unul dintre registre.

– Un bărbat care are răspunsul la această problemă?

Rose îi zâmbi.

– Nu un bărbat, ci o femeie care va aprecia că nu te temi de mintea ei periculoasă.

Silver Swan era situat chiar la marginea unui port aglomerat, unde, după război, traficul fusese reluat cu repeziciune. Având în vedere numărul de oameni care soseau și caii din grajduri, hanul era la fel de plin de călători prudenți precum erau restaurantele și localurile de marinari, ofițeri, pescari și localnici.

Clădirea nu mai semăna cu cea pe care și-o amintea Eli. Structura subredă cu acoperișul și pereții cârpiți fusese refăcută, iar în locul ei se afla o clădire menținută ireproșabil, ai cărei pereți albi deveneau aurii în lumina serii. Eli privi în sus în timp ce urcau scările de lemn, observând că nu numai clădirea fusese reparată, ci și sigla. Aceasta era acum strălucitoare, cu o lebadă grațioasă și numele hanului gravate cu măiestrie în lemn.

– Ți se par ceva schimbări în bine de când ai fost ultima oară aici? Întrebă ea, sprijinindu-se cu încredere de el.

– Da.

Încerca să-l distragă, știa și el, așa cum o făcuse pe drum cu conversația ei neîntreruptă.

Fiecare mușchi din corpul lui era tensionat, ca și când asta l-ar fi putut pregăti pentru șușoteli și pentru privirile pline de milă și de

dezgust. Reacția i se părea umilitoare, căci știa că era mai bun de-atât. Rose îl considera mai bun de atât. Dar, în ciuda asigurărilor mentale, nu i se păru ușor să facă asta.

— Să intrăm, spuse el brusc, apucând mânerul masiv al ușii.

Rose încuviință din cap și îi permise să-i deschidă ușa — și intrară amândoi. Eli clipi de câteva ori, permițând vederii să se ajusteze la brusca dispariție a luminii soarelui, iar auzului să se obișnuiască cu larma ce suna aspru. Intrară în vechile saloane în care se aflaseră cândva mesele tocite și scaunele rupte. Acestea fuseseră înlocuite de rânduri de mese și bănci, și aproape fiecare loc era ocupat de câte un client. În aer se simțea un amestec de iz de pâine coaptă și carne friptă, plus inconfundabilul miros de bere. Un bar lung domina o latură a încăperii, iar tăvi cu fripturi și halbe cu bere erau consumate atât de repede pe cât puteau femeile din spatele tejghelei să le servească. Câțiva bărbați îmbrăcați sumar se întoarseră când auziră ușa închizându-se, iar Eli simți greutatea privirii lor, deși, după câteva secunde, aceștia se întoarseră pur și simplu la mâncarea și băutura lor.

Eli fixă cu privirea o siluetă cunoscută, un bărbat al cărui păr negru ca abanosul era dat pe spate și prins într-o coadă neglijentă. Harland Hayward discuta aprins cu câțiva bărbați, stând la o masă îngustă în capătul încăperii. Baronul gesticula și vorbea cu înflăcărare.

— Fratele tău e aici, îi spuse el lui Rose. Vom sta cu el?

Îl văzu însă pe Harland ieșind pe ușa din spate, însoțit de camarazii lui.

— Nu. Ochii ei mai urmăriră câteva secunde ușa. În seara asta, vreau să cunoști pe altcineva. Vino! Îl luă din nou de braț. Avem o masă rezervată în salon, unde nu este atâta zgomot.

Eli îi permise să-l conducă prin mulțime, spre ușa din spate. Pe măsură ce înaintau, zgomotul se estompa, iar Eli se trezi în salon, care nu era cu nimic mai prejos decât locurile cele mai frecventate din centrul Londrei. Mesele acoperite cu pânză din in erau aliniate în încăperea spațioasă, iar pe ele se aflau pahare și tacâmuri de argint strălucitoare. Ospătarii care ar fi putut trece drept lachei scortșoși se plimbau prin încăpere, preocupându-se de nevoile clienților în mod eficient și silențios.

Aici, uniformele ofițerilor și hainele făcute la comandă înlocuiau hainele simple ale clienților din încăperile în care avea acces

publicul larg. Câteva femei înzorzonate însoțeau domni îmbrăcați în haine scumpe, discutând înflăcărat, însă, pe măsură ce Eli și Rose înaintau spre masa liberă situată lângă fereastra care dădea spre port, discuțiile se întrerupeau. O femeie corpulentă cu un turban cu pene, aflată la o masă situată în apropierea lor, scoase un sunet care-i trădă dezgustul și își întoarse privirea.

Eli o ignoră și o văzu pe Rose așezându-se înaintea lui. Un ospătar apărui la masa lor cu o sticlă de vin – și, ciudat, păru să ignore înfățișarea lui Eli.

– Bună seara, Lord Rivers, domnișoară Hayward, spuse el și deschise sticla. Excelența Sa întârzie, din păcate, dar va ajunge cât se poate de repede, continuă el și umplu cu dexteritate paharele. Mi-a cerut să vă prezint scuzele ei. M-a rugat să vă spun și că mielul din seara asta este excepțional.

– Pare delicios, zise Rose, privind prin cameră. Vă e pe plac, milord?

Eli încuviință din cap, privind-o. Brusc, Rose păru neliniștită.

– Foarte mult. Ospătarul îi salută înclinând ușor din cap, lăsă sticla cu vin pe masă și dispăru la fel de silențios precum apăruse.

Rose îi cerceta în continuare pe ceilalți clienți, părând ciudat de palidă.

– Este cineva aici pe care îl cunoști? întrebă Eli. Cineva pe care trebuie să-l saluți?

Brusc, Rose își întoarse privirea spre el, ca și cum o prinsese făcând ceva nepotrivit.

– Nu, răspunse ea, părând ușurată. Nu cunosc pe nimeni. Absolut pe nimeni.

Eli privi pe fereastră la catargele din port.

– Și totuși, ospătarul mă cunoștea și știa că vom veni.

– Da.

Se întoarse spre ea.

– Cum de știa?

– Am rezervat în după-amiaza asta. Am vrut să mă asigur că vom avea o masă când vom sosi.

– Înainte să știi că... te voi invita la cină?

– Știam că mă vei invita la cină, Dawes.

Ridică paharul.

— Nu aveai cum să știi asta. Aș fi putut refuza — de fapt, am și încercat să refuz.

— Și totuși, iată-ne aici! Pentru că asta trebuia să facem.

Niciodată în viața lui nu-și dorise să atingă o femeie așa cum își dorea acum. Voia să o ia în brațe și să nu-i mai dea drumul niciodată.

— Încrederea ta în mine mă onorează.

Ea îl privi în ochi o clipă.

— Dar e justificată. Îi zâmbi, ca și cum ar fi dorit să alunge sobrietatea conversației. Ridică paharul spre el. Să ciocnim?

Eli ridică și el paharul cu vin.

— Pentru ce? întrebă.

— Pentru noi începuturi. Și pentru o prietenie care va face ca lucrurile dificile să pară mai ușoare.

Rose se distanță de el intenționat, îngroșând linia care separă prietenii de iubiți. El avea să îi permită să facă asta — să se agațe de ceea ce o făcea să aibă rețineri, să își păstreze secretele care o împiedicau să se lase dusă de val și să facă întocmai cum își dorea. Dar nu pentru mult timp, căci el știa că nu avea să lase să-i scape acest cadou neprețuit reprezentat de o a doua șansă cu Rose Hayward.

— Dawes?

Rose îl privea cu nerăbdare. El ridică paharul.

— Pentru noi începuturi, repetă el. Și pentru o prietenie care va face lucrurile dificile să pară mai ușoare.

Ea îi zâmbi din nou, privindu-l în ochi, apoi își duse paharul la buze. Inspiră adânc și închise ochii.

— Și pentru un vin care nu este englezesc, oftă ea mulțumită înainte de a lua o înghițitură.

Rose clipi, buzele i se întredeschiseră, iar capul i se lăsă ușor pe spate, scoțându-i în evidență eleganța gâtului. Scoase un mic sunet de plăcere în timp ce vinul îi aluneca pe gât. Eli înghiți cu greu. Își simțea gura uscată, așa că duse paharul la gură și sorbi vinul scump de parcă ar fi fost o bere ordinară.

Puse paharul gol jos și o observă pe Rose privindu-l, pe fruntea ei apărând o cută de încruntare care-i trăda îngrijorarea.

— Ce se întâmplă? întrebă ea.

— Ești atât de frumoasă, spuse el, nemulțumit de platitudinea afirmației sale. Mai rău, fusese rostită cu toată eleganța de care ar fi

fost capabil un adolescent jenat. Știa că acum ar fi fost momentul să spună ceva inteligent pentru a o face să nu se mai simtă stânjenită. Vechiul Eli Dawes avea un repertoriu întreg de replici deștepte pe care le-ar fi putut scoate fără să stea pe gânduri. Tot ce putu face însă fu să se holbeze în continuare la femeia în rochia de culoarea caisei, cu părul ei roșcat prins în creștetul capului, cu ochii ei ca două picături de ciocolată caldă. Nevoia de a o gusta – de a o devora – gonia prin el ca focul dus de vânt.

– Mulțumesc, spuse Rose, cu vocea cam nesigură și roșie în obraji. Mă gândeam că poate nu te simți confortabil.

Privi în jur, iar Eli observă că, deodată, câțiva dintre clienți își întorseseră privirea spre ei. Brusc, Eli își dădu seama că uitase că mai erau și alții în încăpere.

– Nu, de fapt, chiar deloc. Dar cuvintele mele te-au făcut să te simți inconfortabil, spuse el.

Rose își mușcă buza, în continuare roșie în obraji.

– Te va ajuta dacă îmi voi da jos cămașa? o tachină el în șoaptă, neputând să se abțină. Pentru că mereu ai părut să te simți confortabil văzându-mă astfel.

Rose râse, iar Eli simți că rămânea fără suflu. Spusese ceva prostesc, însă, în acel moment, chiar asta își dorea să facă, iar apoi voia să o dezbrace și pe ea, pentru a-i putea atinge pielea. Și după aceea...

– Bună seara!

Salutul îl readuse în prezent, și, îngrozit, Eli își dădu seama că acesta fusese rostit de o femeie care stătea lângă masa lor. Bunule Dumnezeu, oare cât timp stătuse acolo, fără ca nici unul din ei să o observe? Oare cât auzise?

Eticheta îl obligă să se ridice imediat, și se trezi în fața unei femei tinere care-l privea. Fața îi era înconjurată de un păr cafeniu, și era îmbrăcată într-o rochie elegantă, dar simplă, de culoarea cobaltului, care se potrivea cu nuanța ochilor ei.

De la masă, Rose își dresе vocea.

– Lady Anne, permiteți-mi să vi-l prezint pe Eli Dawes, conte de Rivers, spuse ea. Lord Rivers, v-o prezint pe Lady Anne Faulkner.

„Faulkner? Sora ducelui de Holloway?”

– Încântată de cunoștință, Lord Rivers, spuse Lady Anne zâmbindu-i cald.

— Plăcerea este de partea mea, milady, răspunse Eli automat, ușurat să constate că nu-și pierduse manierele, deși nu putea spune același lucru despre inteligență.

— Mă bucur că ați venit în seara asta. Lady Anne i se adresă acum lui Rose. Abia de te văd altundeva în afară de Avondale. Mi-aș dori să poți veni mai des.

Eli o privi pe Rose, care părea a se simți inconfortabil, și zări umbra a ceva ce nu putea identifica.

— Vin când este nevoie.

Eli se încruntă. Avea senzația că ratase ceva important.

— Îmi cer scuze că am întârziat, spuse Lady Anne cu tristețe. După cum vedeți, este o seară aglomerată.

Își înlătură o șuviță care-i căzuse peste ochi.

— Eu trebuie să vă mulțumesc că v-ați făcut timp pentru noi în seara asta, răspunse Rose, și orice fel de tristețe apăruse mai devreme pe chipul ei dispăruse. În ciuda nebuniei.

Eli se ridică și o ajută pe Lady Anne să se așeze, înțelegând că aceasta era femeia cu care Rose plănuiise să se întâlnească. Totuși, se întreba ce putea face sora unui duce pentru a-i ajuta cu problema familiei Soames, căci acesta fusese motivul pentru care veniseră să cizeze la Dover.

— Iar eu sunt fericită să vă pot ajuta, spuse Lady Anne întorcându-se spre Eli în timp ce el se reășeza. Rose mi-a explicat situația familiei Soames în mesajul trimis, îi spuse ea.

— Vreau să-i spuneți lui Lord Rivers despre Brookside, zise Rose, deoarece cred că este ceva ce ar putea ajuta în această situație. Mi-am dorit ca el să vă vorbească direct, să vă adreseze întrebările la care eu, poate, nu i-aș fi putut răspunde.

Sora ducelui încuviință din cap.

— Desigur.

— Ce este Brookside? întrebă Eli, privindu-le pe cele două.

— Brookside este o pensiune cu diverse activități, situată în sudul Londrei, îi spuse Lady Anne.

— Diverse activități?

— Se ocupă cu manufacturarea textilelor și cu activități de import, continuă ea. Tifon, ca să fiu mai precisă, și țesături. S-a dovedit a fi productivă și permite ca o bună parte din profit să fie reinvestit în afacere. Este condusă exclusiv de femei ai căror soți au fost în închisorile

datornicilor și totul se conduce pe principiul autosuficienței. Cele care nu sunt implicate personal în producția zilnică de textile au responsabilități domestice, fie în casă, fie în grădină sau la adăpostul animalelor. Cele mai multe femei au copii care trăiesc cu ele, de la care avem așteptări. În afară de implicarea în treburile casnice, copiii trebuie să meargă la orele predate chiar acolo de instructori competenți.

Eli o privi uimit.

– Pare...

– Filantropic? sugeră Rose.

– Extraordinar, spuse el. Și al naibii de inteligent.

Lady Anne îi mulțumi cu o înclinare a capului.

– Din ce mi-a spus domnișoara Hayward, situația doamnei Soames este asemănătoare. Am ajuns cu domnișoara Hayward la concluzia că acest model de afacere s-ar potrivi și pentru văduvele de război și pentru familiile lor.

– Da, spuse Eli. Ar putea. Ceea ce îi prezenta ea era o idee genială. Modelul putea fi folosit pentru a produce și altceva în afară de țesături. Dantelă, poate, pentru o societate care era ahtiata după moda continentală. Bumbac, acum că piețele indiene erau accesibile. Pânză folosită de marinari și de numeroasele nave de comerț care invadează mările. Material special pentru uniforme militare, pentru corturi și pături. Posibilitățile erau nenumărate pentru cineva care avea atât capitalul, cât și cunoștințele necesare. În calitatea lui de conte, avea bani și putere la discreție. Ca ofițer, avea cunoștințele necesare pentru logistică. Mai avea nevoie de cineva cu competență în industria aleasă.

Eli lovea cu degetele fața de masă de un alb imaculat.

– Cine deține Brookside? Îmi este, oare, posibil să-i vorbesc?

Lady Anne o privi pe Rose oarecum acuzator.

– Nu i-ați spus?

– Ce să-mi spună? Eli îi aruncă o privire lui Rose, dar ea îi zâmbi misterios și sorbi din vin.

Sora ducelui ezită înainte să-l privească din nou pe Eli.

– Eu o dețin și eu o conduc. Fratele meu mă reprezintă, deoarece majoritatea bărbaților ar refuza să facă afaceri cu o femeie, dar deciziile zilnice și acțiunile îmi aparțin.

Eli se așază și, deși nu o privea pe Rose, știa că aceasta îl observa. O minte periculoasă, într-adevăr.

– Înțeleg.

Degetele lui Lady Anne se jucau alene cu mânerul linguriței de argint așezate pe masă în fața ei.

– Fratele meu se pricepe la multe lucruri. Cumpără, vinde, investește, reorganizează, reinventează. Nu se pricepe însă la gestionarea de grupuri mari de oameni și a nevoilor acestora. În această privință, sunt destul de pricepută, așa că a lăsat totul în seama mea.

Rose zâmbi.

– Este modestă, Dawes. Tot ce vezi acum în jurul tău este, de asemenea, rodul abilităților ei. Poate că ducele de Holloway a cumpărat Silver Swan, însă femeia care stă alături de tine este cea care a făcut afacerea să fie una de succes și profitabilă. De aceea nu a putut veni la Avondale pentru a se întâlni cu noi. Este al naibii de talentată și, dacă o rogi frumos, s-ar putea să-ți împărtășească din talentul ei.

Eli știa că ceea ce auzea era șocant, că aceste... mărturisiri ale ambiției și aptitudinii erau departe de a fi acceptabile la St. James. Însă Eli nu putea simți decât... speranță și admirație.

– Ați fi dispusă să mă ajutați? o întrebă Eli pe Lady Anne.

Anne încetă să se mai joace cu lingurița.

– Ați fi dispus să-mi primiți ajutorul?

– Da, spuse el fără ezitare.

Lady Anne îl privi lung, cu ochii ei care păreau mai cunoscători decât ar fi sugerat vârsta, ca și cum ar fi vrut să-i analizeze răspunsul.

– Foarte bine. Eu îmi împart timpul între Dover și Londra, astfel că mâine-dimineață mă voi întoarce în oraș. Trimiteți vorbă la Brookside când vă hotărâți, pentru a stabili o întâlnire. Deși, vă avertizez, fratele meu va dori să fie prezent. Și el va veni cu propriile idei. Și, deși uneori poate fi greu de suportat, vă sfătuiesc să-i acceptați ajutorul.

La Londra. Amintirea a ceea ce îl aștepta – a ceea ce mai avea de rezolvat – reveni, dar, pentru prima dată, teama care însoțea această amintire părea să fi dispărut. În schimb, era însoțită de hotărâre.

- Între timp, doamna Soames și familia ei vor fi bine-venite la Brookside, dacă asta vor dori, spuse Lady Anne. Pot să aranjez totul pentru sosirea lor la Londra.

- Vă mulțumesc, spuse Eli, conștientizând faptul că aceste două cuvinte erau aproape nesemnificative pentru ceea ce simțea. Nu știu ce să spun.

O privi pe Rose, care îl observa, și simți din expresia ei că ea auzise deja tot ceea ce nu putuse el exprima în cuvinte. Ca și cum ea știuse ce avea să se întâmple în această seară, ca și cum știuse cât de mult avusese el nevoie de asta, ca și cum l-ar fi cunoscut mai bine decât se cunoștea el.

Lady Anne ridică din umeri.

- Acțiunile vorbesc mai bine decât cuvintele, spuse ea. Mai aveți întrebări?

Chiar și când îi răspunse lui Lady Anne, nu încetă să o privească pe Rose.

- Da. Câteva.

Capitolul 13

Rose stătea rezemată de peretele de stâncă, ținând la subraț caietul de schițe, pe înserat. Cerul încă avea o tentă violet care se transforma în indigo, iar luna era doar o sferă abia vizibilă care atârna deasupra mării întunecate. Pescărușii tăcuseră, și singurul sunet perceptibil era al valurilor care se loveau de plaja stâncoasă.

Își spusese că avea să vină să schițeze apusul, să studieze modul în care lumina se juca pe apă și felul în care se transformau umbrele, însă caietul de schițe nu fusese încă deschis. Rose îl deschise și puse creionul pe hârtie, dar nu reuși să deseneze nimic. În ciuda acelei frumuseți pe care o avea în față, nu reuși să-și găsească inspirația, căci nu venise aici pentru a desena. Venise pentru a se lupta cu propriile gânduri.

Îl ascultase în această seară pe contele de Rivers, care o asaltase pe Anne Faulkner cu întrebări perspicace, subtile. Îl privise dezvoltând idei și concepte, cerând sugestii și păreri. În acele momente în care inteligența și compasiunea erau atât de evidente, părea perfect. Nu fusese niciodată mai fermecător.

Drumul înapoi la Avondale reprezentase o continuare a conversației, ceea ce Rose considera că era un lucru înțelept, căci, dacă s-ar fi lăsat tăcerea, dacă nu ar fi vorbit despre planuri, amplasamente și tehnologii, poate s-ar fi lăsat pradă tentației de a-l săruta, de a lua pur și simplu ceea ce-și dorea fără să-i pese de consecințe. Contele de Rivers avea să plece în curând, iar ea știa asta. Avea să-și asume rolul care i se pregătise și să revendice într-un final poziția și puterea care îi reveneau. Înarmat cu ambiție și compasiune, avea să se întoarcă într-o lume în care urma să se integreze cu aceeași charismă cu care fermecase cândva lumea bună.

O lume din care ea făcuse parte o scurtă perioadă, ceea ce aproape că o distrusese. Nu putea face vreodată parte din ea.

Rose oftă și privi dincolo de apă, la gura golfulețului. În depărtare, văzu o lumină strălucitoare care pâlpâia. Își dădu seama că era o

navă care ancora, pregătindu-se pentru noapte. Ar fi putut face și ea același lucru și să se întoarcă înainte de lăsarea nopții. Astfel, i-ar fi fost mai greu de urcat...

La baza scărilor, în capătul plajei, zări o mișcare. În violetul pal al serii, părul lui părea mai degrabă argintiu decât auriu, cămașa lui albă aproape pierzându-se pe fundalul calcaros al stâncilor din spațele lui. Eli înainta ușor pe plaja stâncoasă, privind spre lumina farului care pălpăia. Se opri la mal, nu departe de locul în care se afla ea, își puse mâinile în șolduri și rămase ca o siluetă impresionantă în umbrele de negru și gri.

O dorință atât de intensă, încât se simți aproape ca o durere fizică o străbătu pe Rose, tăindu-i răsufierea și făcându-i inima să tresalte. Vântul îi ciufulea părul și făcea ca bluza de bumbac să i se lipească de piele, scoțându-i în evidență conturul mușchilor. Strânse în mâini carnețelul, dorind încă o dată să-l deseneze. Închise ochii și-i reveniră amintiri ale senzației pe care i-o lăsase atingerea pielii lui. Știa și ea că lumina pală care se înfășura în jurul plajei ca un cocon ar fi împiedicat-o să deseneze, însă ar fi încurajat-o să exploreze o natură mult mai intimă...

Rose suspină ușor, ca și cum asta ar fi înlăturat dorința care o străfulgera, făcându-i picioarele să tremure și dându-i dureri în tot corpul. Deschise ochii și se întrebă cât de mult avea de gând Eli Dawes să rămână pe plajă. Se întrebă dacă nu ar fi fost mai bine să rămână ascunsă până când el pleca, deoarece acum, pe o plajă întunecoasă care lucea în asfințit, nu era sigură că l-ar fi putut refuza dacă i-ar fi cerut să îl sărute din nou.

Ar fi fost ridicol. Rose se dezlipi de peretele stâncos. Reușise să-i reziste în trăsură și avea să o facă și acum. Cândva, îi spusese lui Dawes să nu fie melodramatic, și i-ar prinde bine să-și urmeze propriul sfat. Îi mai rămăsese măcar atâta mândrie.

Inspiră adânc.

– Te gândești să înoți?

El se întoarse și privi în direcția ei. Rose știa că i-ar fi dificil să o vadă din cauza umbrei stâncilor.

– Te întreb numai pentru că ai renunțat la haină, și nu vreau să mă acuzi iar că te spionez.

Se îndreptă spre el agale.

– Rose?

— Așteptai pe altcineva? îl tachină ea, mulțumită de tonul ei relaxat.

— Nu așteptam pe nimeni. Ce faci aici?

Părea distras.

Arată spre caietul pe care îl ținea la subraț. „Încerc să nu mă mai gândesc la faptul că vreau să te sărut. La cât de mult te doresc.”

— Am desenat, până când s-a lăsat întunericul. Își lăsă caietul de schițe pe plajă și se apropie să stea alături de el la mal, însă fiind atentă să nu îl atingă. El nu se îndepărtă, dar nici nu o privi. În schimb, ochii lui fixau lumina de dincolo de intrarea în golf, în timp ce profilul lui căpătase o tentă argintie.

Stelele începeau să își facă apariția, ca niște ace cu gămălie care străluceau în întuneric în timp ce ei stăteau într-o liniște confortabilă. Așa cum fac prietenii, așa cum și-ar dori să poată face și peste ani.

— Au ars-o, spuse Eli în noapte.

— Poftim?

— Buhler și oamenii lui au ars cocioaba familiei Soames în numele regelui, ca răzbunare și avertisment pentru aceia care vor mai fura de la suveran sau care îi protejează pe cei care o fac. În cuvintele lui se simțeau frustrarea și furia.

Rose simți un gol în stomac.

— De unde știi?

— Domnul Wright a trimis un mesaj la Avondale.

Ea își ridică privirea spre stele.

— Ar putea-o reconstrui.

— Cu ce? Abia își duc zilele.

— Dawes...

— Ar fi trebuit să rămân în urmă. Poate i-aș fi putut împiedica pe Buhler și pe oamenii lui.

— Nu aveai de unde să știi ce plănuiau.

Contele se aplecă, ridică o piatră și o aruncă în valuri.

— Ar fi trebuit.

— Ce va face acum această familie?

— Nu voi permite să ajungă la orfelinat sau în vreun bordel. Nu voi permite să fie distruse familiile soldaților căzuți la datorie. Deja am vorbit cu doamna Soames și i-am trimis un mesaj lui Lady Anne. Familia Soames va rămâne la Avondale până când Charlie

se îndrăvenește, apoi vor călători toți spre Londra și vor sta la Brookside. Cel puțin până când voi putea face mai mult pentru ei.

Rose îl mângâie pe braț.

- Deja ai făcut...

- Nu am făcut suficient. Am nevoie să... Trebuie să...

Se opri.

- Mergi la Londra, continuă ea.

Încuviință cu o mișcare a capului. Rose își trase mâna și și-o ascunse din nou în faldurile rochiei.

- Voi fi nevoită să călătoresc la Londra pentru câteva zile. M-aș bucura dacă m-ai putea însoți.

Când venise pe plajă în seara asta, nu se gândise că avea să-i facă o asemenea ofertă. Acum, nu mai încăpea îndoială. Un prieten - o persoană decentă - ar face pasul acesta, s-ar asigura că Eli Dawes avea să încheie în sfârșit călătoria pe care o începuse cu mult timp în urmă.

- Este o invitație sau un ordin?

- O invitație, desigur. Mă vei însoți?

- De ce? întrebă el.

- De ce ce?

- De ce mergi la Londra?

Lumina farului sclipea în depărtare.

- Am terminat un tablou și i-am promis clientului că i-l voi duce. Va fi la Londra pentru câteva zile, departe de casa sa din Nottingham. Nu era tabloul care o portretiza pe Lady Ophelia stând pe patul cu satin stacojiu, ci un altul, diferit, dar nu mai puțin seducător.

Eli se întoarse și o privi. Nu mai era mult până se lăsa de tot noaptea, iar fața lui era palidă și trăsăturile umbrite, astfel încât Rose nu-i putea citi expresia feței.

- Ce fel de tablou? o întrebă el.

- Genul de tablou pentru care mă plătesc clienții.

- Îmi vei arăta? întrebă el.

Rose clătină din cap și-și înlătură șuvița de păr de pe față. Nu-și dorea să vorbească despre tablourile terminate și nici despre adevăratul motiv pentru care făcea ceea ce făcea cu Eli Dawes. Nu voia să o facă nici acum, nici mai târziu, nici măcar în numele prieteniei.

- Poate altă dată, spuse ea evaziv. Nu mi-ai răspuns la întrebare.

- Te referi la invitația de a te însoți la Londra?

— Nu, la invitația făcută unui bărbat de a-și reclama titlul și averea și, împreună cu ele, vocea și puterea de a aduce schimbarea.

Nu-i răspunse. Se lăsă din nou tăcerea, întreruptă numai de zgomotul valurilor, iar Rose începu să se întrebe dacă nu cumva cuvintele ei nu fuseseră prea dure.

— Îți sunt dator, spuse el brusc.

— Pentru ce?

— Pentru ce? repetă el. Pentru... tot.

Rose păru mirată.

— Nu înțeleg.

— Pentru început, fiindcă m-ai convins să te invit la cină, spuse el încet.

Se apropie și-i mângâie obrazul.

Ea tremură, dar îi fu teamă să se miște.

— Mereu am avut o slăbiciune pentru vinul francezesc.

Încercă să pară relaxată.

— Nu are nimic de-a face cu vinul francezesc, iar tu știi asta. Cu blândețe, îi dădu o șuviță de păr după ureche. Are de-a face cu faptul că m-ai făcut să mă simt mai bine și să fac lucruri bune.

— Nu pot influența modul în care te simți sau în care acționezi, Dawes. Tu ești stăpân pe tine.

El scoase un sunet neinteligibil.

— Nu ai habar ce ai făcut, așa-i?

— Te asigur că orice crezi că am făcut sau că te-am făcut să faci a fost, de fapt, din proprie voință. Sunt aici numai să te împung cu coada pensulei sau să te torturez la orele de artă. Vorbea fără încetare, știa, dar se simțea depășită, simțea că discuția se abătea de la solidaritatea izvorâtă dintr-o prietenie solidă spre abisul întunecos și seducător care era Eli Dawes, iar ea nu avea nici o idee cum să împiedice acest lucru.

— Știi că în seara asta, când am stat la masă cu tine și cu Lady Anne, a fost pentru prima dată când nu mi-a părut de ceea ce cred ceilalți despre înfățișarea mea? spuse el grav. De fapt, chiar am uitat de asta.

Rose fu surprinsă de severitatea cuvintelor lui.

— Cred că pentru prima dată am ținut cont de vorbele tale pentru un scop nobil.

— De vorbele mele? spuse ea.

– Că ar trebui să depășesc momentul și să încetez să-mi mai plâng de milă.

Rose tresări.

– Am spus multe lucruri care poate nu...

– Taci, Rose! Mai făcu un pas spre ea, cuprinzându-i chipul în palme. Voi veni cu tine la Londra pentru a-mi revendica titlul și averea. Voi face ce ar fi trebuit să fac cu mult timp în urmă. Ai avut dreptate. Am pierdut mult timp, dar încă nu este prea târziu pentru a face ceea ce contează. Pentru a face ceea ce trebuie.

Era periculos să o atingă pe Rose Hayward pe o plajă pustie. De fapt, era periculos să o atingă pe Rose Hayward oriunde s-ar fi aflat. Ili îi putea simți în palme căldura, iar acea simplă atingere îi făcea pulsul să tresalte, la fel cum, în acea amiază, gestul ei obișnuit, blând, se transformase imediat în ceva carnal. Așa i se întâmpla de fiecare dată când se afla în apropierea ei.

– Stai cu mine!

Îi mai ceruse asta cândva.

– Ce? Unde? La Londra?

– Da.

– Nu fi ridicol! Întoarcerea ta va atrage atenția multora, iar eu sunt asociată cu Școala de Fete Haverhall. Nu voi face nimic care să-mi afecteze reputația. La școala din Londra, lângă studioul meu, am un apartament foarte confortabil. Voi sta acolo în acele câteva zile cât va dura să îmi închei afacerile, apoi voi reveni la Dover.

– Atunci, nu te întoarce la Dover.

Nu avea să o lase să plece.

– Trebuie.

– De ce?

Rose ezită.

– Am responsabilități.

– Cu siguranță, surorile tale și mătușile mele se vor descurca și fără tine.

Ea începu să clatine din cap.

– Măcar două săptămâni, propuse el, fără să-i pese că ar fi putut să pară disperat. Rămâi două săptămâni, suficient cât să cer o paradă pe Rotten Row pentru a-mi anunța întoarcerea din morți.

– Dawes...

— Dar prietenii tăi? Sigur te-ai bucura să-i vizitezi.

— Nu există nimeni în Londra pe care să-mi doresc să-l vizitez, spuse ea scurt.

— Nu cred asta. Aveai mulți prieteni...

— Nu mi-au fost niciodată prieteni, replică Rose. Erau oameni care-l cunoșteau pe Anthony — care te cunoșteau pe tine — și au devenit, în consecință, și cunoștințele mele, ca urmare a unor circumstanțe provizorii.

Eli încercă să găsească un argument, dar nu reuși, deoarece știa că indivizii aceia care se îngrămădiseră în trecut să facă parte din cercul lui de prieteni erau exact cum îi descria Rose. Erau cunoștințe în circumstanțe provizorii, femei și bărbați interesați doar de nevoile și de dorințele lor, folosindu-se de cei din jurul lor pentru a și le satisface.

— Nu au fost niciodată prietenii mei, repetă ea, aproape prea încet pentru ca el s-o poată auzi.

Eli căzu pe gânduri, apoi încercă să-și relaxeze gâtul. Era ceva ce îi ascundea.

— Rose...

— Mă voi întoarce la Londra la sfârșitul verii, îi spuse ea, îndepărtându-se ușor.

— Toamna pare să aducă mereu multe comenzi, în special pentru portrete de copii. Mai făcu un pas în spate. Vei fi foarte ocupat să te obișnuiești cu noua titulatură de conte de Rivers. Poate, într-o zi, când te vei fi acomodat și când amândoi vom avea o amiază liberă, m-ai putea însoți la o ceașcă de ceai la școală.

— O ceașcă de ceai? Acum, cine pare o călugăriță de nouăzeci de ani? bombăni el.

Rose se îndepărtă iar brusc de el, dar el nu reușea să găsească un motiv sau o modalitate să o poată opri.

O auzi respirând.

— Vei fi foarte ocupat, Lord Rivers.

— Nu-mi mai spune Lord Rivers și nu te mai eschiva.

Se apropie de ea.

— Nu mă eschivez.

— Ba da! Și știi de unde știi asta? Pentru că nu mi-ai permis niciodată luxul de a face asta. De fiecare dată când încercam, mă provocai, mă înfruntai dacă era cazul, mă făceai să privesc înlăuntru meu

chiar și atunci când nu-mi plăcea ceea ce vedeam. Și, în pofida a tot ce s-a întâmplat, tu ai continuat să vezi ce e mai bun în mine.

Rose întoarse capul.

– Ai fost cel mai sincer prieten pe care l-am avut vreodată, Rose Hayward, și nu te voi lăsa să pleci. Nici acum, nici mâine, nici peste un an. Nu îți voi permite să mă transformi într-o cunoștință care trece pe la tine pentru o ceașcă de ceai.

– Atunci? spuse ea. Ce vei fi?

– Tu să-mi spui. O prinse de bărbie și-i întoarse fața către el. Ce vrei de la mine?

Întunericul îi ascundea expresia, dar el îi putu simți respirația neregulată pe pielea lui.

– Atunci, poate îți voi spune eu ce îmi doresc. Își coborî mâna pe gâtul ei, pe piept, spre decolteu. Te vreau și aici, și în Londra, și oriunde am merge. Te vreau în toate zilele și în toate nopțile, Rose. Degetele lui alunecară pe sâni mici, apoi de-a lungul coastelor, și se opriră pe scobitura spatelui. Era atât de mică, de delicată. Îți vreau mintea și trupul. Vreau să-ți fiu prieten și iubit. Mai făcu un pas spre ea și o strânse la piept, apoi îndepărtă șuvițele purtate de vânt de pe chipul și gâtul ei. Vreau să te seduc și apoi, după ce-mi voi fi auzit numele rostit de buzele tale, după ce te voi fi cucerit, vreau ca și tu să mă seduci. Degetele îi alunecară în părul ei, iar buzele aproape că le atingeau pe ale ei. Și totuși, nu o sărută. Era ameit de dorință, năucit, avea trupul tensionat și greoi, mădularul îi zvâcnea și fiecare nerv îi pulsa. Ești frumoasă, puternică și onestă și... ești tot ce îmi doresc. Te vreau pe tine!

– Eli! Era prima dată când o auzea rostindu-i numele, și simți cum își pierde controlul, chinându-se să se stăpânească. Vei întâlni și alte femei...

– Nu există alte femei, Rose. Niciodată nu au existat.

Ea pufni.

– Parcă stabiliserăm că vom fi sinceri unul cu celălalt. Am fost acolo, îți amintești? Ai avut o mulțime de femei.

– Deoarece nu te-am putut avea pe tine și nu am știut ce altceva să fac.

– Ce?

Fusese mai degrabă o șoptă.

— Te-am dorit din primul moment în care te-am întâlnit, dar Anthony Gibson te-a găsit primul. Niciodată nu te-a meritat, dar atunci nu am luptat pentru tine. Nu voi face aceeași greșeală din nou. Mâna i se încordă pe gâtul ei. Spune-mi ce vrei, Rose.

Nu-i răspunse, dar își odihni palmele pe pieptul lui. Le lăsă mai apoi să alunece pe torace, pe spate, oprindu-se la brâu, apoi brusc îi desfăcu cămașa și îi descoperi umerii. Eli își feri capul, dându-i drumul o secundă, în timp ce ea îi scotea cămașa, pe care o lăsă să cadă.

Stătea în fața ei, iar aerul nopții îi mângâia pielea. Ea se apropie și-i mângâie pieptul, coborând pe abdomen. Foarte încet, ajunse în spatele lui, fără ca degetele ei să-i părăsească pielea, și începu să-i exploreze linia spatelui. Ajungând la baza gâtului, mâinile i se despărțiră pentru a-i atinge umerii lați, coborând apoi spre brâu. Se sprijini pe el, iar pe gât Eli simți căldura buzelor ei, care urmărirea mai apoi calea pe care merseseră degetele. El tremura și-și închise ochii, căci excitarea devenise aproape dureroasă.

— Asta, îi șopti ea din spate. Voiam de mult timp să fac asta.

Mâinile sale începură iar să urce, apoi să coboare din nou spre mijloc, oprindu-se chiar sub buric. El i le prinse și le ținu lipite de pielea lui. Încă îi putea simți respirația pe spate, o simțea sprijinindu-se pe el, cu buzele atingându-i mușchii încordați.

Își lăsă capul pe spate și închise ochii. Mâinile lui Rose alunecară dintre ale lui, coborând pe șolduri, pe fese, apoi pe coapse. Se întreba dacă-l simțea tremurând. De mult timp nu-l mai atinsese o femeie astfel. Și, în plus, nu era numai o atingere, ci o explorare reverențioasă, ca și cum ar fi încercat să-i memoreze fiecare parte.

Mâinile ei se mișcă din nou pe șolduri, numai că de data asta alunecară mai jos, mângâindu-i mădularul rigid prin material. El gemu, folosindu-se de toată stăpânirea de sine pentru a nu ejacula din cauza presiunii palmelor ei, așa cum ar fi făcut-o un băiat neexperimentat. O auzi inspirând, îi simți mușchii vibrând acolo unde era lipită de el. Eli se întoarse, îi cuprinse fața în mâini și o sărută așa cum își dorise mereu să o facă.

Nu era nimic delicat sau grijuliu în felul în care o săruta, ci numai dorința oarbă, aproape dureroasă de a o avea. La un moment dat, printre vuietele din urechi, o auzi gemând încet în timp ce limba ei aluneca ușor, întâlnind-o pe a lui. Își trecuse mâinile pe după gâtul lui, iar el o îmbrățișă și o trase mai aproape de el. Simțea cum

se topea lângă el în timp ce el profita de tot ce avea ea de oferit, sărutând-o cu abandonul și renunțarea care-l ametiseră.

Măinile îi alunecau pe spatele ei, apoi o trase strâns în brațele lui, iar trupul ei îi atinse mädularul în ereție; atingerea îl făcu să simtă o explozie de plăcere. Coapsele îi vibrau, și gemu din nou, dorința dându-i dureri fizice. Voia mai mult, voia totul, o voia pe ea. Gemu și ea, iar degetele îi mângâiau gâtul. Buzele ei alunecară pe ale lui, apoi coborâră suav pe gât, în jos pe scobitura gâtului, apoi mai departe pe pieptul lui gol. Cu una din mâini îi mângâie un sfârc, apoi se aplecă, iar buzele îi înlocuiră atingerea, limba ei transmițând fiori de dorință prin trupul lui care tremura.

Inspiră adânc, căci simțea că avea să-și piardă controlul. Intrară amândoi în acest joc, căci și el se juca acum cu sânii ei. Ea respiră greoi, excitată de atingerea lui, apoi el continuă, sărutându-i sânii. Imediat, degetele lui îi desfăcură corsajul, dezvelindu-i sânii. Îi acoperi pe amândoi cu mâinile, iar cu degetul mare îi mângâie sfârcurile întărite. Ea scoase un sunet de plăcere, iar coapsele îi tremurară.

Vibra la fel de tare ca el. O simțea în tensiunea mâinilor ei, în respirația precipitată, în strânsoarea îmbrățișării. Îi ridică faldurile rochiei cu o mână, iar pe cealaltă o lăsă să-i alunece între coapsele ei. Îi mângâie pielea delicată, trecându-și degetele peste zona ei intimă.

Rose gemu, iar el o sărută, capturându-i geamătul. O pătrunse cu degetul.

– Eli, șopti ea, iar coapsele i se depărtară.

Dumnezeule, era udă, sensibilă și perfectă. Îi descoperi punctul sensibil, iar ea își odihni capul pe pieptul lui. O pătrunse și mai adânc, iar ea se simți cuprinsă de fierbințeală.

– Oh, murmură ea, înfingându-și degetele în pielea lui.

El o mângâie, savurând sunetele pe care le scotea. Își plecă ușor capul și o sărută iar, profund, aducând-o din ce în ce mai aproape de culmile plăcerii. O pătrunse din nou, iar trupul ei se încordă, provocându-i un orgasm.

El rămase așa până când o simți fără vlagă, apoi își retrase mâna și lăsă faldurile fustei în jos. O îmbrățișă, strângând-o tare la piept, dorindu-și să își amintească perfecțiunea acestui moment.

– Mi-am dorit să fac asta, îi șopti el.

Tulburată, Rose îi sărută partea stângă a gâtului, dar țesutul cicatrizat îl împiedica să simtă ceva. Din obișnuință, dădu să se ferească și să își întoarcă fața. Dar nu fusese suficient de rapid.

— Să nu îndrăznești, Dawes, bombăni Rose. Mâna ei îi mângâia fața desfigurată. Să nu îndrăznești să te ascunzi de mine.

Își îngropă chipul în părul ei, îmbrățișând-o. Îi aparținea pe deplin. Trase adânc aer în piept, inspirând parfumul unic al lui Rose, un amestec de ceva exotic și mare. În jurul lor se auzea numai zgomotul valurilor.

— Eli, începu ea, dar el își ridică privirea și-i acoperi buzele cu un deget.

— Șșștt, șopti el.

Acum, pe lângă valuri, în noapte se mai auzea ceva: o voce, o voce masculină poate, adusă de apă sau poate lovindu-se de stâncile din spatele lor, fiindu-i dificil lui Eli să își dea seama de unde provenea. O cuprinse de talie pe Rose și o aduse mai aproape de el, departe de mal.

Ea părea speriată.

— Eli...

El îi aranjă corsajul, apoi ascultă cu atenție, dar acum nu se mai auzea decât sunetul valurilor. Instinctul îl avertiza însă că nu mai erau singuri pe plajă.

— Ce este? îi șopti ea la ureche.

— Bărbați.

— Soldați?

— Nu știu. Privi spre mare, dar lipsa luminii lunii și umbrele golfului îl împiedicară să vadă ceva. După aceea, mai departe pe plajă, linia valului calm fu întreruptă de un zgomot surd, apoi de încă unul și de stropi de apă, după care se auzi sunetul unei ambarcațiuni mici trase spre plaja pietroasă.

Liniștea se așternu iar, apoi se zări o lumină de felinar care îi permise lui Eli să vadă un grup de bărbați; unul dintre ei îi părea foarte cunoscut.

— Harland? șopti Rose.

Lumina se îndreptă în direcția lor înainte de a putea să se retragă de pe plajă și să se ascundă în întuneric.

— Cine este acolo? întrebă cineva, apoi se auzi zgomotul pașilor care se îndreptau spre ei.

Eli privi în spatele lor, dar, în acest capăt al plajei, nu exista nici o cale de scăpare, în afară de posibilitatea ca el și Rose să escaladeze stâncile. Umbrele se apropiau din ce în ce mai mult și aveau să îi descopere. El își luă cămașa de pe plajă, și-o trase pe el, apoi o împinse pe Rose mult în spate. Pe măsură ce siluetele se apropiau, el înaintă.

– Strathmore, spuse Eli pe un ton relaxat. Nu m-aș fi gândit că îți place să înoți noaptea.

Bărbații se opriră brusc.

– Rivers. Se auziră câteva șușoteli, apoi una dintre siluete se desprinse de grup și se apropie de el, în timp ce restul dispărură pe plajă.

– Cum e apa? întrebă Eli.

– Rece.

Harland Hayward se opri în fața lui Eli, silueta lui părănd o umbră pe fundalul argintiu al valurilor. În spatele lui, Eli auzi zgomotul unei ambarcațiuni care ieșea iar pe apă, urmată de stropii produși de rame.

– Să știi că te văd, Rose, chiar și în lumina asta slabă, spuse baronul glacial. De fiecare dată te trădează părul.

– Nu mă ascund, bombăni Rose.

– Atunci, ce faci mai exact singură aici cu acest bărbat care a avut mai multe femei decât are marea pește?

Tonul baronului era în mod înșelător amical.

– Sora ta desena când am deranjat-o eu, în mod necugetat, spuse Eli, la fel de amical, fără intenția de a-l provoca. A fost foarte amabilă și mi-a permis să-i țin companie. Tu ce scuză ai, Lord Strathmore?

– Ticăloși, îi răspunse baronul.

– Poftim?

Strathmore făcu un semn vag spre mare.

– Jumătate dintre membrii echipajului.

– Ce păcat!

– Nimic ce nu poate fi rezolvat de o ladă cu portocale. Se opri. Dar nu am venit aici pentru a discuta despre citrice. Am venit să-mi iau sora acasă.

Eli o auzi pe Rose pufnind nepoliticos.

– Nu am nevoie de doică, Harland, spuse ea.

– Sunt de acord, pentru că Rivers ar fi sedus-o și pe ea.

— Nimeni nu seducea pe nimeni, izbucni Rose, iar Eli se întrebă dacă nu cumva avea dreptate.

Rose Hayward îl cucerise cu mult înainte de a păși pe această plajă, iar ceea ce simțise pentru ea, cu ea, în această seară era mai mult decât o simplă seducție.

— Să mergem, Rose! Baronul începuse să-și piardă manierele. Acum.

— Este cam prea autocratic, chiar și pentru tine, nu crezi, Harland? zise ea, dar nu făcu nici un pas.

— Nu îmi pasă prea mult de Conteșe Fetelor, dar aș prefera ca următoarea persoană care va ajunge pe masa mea cu un glonț în ea să nu fii tu. Charlie Soames nu este prima persoană care a fost împușcată de un soldat impulsiv care căuta să prindă un tâlhar. În întuneric, în acest golf, mai întâi vor trage și apoi vor pune întrebările. Bruscu, tonul lui Strathmore deveni prudent.

Eli se simți tensionat. Oricât de greu i-ar fi fost să recunoască, Strathmore avea dreptate. În întuneric, Eli găsi mâna lui Rose.

— Mergi cu el, Rose, șopti Eli.

— Nu și tu, bombăni ea.

— Fratele tău are un argument solid, spuse el cu greu, degetele lui zgâriindu-i încheietura. Vom continua mai târziu această... conversație.

Capitolul 14

– Am auzit că mergi la Londra.

Vocea se auzi din întuneric în clipa când Eli intră în cameră.

Eli îngheță, dar nu tresări, căci începea să se obișnuiască cu faptul că modul preferat de a începe o conversație al lui Harland Hayward era să-l ia prin surprindere.

Eli se îndreptă spre lavoar și aprinse un felinar, vorbind în același timp.

– Ai vreun motiv anume pentru care te-ai strecurat în camera mea, Strathmore? Eli i se adresă relaxat, fără să se întoarcă. Ai terminat cu plajele?

– Nu mă furieșez. Stau așezat pe un scaun foarte inconfortabil. Ce naiba ți-a luat atât de mult să te întorci? Ce ai făcut de când te-am lăsat în golfuluț și până acum?

„Mi-am imaginat toate modurile posibile în care aș vrea să mă culc cu soră-ta. Mi-am imaginat toate modurile posibile în care mi-ar plăcea ca ea să se culce cu mine.“

– Nimic care să te privească, îi răspunse Eli, ridicând felinarul în direcția baronului.

Strathmore stătea într-un colț al camerei, picior peste picior.

Abia acum, în lumina care pe plajă lipsise, Eli putea vedea obo-seala de pe chipul lui Strathmore. Avea puncte negre sub ochi și părăa tras la față. Părul lui fusese dat pe spate neglijent, iar partea din față a paltonului părea să fie pătată de sânge.

– Rose mi-a spus că intenționează să te însoțească la Londra peste câteva zile.

Spusese totul fără inflexiuni, în vocea lui citindu-se poate puțină curiozitate. Eli nu se lăsă păcălit.

– Sora ta, din câte am înțeles, are câteva tablouri pe care dorește să le livreze clienților din Londra. Pentru a face totul mai rapid și în siguranță, mi se pare normal să călătorim împreună.

– În siguranță? repetă Strathmore. Și de tine cine o va proteja pe sora mea?

Eli așază felinarul pe lavoar și se așază pe marginea patului. Nu avea să muște momeala baronului.

– Te asigur, Lord Strathmore, că mă gândesc doar la interesul surorii tale. Nu trebuie să o protejeze nimeni de mine.

Baronul scoase un sunet nepoliticos.

– Și Anthony Gibson a spus cândva că se gândea doar la binele lui Rose. Înțelegi de ce îmi vine greu să cred că cel mai bun prieten al acestuia ar fi mai sincer.

Fusese direct și brutal. Eli își alege cu grijă cuvintele.

– Anthony nu a fost bărbatul care am crezut că este. Comportamentul lui și trădarea față de Rose sunt vrednice de dispreț. Nu a meritat-o.

– Nu, nu a meritat-o. A avut noroc că l-au prins francezii înaintea mea, spuse baronul cu răceală. Dacă aș fi fost în Londra atunci când s-a aflat de trădarea lui, făcând ca totul să cadă în cărucia lui Rose, aș fi luat măsurile care se impuneau. Din păcate, eram deja în străinătate, însărcinat cu vindecarea trupelor Maiestății Sale, nu cu spintecarea lor.

Eli îl privi și se întrebă câți făcuseră greșeala să îl subestimeze pe Harland Hayward.

– Înțeleg, spuse el încet.

– Oare? Înțelegi că, până să-l cunoască pe Anthony, Rose nu făcuse niciodată parte din cuibul ăla de viespi, adică din înalta societate? Înțelegi că logodna și încrederea în acel bărbat au făcut-o să creadă că era ca voi? Că încrederea în iubirea lui și în locul ei în lumea voastră au expus-o și au lăsat-o vulnerabilă atunci când aceeași înaltă societate s-a întors împotriva ei?

Eli se încruntă. I se părea că alesese foarte ciudat cuvintele...

– Ai lipsit mult timp, Rivers. Nu ai fost aici să vezi cât de mult i-a trebuit pentru a se vindeca. Între Gibson și publicația aia mizeră care a apărut după...

– Ce publicație?

Eli înlemni. Simți cum i se zbârlește părul.

– Nu ai văzut-o. Era o colecție de caricaturi disprețuitoare, care râdeau de înfățișarea a zeci de femei, inclusiv...

– Nu! Simți cum i se face rău de la stomac.

– Deci ai văzut.

Eli clătină din cap.

– Nu, spuse el. Nu am văzut-o.

Strathmore nu-l scăpa din ochi.

– Erau de o cruzime nemaivăzută, publicate anonim. Poate că Gibson îi frânsese inima, însă ce a rămas i-a distrus încrederea în ea. Femeia pe care am găsit-o la întoarcere era numai o umbră a surorii mele frumoase și radiante. Încă nu-și revenise complet...

Se opri, ca și cum și-ar fi cântărit cuvintele. Eli vru să se ridice și să iasă, dar se abținu.

– Sora ta, spuse el, vorbind încet și cântărit, deranjat de un vechi țuiut în urechi, este cea mai curajoasă și mai neînfricată femeie pe care am avut privilegiul de a o cunoaște.

Baronul era tăcut.

– Este, spuse el în cele din urmă. Dacă vei face ceva care va pune în pericol ceea ce cu greu a redobândit, atunci voi fi fericit să mă asigur că va avea parte acum de răzbunarea și dreptatea de care ar fi trebuit să aibă parte în urmă cu mulți ani.

Eli se ridică, incapabil să rămână nemișcat. Brus, înțelese tot și, pentru o clipă, simți că se afla din nou în mica fermă din Belgia, iar pe masă se afla un ciob dintr-o oglindă spartă. Trecea printr-un moment în care nevoia de a afla adevărul groaznic se lupta cu dorința de a rămâne în neștiință.

– Sora ta a avut și va continua să aibă respectul meu și întreaga mea admirație, spuse Eli cu asprime. Așa că, te rog, ia-ți amenințările și ieși!

Baronul se ridică și el, iar silueta sa înaltă lăsa o umbră lungă în lumina care pâlpaia.

– Nu le-am impus niciodată nimic surorilor mele, nu le-am spus nici cu cine să-și petreacă timpul, nici cum să aleagă să-și trăiască viața. Nu voi începe acum. Înaintă, astfel încât aproape că se afla în fața lui Eli. Nu-mi lua însă obiectivitatea drept indiferență.

Apoi plecă.

Eli rămase în liniștea asurzitoare, încercând să-și pună ordine în gândurile tulburi. Înțelegea că Rose, în pofida onestității ei extreme, nu fusese pe deplin sinceră cu el.

Eli luă felinarul mic de pe lavoar și îl stinse, lăsând încăperea din nou în întuneric și, folosindu-se de el, aliatul lui de atâta vreme, se strecură în casa de oaspeți.

Avondale era din nou cufundată în întuneric și în liniște. Ferestrele bucătăriei erau la fel ca întotdeauna, iar Eli trecea din cameră în cameră, având o direcție precisă. Păstră felinarul cel mic în mână, având grijă să nu facă zgomot în timp ce urca scările. Se opri în capătul scărilor și ciuli urechile, dar, cum nu auzi nimic, traversă holul fără să facă zgomot.

Ușa studioului fusese lăsată deschisă și scârțâi ușor în timp ce o trase în urma lui. Draperiile de la fereastra din capăt nu fuseseră trase, deși lumina lunii nu era atât de puternică pentru a ilumina încăperea. Cu mâini surprinzător de ferme, reaprinse felinarul și se îndreptă spre cutia cu materiale de pictură a lui Rose. Lăsă jos felinarul și se așeză în genunchi înainte să înlătore capacul greu.

Scoase cu grijă pachete cu hârtie și cu pensule, cărbune și pigmenți. Deși acum mâinile nu îi mai erau atât de sigure, găsi cutia lungă pe care o căuta. Deschizând-o, scoase pachetul de desene împăturite pe care Rose i le arătase. Numai că ea nu i le arătase pe toate.

Smulse funda maronie legată în jurul lor și o lăsă să cadă, apoi începu să desfacă fiecare desen. Cele de deasupra erau acelea pe care le văzuse mai devreme, așa că le puse deoparte. Căută în celelalte, repulsia crescându-i cu fiecare desen, până când ajunse la ultimul, așezat pe catifeaua care acoperea fundul cutiei. Îl ridică cu grijă și îl deschise, întinzând hârtia pe capacul cutiei.

Anthony îi redase trăsăturile perfect – linia dreaptă a nasului, arcuirea delicată a sprâncenelor, curbura ușoară a genelor la colțurile ochilor, cărlionții eleganți. Aici însă se termina orice asemănare. Trupul ei subțire, minion, fusese desenat ca al unui șobolan descârnat, fiecare coastă și încheietură fiind vizibile și grotesc exagerate, trăgând după ea o coadă solzoasă. O mână ca o gheară prindea haina unui domn care semăna cu Anthony, desenat ca și când ar fi fugit din biserică îngrozit. Cealaltă mână a șobolanului ținea o geantă pe care scria „averea tatei“. Pe fundal, o mulțime de oameni bine îmbrăcați arătau spre ei și râdeau. „Cea mai puțin atrăgătoare dintre cele

mai puțin atrăgătoare – o plagă a lumii frumoase“ era scris îngrijit în josul desenului.

Eli se sprijinea pe călcâie, încercând să respire regulat și să-și stăpânească furia care începuse să-i întunece vederea. În acel moment, ura pe care o simțea pentru Anthony Gibson atinsese cote maxime; era o ură atotcuprinzătoare, mai profundă decât simțise vreodată. Odată cu ura simți și nemulțumirea față de propria persoană, față de un bărbat a cărui minte fusese încețoșată atât de tare, încât nu putuse să-l vadă pe Anthony așa cum era, nu reușise să vadă dincolo de aparențe, nu reușise să vadă putreziciunea abominabilă pe care o ascundea acesta.

Eli continuă, de data asta sprijinindu-și genunchii de podeaua dură. Transpirase și respira de parcă era la o cursă de cai. Privi în jos și observă că mototolise desenul și, cu mult efort, reuși să-și desfacă pumnul și să pună desenul înapoi pe capacul cutiei. Își acoperi fața cu mâinile, apăsând atât de tare, încât până și partea lui cicatrizată simți durere. Asta lăsase în urma lui. La asta trebuise Rose să facă față.

„Nu ai idee ce înseamnă să fii ridiculizat din cauza înfățișării tale.“

Pe plajă, se răstise la ea, iar ea nu-i spusese nimic, nu-l corectase. Îl privise plângându-și de milă, până când ea îi oferise un colac de salvare pe care nu-l merita.

„Ar trebui să știi ce au făcut aceste desene unora dintre femei. Unora dintre ele le-au distrus viața, într-o societate superficială care pune preț numai pe reputație și pe înfățișare. Au fost ridiculate și batjocorite. Gândul că aceste femei au fost încercate în acest fel...“

Rose îi spusese, dar el nu ascultase. Mai fusese privită cu precauție, ca o persoană care nu aparținea grupului, drept cineva diferit, cineva de care trebuia să te temi și în care nu te puteai încredere, deoarece nu existase niciodată o etichetă clară, exactă, care să i se potrivească. Eli nu-și făcea iluzii că oricine altcineva în afara familiei ei i-ar fi sărit în apărare.

Eli strânse marginile cutiei, iar acestea îi răniră palmele. Nu reușise să vadă adevărul din spatele cuvintelor și al faptelor ei. Când îi ceruse să discute despre lucruri mai delicate, când îl provocase să facă lucruri mai dificile, o făcuse pentru că înțelegea. Comportamentul ei nu fusese dictat de nesăbuintă, ci de experiență.

Eli își ridică privirea. Cu grijă, adună toate desenele care erau împrăștiate pe capacul cutiei și pe podea, reîmpachetându-le și legându-le din nou cu fundă. Le puse înapoi în cutia de lemn, o închise și o puse înapoi în cufăr. Peste ea puse materialele de desenat înapoi la locul lor și lăsă capacul greu. Împachetă și băgă în buzunarul hainei desenul pe care-l pusese deoparte, apoi se ridică și stinse felinarul.

Holul era gol, iar întunericul – aproape absolut. Înainta fără ca pașii lui să se audă, atingând ușor cu degetele peretele, pentru a se ghida. Trecu de zona scârilor și continuă până când ajunse la ultima ușă din aripa dreaptă a casei. Se opri o clipă și ascultă, dar tot ce putea auzi era sunetul propriei respirații și zgomotul abia perceptibil al vântului lovind fereastra. Ușa se deschise ușor. Eli intră și o închise fără să facă zgomot.

Camera ei era la fel de întunecoasă și de cufundată în tăcere ca restul casei, deși căldura și parfumul ei exotic îl învăluiră imediat. Ascultă, încercând să detecteze sunetul respirației ei regulate, care i-ar fi indicat că dormea.

– Ai fi un hoț jalnic, Dawes!

Eli se întoarse spre fereastra din capătul camerei, de unde i se păru că vine vocea.

– Nu te-am trezit.

Nu era chiar o întrebare.

– Nu! De lângă fereastră i să păru că simte mișcare, însoțită de sunetul draperiilor trase. Încuie ușa.

Eli înghiți în sec.

– Ce?

Brusc, camera fu luminată de lumânarea pe care Rose o aprinse.

– Oricât de progresistă ar fi școala asta, tot nu este acceptabil ca bărbații să se furișeze în dormitoarele altora. Aș prefera să evit să dau explicații stânjenitoare în cazul în care ar apărea pe neașteptate vreo elevă.

Eli se întoarse și făcu așa cum îi ceruse.

– Presupun că ai găsit-o.

Înlemni cu mâna pe mâner.

– Poftim?

– Ai fost în studioul meu. Presupun că ai găsit desenul.

Eli se întoarse ușor cu fața la ea. Stătea pe marginea patului lat, înfășurată în halatul brodat cu care fusese îmbrăcată în prima noapte

în care o întâlnește. Avea părul desprins, șuvițele căzându-i ușor pe umeri, în lumină părând de culoarea focului. Ochii ei erau inexpressivi, pe față nu i se putea citi nimic, vocea era fără inflexiuni. Eli nu-și putu da seama dacă era furioasă sau supărată, resemnată sau indiferentă.

Băgă mâna în buzunarul hainei, de unde scoase hârtia împăturită. O ținu în mâni, căci brusc nu era sigur de ceea ce dorea să spună.

— Ar fi trebuit să îmi spui.

Blestemă încet. Sunase ca o acuzație, dar încă îi era greu să gândească limpede.

— De ce?

Eli strânse pumnii, frustrat de incapacitatea lui de a exprima în cuvinte ceea ce simțea. Golul din adâncul lui se transforma în abis, dar de data asta în el mocneau o ură și o furie atât de puternice, încât îi era greu să respire.

— Ar fi trebuit să îmi spui, repetă el, incapabil să îi răspundă la întrebare.

— Ca să ce? Să-l provoci? Să-mi aperi onoarea? Este deja mort, Dawes, iar lucrurile au mers înainte. Ți-am spus că nu am nevoie de protecția ta. Nu am avut nici atunci, nu am nici acum.

— Știi că nu ai nevoie, dar ar fi trebuit să ai parte de ea. Eli simți un nou val de furie. Dă-mi lumânarea!

— Ce? De ce?

El nu așteptă să îi răspundă, ci pur și simplu veni spre ea și i-o smulse din mână. Ceara fierbinte picură pe vârful degetelor sale, dar lui nu-i păsa. Flacăra pâlpâi. El se îndepărtă cu spatele până când se lovi cu șoldul de marginea lavoarului. Așeză lumânarea pe margine.

— De ce faci asta, Dawes? Se ridicase. Nu...

Puse colțul desenului în flacăra, iar hârtia luă foc imediat. Rose se întinse spre el, dar el dădu drumul hârtiei în flăcări în lavoar și o prinse în brațe. Apăru o flacăra mare, care apoi se stinse rapid, lăsând în urmă numai scrum fumegând.

Ea privi la fuioarele de fum.

— De ce ai făcut asta?

Se simțea tristete în vocea ei și, în brațele lui, trupul său era tensionat.

— Tu de ce nu ai făcut-o? o repezi el.

Rose își lăsă capul să cadă pe umărul lui, iar el o luă în brațe, cu o mână mângâindu-i spatele și cu cealaltă îndepărtând părul care-i acoperea fața. În interiorul său, simțea angoasa dată de faptul că nu fusese capabil să o protejeze de toate acestea și că, după toate câte se întâmplaseră, fusese lăsată să facă față singură situației.

– Desenul acela este o întruchipare a lașului care a creat-o, nu a ta, spuse el cu ardoare.

Ea își întoarse capul, astfel încât acum fața ei se odihnea pe pieptul lui.

– Spune-mi că și tu crezi asta, Rose!

– Acum, da, spuse ea, cuvintele fiindu-i înăbușite. Dar atunci, când desenul a fost publicat, toată lumea părea să-l accepte ca reprezentând adevărul absolut. Toți credeau că Anthony fusese atât de dezgustat de ideea de a se însura cu mine, încât preferase să fugă, să piardă averea promisă și să riște să fie împușcat de francezi decât să-și unească destinul cu o femeie cu atâtea defecte.

Eli o strânse și mai tare în brațe.

– Pe de o parte, erau aceia care văzuseră desenul și care râdeau pe seama mea. Erau însă și aceia care mă urau – care mă blamau – pentru că din cauza mea fugise unul dintre cei mai îndrăgiți bărbați din înalta societate, mai ales atunci când s-a aflat vestea că a fost omorât. Un bărbat tânăr care promitea atât de multe. Am încercat să mă prefac că nimic nu se schimbese. Mi-aș dori să pot spune că m-am ridicat deasupra tuturor și i-am ignorat, dar, oriunde mergeam, auzeam comentariile răutăcioase șoptite suficient de tare încât să ajungă la urechile mele, însă erau și alții care nu șopteau. Mi-au pus în păr blană soioasă de rozătoare, iar în faldurile rochiei, la baluri sau la serate, îmi băgau cozi de șobolan. Am văzut-o pe Clara încercând să ascundă cutiile cu șobolani morți care erau trimise la noi acasă cu numele meu pe ele. Am văzut cum fiecare persoană cu care mă împrietenisem datorită lui Anthony mi-a întors spatele. M-au făcut să mă îndoiesc de tot ce cândva am considerat a fi adevărul despre mine. Și m-am urât pentru că am permis să se întâmple asta.

Eli simți că i se face rău.

– De ce ai păstrat desenul? întrebă el. De ce le-ai păstrat pe toate?

O mai întrebuse asta, atunci când se aflaseră în studioul ei, dar ea nu-i oferise un răspuns pe care el să-l înțeleagă.

Rose își ridică privirea, dar nu spre el. Măinile ei se sprijineau în continuare de pieptul lui, iar fruntea i se încreți ușor. Brusc, se întoarse, ca și cum ar fi ajuns la o hotărâre. Ocoli patul și se duse la dulapul din lemn de nuc aflat în capătul celălalt al camerei.

— Unde mergi? întrebă el.

Ea clătină din cap și se aplecă să ia o pânză care se afla lângă dulap, pe care i-o oferi cu grijă.

— Ce e asta? întrebă Eli.

Rose nu-i răspunse, însă puse pânza pe pat și se dădu în spate, privindu-l inexpressivă.

— Vezi și singur.

Eli se apropie de pat cu prudență. Apoi simți cum i se taie răsufierea.

Era, poate, un Tițian. Sau un Bruegel. O operă de artă cu detalii colorate și decadente ce reprezenta o tânără femeie de o frumusețe uluitoare, stând pe o parte, pe o cuvertură de satin stacojiu, care nu purta nimic altceva în afară de părul ei negru, lucios, ce o acoperea ca o perdea, și care afișa o expresie blândă, senzuală, de la care el nu își putu lua ochii. Când reuși în sfârșit să-și îndepărteze privirea, aceasta străbătu rotunjimea umărului ei, curba taliei, curbura șoldului, precum și liniile delicate ale picioarelor. Ei bine, a unui picior, constată el mai apoi. Ceva nu era în regulă cu piciorul care se afla sub ea.

În același timp observă alte două lucruri — și anume că tabloul nu părea să fi fost făcut cu mult timp înainte și că, atunci când își aminti în sfârșit să respire, simți mirosul de ulei.

— Tu ai făcut asta, șopti el.

— Da! În această silabă nu era urmă de mândrie sau de umilință, ci numai o confirmare. Se întoarse la dulap și luă o a doua pânză, care era înfășurată într-o hârtie groasă. O puse pe pat, alături de cealaltă. Deschide-o!

Eli o ascultă și o despachetă. Și acesta era un portret al unei femei goale care nu se mai afla la prima tinerețe, dar care lui i se părea mult prea senzuală pentru vârsta ei. Fusese desenată stând în fața unei oglinzi mari, cu capul ușor înclinat, cu părul prins neglijent în creștetul capului. Jocul luminii pe liniile spatelui, curba coloanei și scobiturile de deasupra feselor ei pline fuseseră realizate cu măiestrie. Ceea ce-l captivă fu însă reflexia femeii. Fusese desenată

privind în jos, cu un zâmbet enigmatic pe chip care-l făcu pe Eli să creadă că știa ceva ce nimeni altcineva nu mai știa. Una din mâini se odihnea între sâni ei voluptuoși, iar cealaltă deasupra rețelei de linii fine care demarceau abdomenul.

– Doamne, Rose! Uimirea și respectul pentru aceste lucrări, pentru artist îl făceau să îi vină greu să găsească cele mai potrivite cuvinte pentru a-și descrie emoțiile. De ce nu știuse niciodată că Rose putea face asta? Da, știa că picta, știa că avea talent, văzuse chiar câteva portrete pe care le făcuse unor copii, dar asta... era copleșitor. Ar trebui să pictezi pentru regi, spuse el.

– Nu am nici o intenție să pictez pentru regi. Rose zâmbi discret, oarecum ciudat, în timp ce își privea lucrarea. Pictez pentru mine și pentru femeile pe care le vezi în fața ta. Trecu ușor cu degetul peste marginea primei pânze. Lady Ophelia Volante, în vârstă de douăzeci de ani. S-a născut cu un picior diform care nu a crescut drept și care a împiedicat-o să meargă fără cârjă. Nu a dansat niciodată, nu a mers niciodată prin grădină în lumina lunii și a fost numită mereu „biata invalidă”. Vorbește cinci limbi străine, a memorat fiecare piesă pe care a scris-o vreodată Shakespeare și este un scriitor talentat. Și totuși, toată lumea se concentrează asupra a ceea ce nu este. Nimeni nu reușește să o vadă pentru ceea ce este.

– Doar tu, șopti Eli.

– Și acum, mai important, și ea. Rose își înălță capul. Deșteaptă, curajoasă, frumoasă, exact în ordinea asta. Trecu la următorul tablou. Susan Jones, mama a șase copii, soția și partenera unui bărbat care deține jumătate din industria de dantelă din Nottingham. Soțul ei a cerut să o pictez, deoarece ura cât de dezamăgită și de lipsită de respect pentru propriul trup devenise, iar el voia ca ea să se vadă așa cum o vedea el. Voia să îi transmită faptul că, oferindu-i cel mai de preț dar – o familie –, nu făcuse decât ca în ochii lui să pară și mai frumoasă de la un an la altul.

Eli își luă în sfârșit ochii de la tablouri și o văzu pe Rose observându-l.

– Am păstrat aceste tablouri pentru a-mi aminti mereu că, inevitabil, toți avem defecte, însă tocmai datorită lor oamenii sunt frumoși. Singurul lucru bun pe care Anthony l-a făcut a fost să-mi dea lecția asta.

Măreția lucrărilor lui Rose îi distrăsese atenția lui Eli, însă rostirea numelui lui Anthony îl făcu să înghețe, iar furia și dezgustul reînviară în el. Eli simți că stătea pe o muchie, incapabil să înainteze, incapabil să se întoarcă.

— Cum de nu te consumi ura? întrebă el. Ceea ce ți-a făcut el...

— M-a consumat o vreme, răspunse Rose încet, luând cu grijă tablourile, pe care le sprijini de perete. Ura este însă obositoare, iar Anthony Gibson nu merita efortul.

— Îl urâsc.

Nu se putu abține să nu rostească aceste cuvinte. Rose se așeză pe marginea patului și-l privi, cercetându-i cu ochii ei negri chipul. Singurul sunet din încăpere era ticăitul regulat al ceasului de pe șemineu.

— De ce? întrebă ea în cele din urmă.

— La Waterloo, șopti Eli, spuse el răgușit, m-a lăsat să mor.

— Ai câștigat, spuse ea.

Eli râse, dar nu era amuzant, iar râsul lui păru mai degrabă un găfâit. Făcu un pas spre ea, apoi încă unul, după care se lăsă să cadă în genunchi. Ea se întinse, îi prinse mâinile și îl sprijini.

— Vrei să îmi spui?

El închise strâns ochiul.

— Mi-am promis că nu voi vorbi despre asta cu nimeni. Mi-am spus că nu-mi va face cinste să vorbesc de rău un bărbat mort.

— Cuvântul *cinste* nu i s-a potrivit niciodată lui Anthony Gibson.

Eli deschise ochiul și privi în jos la degetele lor împreunate.

— Am venit aici în seara asta pentru tine, nu pentru mine. Nu asta am intenționat. Nu am venit să vorbesc despre asta.

— Dar cred că trebuie să vorbești despre asta, spuse ea cu blândețe, pentru că noi asta facem: vorbim despre lucruri dificile.

— Rose...

— Eli, scoate ce-i mai rău din tine.

Răsufli furios.

— Ultima zi de război a fost groaznică. Tabăra noastră suferise pierderi însemnate în fața soldaților francezi. Cai morți, bărbați uciși sau schilodiți. M-am întors pe picioare, singur, în linia artileriștilor. Și ei suferiseră pierderi și se chinuiau să țină armele încărcate. Am rămas. Le dădeam artileriștilor muniție. Stăteam lângă cartul

cu muniție când acesta a fost lovit de ploaia de împușcături a francezilor. Nu-mi amintesc explozia, nu știu cât timp am zăcut inconștient, dar, când am deschis ochii, totul era în flăcări, iar francezii înaintau spre noi. Se opri. Artileristul – băiatul – care se aflase lângă mine era încă în viață, dar își pierduse o parte dintr-un braț. Un cal de artilerie rămăsese prins în hamuri, și l-am eliberat. Mă țineam de căpăstru cu băiatul pus pe spatele lui, dar abia de mă puteam ține pe picioare. Mă gândeam că dacă aveam să-l duc la un chirurg la timp...

Rose îl strânse de o mână.

– Apoi a apărut brusc Anthony, care stătea în fața noastră. I-am ordonat să-l ajute pe artilerist.

Rose simți tensiunea care creștea treptat.

– Și?

– Și mi-a pus pistolul la tâmplă și mi-a spus să-i dau calul, deoarece francezii ne invadaseră. Fugea.

Rose închise ochii, simțindu-se cuprinsă de amărăciune și de durere.

– Am refuzat. I-am spus că acel cal era pentru băiatul rănit.

Ea deschise ochii.

– Așa că m-a împușcat. A ratat, în mare parte. Eli continuă repede, ca și cum s-ar fi temut că, dacă se oprea în acel moment, nu avea să mai poată termina ce avea de zis. Am plecat, ținând ce-mi mai rămăsese din ureche, dar calul a luat-o la fugă, și am căzut. De jos, am văzut un infanterist francez împușcându-l pe Anthony cu mai multă precizie decât avusese el.

– Îmi pare rău, șopti ea.

Nu știa ce altceva ar fi putut spune.

– Nu-mi amintesc foarte clar ce s-a întâmplat apoi. Eli spuse asta cu precauție, ca și cum mărturisirea adevărului îl lăsase descoperit. Uneori, îmi apare în vis. Îmi amintesc că mă țărăm. Îmi amintesc copaci și liniște, apoi nimic, până când m-am trezit în acea fermă, cu niște dureri teribile ce mă făceau să-mi doresc să fi murit și cu o bătrână care insista să mă țină în viață.

– Mă bucur că a insistat, șopti ea.

– Nici nu știu ce s-a întâmplat cu artileristul, cu băiatul pe care l-am pus pe cal.

– Poate a supraviețuit.

– Poate, băigui Eli. Așa vreau să cred.

Rose își desprinsese degetele de ale lui, dar continuă să îl țină de mână, întorcându-i palma bătătorită pentru a-i analiza liniile care i-o brăzdau.

— Fratelui meu îl place să spună că necazurile nu fac cinste caracterului unui bărbat, dar scot la iveală adevărul despre acesta.

Eli își lăsă capul în jos.

— Eu am văzut caracterul lui Anthony mult prea târziu.

— Sau poate l-ai văzut chiar la timp. Poate că ceea ce ți-a arătat Anthony Gibson era mai puțin despre el și mai mult despre propriul tău caracter. Poate că lașitatea și nemernicia lui erau lucrurile de care aveai nevoie pentru a-ți dovedi cine erai cu adevărat. Cine ești.

— Nu are sens.

— De ce nu i-ai dat calul lui Anthony?

— Pentru că artileristul era rănit, iar Anthony, nu. Încă putea lupta.

— Dar nu a făcut-o.

— Nu.

Eli simți repulsie.

— Dar tu, da.

— Nu. Clătină din cap, încruntându-se. Ți-am spus, abia îmi amintesc ce s-a întâmplat după...

— Nu mă refer la ce s-a întâmplat după. Te-ai luptat pentru artilerist.

O privi mirat.

— De ce? Sau, chiar mai bine, de ce nu ai luat tu calul?

— Poftim?

— De ce nu ai păstrat calul pentru tine? Erai ofițer, fiul unui conte, și erai rănit, în timp ce băiatul era numai un soldat. Oricine ar fi spus că erai, de departe, cel mai important.

— Acel „oricine“ despre care vorbești este un idiot, bombăni Eli. L-am văzut pe artilerist – un băiețandru – țintind, niciodată oscilând, niciodată renunțând, nici măcar când totul în jurul lui se prăbușea. Curajul lui de neclintit în fața carnagiului de nedescris a fost uimitor. M-a inspirat.

— S-ar putea spune că gestul tău nu a fost cu nimic mai prejos. A fost un gest curajos și demn de admirat.

Eli privi în altă parte.

– Nu m-am simțit nici curajos, nici demn de admirație. Mai degrabă, m-am simțit îngrozit.

Rose îl privi înainte să își retragă mâna și să se ridice. Se îndreptă spre dulap, de unde scoase un al treilea tablou împachetat. Îl aduse și-l lăsă pe pat, lângă el, apoi se retrase.

– Deschide-l! îi îndemnă ea.

Eli o privi, dar făcu întocmai ce îi ceruse. Sfoara căzu, dezvăluind portretul unui bărbat. Un Bărbat al Suferințelor. Finisat, era fascinant. Detaliul era superb, iar Lucy redase aproape perfect forța și farmecul masculinității lui Eli. Valoarea de neegalat a tabloului era dată de modul în care Lucy îi redase expresia. Tristețea stoică izvoară din trădare era încă acolo, dar, sub ea, se zărea o hotărâre de neclintit de a nu renunța, de a duce la capăt ce fusese deja pus în mișcare cu onoare și curaj.

Eli privi în jos, iar Rose văzu că încă ținea sfoara în mâini. Pentru un moment, se întrebă dacă nu cumva făcuse o greșală arătându-i-l.

– Ce vezi? întrebă ea.

El nu-i răspunse.

– Să-ți spun ce văd eu? întrebă Rose, dar nu așteptă ca el să răspundă. Un bărbat puternic, nobil și perfect în imperfecțiunea lui.

Eli se apropie și atinse marginea pânzei.

– Este lucrarea lui Lucy, nu a mea, îi spuse Rose.

– De ce o ai tu?

Vocea lui era guturală.

– Am întrebato dacă o pot păstra.

– De ce?

„Pentru a-mi aminti acest moment. Pentru a-mi aminti de tine.”

– Pentru că ești tu, asta fu tot ce spuse.

El se ridică ușor și puse pânza lângă celelalte două tablouri. Se îndreptă spre ea și se opri foarte aproape.

– Privește-mă!

Ea își ridică privirea spre el.

– Să-ți spun ce văd eu?

Rose simți că inima avea să-i iasă din piept.

– Văd femeia care mă completează, femeia care mă cunoaște mai bine decât mă cunosc eu. Văd cea mai curajoasă și mai demnă de admirat persoană pe care am întâlnit-o vreodată.

Ea își strânse pumnii atât de tare, încât simți cum unghiile îi străpung palma, iar forța și dorința de a protesta fură înlăturate de onestitatea lui nemiloasă din seara aceea. Greșea. Nu era demnă de admirat și cu siguranță nu era curajoasă. Dar nu-i putea spune asta, nu putea să facă în așa fel încât să îi pese de ce avea să se întâmple a doua zi, peste o săptămână sau peste un an. Această seară avea să fie despre ei, numai despre ei.

— Stai, șopti Eli. Stai cu mine!

— Da, spuse ea, căci nu avea puterea de a zice altceva.

Ardoarea din privirea lui o învălui cu repeziciune. Se simți excitată, luptându-se cu dorința de a pleca și cu aceea de a rămâne complet nemișcată, pe care crezuse că le putea controla. Pe sub cămașă și halat, simți cum pieptul se mișca în ritmul respirației, și numai această mișcare fu suficientă pentru a-i face sfârcurile să i se întărească. Simți fierbințeală în zona intimă, iar între coapse — umezeală.

Și el nici măcar nu o atinsese.

Eli nu se mișcase, ci doar o țintuia cu o privire arzătoare, diabolică, posesivă, iar Rose înțelese brusc de ce femeile cădeau atât de ușor sub vraja lui. Avea puterea de a o face să creadă că era singura femeie din lume. El ridică mâna, iar pielea ei se înfioră pe dată, anticipându-i atingerea. Numai că el nu o atinse. Degetele se îndreptară spre lăvălieră, căreia îi desfăcu încet, dar cu dibăcie, nodul complicat, înlăturând-o de la gât.

— Întoarce-te, îi spuse el ferm.

Rose expiră, fără să-și dea seama că-și ținuse răsufierea.

— Te rog, șopti el.

Se întoarse, dar toate simțurile îi erau concentrate asupra lui. Prima dată, îi simți degetele aproape de temple, înlăturându-i cu delicatețe părul de pe față și gât. Îi simțea căldura prin mătasea delicată a halatului, simțea căldura respirației lui pe gât. Își mușcă buza, dorindu-și cu ardoare să îl vadă întorcându-se cu fața spre ea.

Îl simți apoi sărutându-o pe gât. Ea își lăsă capul într-o parte, întrebându-se dacă-i putea simți pulsul. Nu voia să aștepte, voia ca el să o atingă, să o facă a lui cu o nevoie și cu o disperare pe care cu greu le mai putea controla. Voia să o pătrundă, îl voia acolo unde avea nevoie de el.

Încercă să se întoarcă, dar el o prinse cu brațele-i puternice.

— Nu încă, îi șopti el. Închide ochii!

Rose rămase nemișcată, cu spatele lipit de el. Simți și ea cum pieptul lui se mișca în ritmul respirației.

– Te rog, îi spuse el din nou, iar Rose se supuse.

Simți catifelarea materialului cald deasupra frunții, înainte să poată înțelege ce făcea. Parfumul fad de amidon și de lemn de santal o lovi, în timp ce el îi legă lavaliera la ochi.

– Eli...

– A trecut mult timp, îi șopti el grav la ureche. Vreau ca totul să fie perfect.

Ea vru să îi înlăture mâinile. El încă ținea capetele lavalierii și, în timp ce degetele lor se împreunau, constată că îi tremurau. Își controlă mâinile și înțelese ce îi cerea el.

– Nu am nevoie să faci asta, îi șopti ea.

– Știu, răspunse el.

„Eu am nevoie să fac asta.“ Auzi cuvintele pe care el nu le rostise. Se supuse.

Eli își odihni fruntea pe umărul ei, apoi își înălță capul, iar degetele lui legau la spate capetele lavalierii. Rose îl simți mișcându-se, iar căldura din spatele ei dispăru, căci acum stătea în fața ei.

Nu era atât de diferit de prima seară, atunci când stătuse aproape de el în întuneric în timpul furtunii, conștientă de fiecare mișcare, de fiecare sunet, de fiecare miros. Acum însă, Eli Dawes nu mai era un străin. Acum, el...

Îi desfăcea cordonul halatului, își trecea mâinile puternice de-a lungul marginilor mătăsii brodate care se desfăcuse, dezvelindu-i umerii și apoi tot trupul. Simți mătasea căzându-i silențios la picioare, aerul rece al nopții mângâindu-i pielea fierbinte pe sub cămașă, iar ea începu să tremure, deși nu era deloc rece.

El încă nu-i spusese nici un cuvânt, iar degetele lui se jucau acum cu dantela de pe pieptul ei. Ea simți bretelele cămășuței căzând treptat, până când materialul îi alunecă ușor de pe trup și căzu lângă halat, la picioarele ei.

Era neliniștitor să stea astfel în fața unui bărbat fără să îi poată vedea chipul, fără să poată citi ce ascundea privirea lui, fără să-i poată descifra expresia. Îi auzea însă respirația neregulată, îi simțea căldura, mirosul de săpun amestecat cu sudoarea excitației. Brus, încolți în ea o dorință care parcă îi dădea impulsuri electrice, îngreunându-i respirația și făcându-i trupul să tresalte.

Eli se mișcă, iar aerul din jurul ei se tulbură. Degetele îi mângâie obrazul.

— Ești perfectă, îi șopti el. Degetele îi alunecară apoi ușor pe gât, pe claviculă, apoi palmele îi cuprinseseră sânii, iar degetul mare se juca cu unul din sfârcurile ei. Își înclină capul, iar acum pe gâtul și umărul ei îi simți gura, buzele și limba explorând drumul trasat de degetele lui.

Rose se zvârcoli sub fierbințeala atingerii lui, lipindu-se și mai mult de el, fără să-și poată reține un sunet pe care nici măcar ea nu-l putu recunoaște. Măinile lui alunecară mai jos, cuprinzându-i coapsele, apoi spre fesele rotunde. Ea constată că el îngenunchease, iar acum îi simțea respirația fierbinte pe buric, în timp ce îi săruta cu blândețe abdomenul. Îi mângâie coapsele, iar vârful degetelor lui atinseseră umezeala dintre picioarele ei.

Rose încercă să-și găsească echilibrul, sprijinindu-se de el. Faptul că nu îl putea vedea o tortura. Fiecare atingere, fiecare senzație deveneau și mai intense. Măinile lui Eli îi apucară coapsele. Rose simți presiunea delicată în timp ce îi depărta picioarele și se supuse, deși tremura toată. Degetele lui alunecară în sus, iar Eli o mângâie așa cum o făcuse pe plajă. Încet, cu mișcări sigure, care o făceau să vibreze de plăcere, lăsând-o gâfâind.

De data asta, ea nu-și dorea atingerea degetelor lui abile. De data asta, îl voia pe el, în întregime. Voia să îl simtă înlăuntrul ei, să o posede în așa fel încât să uite unde se termina el și unde începea ea. Măinile îi alunecară în părul lui, și-l trase ușor, ridicându-i capul.

— Du-mă în pat, Dawes!

În fața ei el stătea nemișcat și tăcut.

— Te rog!

Nu-l auzi mișcându-se, dar se trezi deodată luată în brațe și așezată pe patul lat. Cuvertura rece o făcu să se înfioare. Îl auzea dezbrăcându-se, dându-și jos haina, sunetul aproape imperceptibil al nasturilor în timp ce-și descheia cămașa, fiecare sunet intensificându-i dorința pe care o simțea în tot corpul, dar mai ales între picioare. Își trecu ușor mâna peste linia fină a șoldului, apoi peste osul pubian și...

— Să nu îndrăznești, Rose, îi spuse Eli, apoi se așeză în pat lângă ea, salteaua lăsându-se sub greutatea lui în timp ce o rostogoli pe ea spre el.

Îi prinse mâinile deasupra capului. De acum gata cu mângâierile cercetătoare. Se urcă peste ea, sărutând-o sălbatic, gurile lor devenind una. Îi depărtă picioarele cu genunchiul și ingenunche între ele, lăsându-și toată greutatea pe mâini în timp ce se apleca peste ea, sărutând-o neobosit.

Coborî, iar Rose îi simți toată greutatea trupului peste al ei, dar în același timp și posedarea intimă la care tânjise atât. Îi auzea răsuflarea greoaie, iar mirosul de săpun se pierduse în ceva mult mai primitiv. Piepturile lor se întâlneau, iar bucelele ei aurii îi cădeau peste săni și sfârcuri, trimițându-i noi impulsuri de plăcere. Mușchii lui abdominali apăsau cu putere peste pubisul ei, iar fiecare mișcare și fiecare atingere o înfierbântau. Se zvârcolea, întrebându-se dacă nu cumva o putea aduce pe culmile extazului numai cu atât.

Ea se arcui neajutorată, lovindu-și șoldurile de ale lui, și își desfăcu picioarele ca o rugămintă nerostită. El se desprinse din sărut, iar ea icni dezamăgită, dar apoi îi simți bărbăția tare la deschiderea ei. El își făcu ușor loc, dar apoi împinse cu dorință, iar Rose aproape plânse de plăcere.

Eli îi eliberă brațele și se sprijini pe pat, astfel încât între ei exista un singur punct de contact. Lumea lui Rose se opri, căci acum nu se putea concentra decât la plăcerea fierbinte care creștea. Șoldurile lui Eli se mișcau sacadat, în ritmul în care o pătrundea. Rose își trecu picioarele peste coapsele lui, călcâiele ei apăsându-i musculatura, însă el continua să se retragă și să se împingă. Rose își mușcă buza pentru a nu țipa.

Eli se mișca mai repede acum, iar ea îl auzi gâfâind, simți umezeala trupurilor lor transpirate, precum și mirosul orgasmelor lor conțopindu-se. Strânse cuvertura, ca și cum ar fi încercat să își găsească o ancoră într-o furtună de plăcere care o lăsa fără vlagă. Orgasmul ei fu brusc și devastator, un torent de plăcere care țâșni, dându-i fiori în tot corpul, cu o forță care o făcu să-și piardă fiecare gând coerent de care s-ar fi putut agăța.

Eli spuse ceva printre dinți, dar continuă, schimbând unghiul, oferindu-i alte și alte valuri de plăcere, fără să îi dea timp să-și recapete suflul. Cu un geamăt aspru, Eli se desprinse, iar ea îl simți schimbându-și poziția, ridicându-i cu o mână coapsa, în timp ce se ghemui între picioarele ei.

Rose se mișcă, încercând să-i prindă mâna.

— Să nu îndrăznești, Dawes, șopti ea, și poate că el ar fi chicotit, dar sunetul îi fu acaparat de geamăt. Bărbăția lui era dreaptă, fierbinte și tare și pulsa în timp ce Rose își mișca degetele de-a lungul ei. Își trecu degetul mare peste capul umflat, apoi degetul îi alunecă în sus și în jos, iar Eli scoase un sunet chinuitor și, în sfârșit, se eliberă, în timp ce tot trupul îi tremura violent, sperma lui împrăștiindu-se peste abdomenul ei.

Eli gemu și căzu peste ea, cu capul îngropat în părul ei, respirând în același ritm cu ea. Rose îl îmbrățișă, îl mângâie pe spate, simțindu-l tremurând. Pielea ei era rece în aerul nopții, și, după câteva minute, el se întoarse pe o parte, iar ea simți salteaua coborând sub greutatea lui. Atunci, degetele lui îi mângâiară chipul, înlăturându-i cu blândete lavaliera de la ochi. Rose stătea nemișcată, cu ochii închiși, în timp ce Eli îi ștergea cu așternutul abdomenul, fără să se grăbească, sărutând-o încontinuu până când se retrase și rămase neclintit.

Ea deschise ochii și-l observă privind-o. Stătea sprijinit în cot, iar cu cealaltă mână se apropie de ea și-i înlătură părul răvășit de pe față.

— Mulțumesc, spuse el.

— Pentru ce?

— Pentru că ai înțeles.

Strânse în pumn materialul care-i acoperise ochii, apoi îl lăsă să cadă pe pat. Rose zâmbi, luându-l de mână, apoi îi sărută palma.

— S-ar putea să îți cer să faci asta din nou.

Eli o privi.

— Ești cea mai incredibilă femeie pe care am întâlnit-o vreodată, îi spuse el.

Rose simți cum roșește.

— Rămâi la Londra când vom merge. Permite-mi să te curtez cum se cuvine.

Strălucirea emanată de trupul ei dispăru aproape imediat.

— Nu face asta, Dawes. Nu acum.

Părea tulburat.

— Rose...

— Nu-mi cere să fac asta. Nu acum. Te rog!

Nu voia să strice acest moment perfect, nu voia ca realitatea viitorului să intervină.

Îl auzi inspirând adânc.

- Voi continua să îți cer asta până când vei accepta. Însemni prea mult pentru mine. Nu te voi pierde, nu din nou.

Rose simți cum i se strânge sufletul. Erau cuvinte nobile, frumoase, dragăstoase, înflăcărâte. Erau cuvinte care ar fi trebuit să facă orice femeie fericită.

El îi mângâie părul și obrații.

- Vreau să primești tot ce meriți. Vreau să te duc peste tot - la teatru, la operă, la muzeu, la baluri, la cine, la focuri de artificii în parcuri. Vreau să-mi acorzi toate dansurile și toate plimbările sub clar de lună. Îi întoarse fața spre el, dorind să-i vadă ochii. Vreau să fim împreună toate zilele și toate nopțile.

Rose era tăcută, știind că nu aveau să meargă în nici unul dintre locurile despre care pomenise el. Nu putea fi femeia pe care contele de Rivers și-o dorea. Asta era realitatea, una pe care învățase să o accepte - și niciodată nu regretase acest lucru. Până în acel moment.

Rose se sprijini pe coate, apoi se întoarse, se aplecă și-l sărută pe gură cu toată emoția care sălășluia în ea.

- Ai noaptea asta, șopti ea, căci nu-i putea promite altceva.

Capitolul 15

Norii negri și grei acopereau Londra, anunțând ploaie.

Eli putea simți mirosul prin fereastra deschisă a trăsurii, în ciuda mirosurilor neplăcute de canalizare, praf și bălegar. Observă clădirile emblematice care se vedeau, în mod ciudat, destul de clar ridicându-se deasupra acoperișurilor – Turnul Londrei, St. Paul, Westminster Abbey. În anumite locuri, apăruseră clădiri de care nu-și amintea, iar în altele părți se vedeau spații goale, ca locul unui dinte pierdut dintr-un șir de dinți cariati. După ce trăise izolat atât de mult timp, aglomerația i se părea deranjantă.

În timp ce trăsură înainta, își abătu privirea de la drum pentru a o analiza pe femeia care stătea în fața lui. Rose stătea tăcută și privea pe fereastră, cu mâinile împreunate așezate în poală. Purta o rochie de un albastru precum cerul ce îi scotea părul în evidență, și el își aminti cum arătase pe acea plajă din Dover prima dată când o sărutase și cât de mult își dorea să o facă din nou.

Trecuseră două zile de când se ridicase din patul ei înainte de lăsarea zorilor, lăsând-o să doarmă liniștită. Nu o mai întrebuse despre Londra. Nu își dorea ca timpul lor împreună să fie mănjit de regret și de refuz. Se închisese în ea oricum, deși încercase să ascundă asta cu conversații plăcute, prietenești, întotdeauna avându-l pe el drept subiect. Conversații despre planurile lui atunci când avea să ajungă la Londra, despre cum urma să-și explice absența îndelungată, despre oamenii cărora le-a dus dorul cel mai mult.

De fiecare dată când încerca să o aducă și pe ea în discuție, Rose devia subiectul tot spre el. Rose ar fi putut să-l învingă chiar și pe tatăl lui la propriul lui joc. Probabil că acesta ar fi adorat-o.

Trăsura se opri, iar Eli privi pe fereastră. Puțin șocat, constată că se aflau în fața reședinței Rivers din Grosvenor Square. Își luă privirea de la fațada cunoscută și-o surprinse pe Rose privindu-l.

– Bine ai venit acasă, Lord Rivers, spuse ea cu un zâmbet discret.

El o privi, simțind deodată că nu mai voia să coboare, să o părăsească, ca și cum, dacă ar fi coborât singur din trăsură, ar fi pierdut-o. Un gând absurd, știa și el, căci Rose avea să meargă la Școala Haverhall, apoi la studio și la obligațiile care o așteptau acolo. Deși știa asta, nu părea să se simtă mai bine.

-Vino înăuntru cu mine, spuse el, înainte să se poată gândi mai bine.

Ea clătină din cap.

-Milord, nu cred că...

-Nu-mi spune altfel decât Eli. Dawes, dacă chiar trebuie.

Oftă.

-Nu mai suntem în Dover, Lord Rivers. Mă voi adresa așa cum se cuvine, având în vedere poziția dumată socială în Londra.

Într-o clipă, Eli se apropie de ea.

-Dacă tu crezi că faptul că ne aflăm în Londra schimbă lucrurile, te sfătuiesc să te gândești mai bine, Rose Hayward. Îmi aparții, așa cum și eu îți aparțin, indiferent dacă suntem în Londra, în Dover sau pe Lună.

-Milord, am mai discutat despre asta. Acum, trebuie să vă concentrați asupra problemelor și responsabilităților care vor...

El se aplecă și o sărută, un sărut posesiv, mistuitor, care-l făcu să simtă un val de dorință. Dumnezeu, nu avea să se sature niciodată de această femeie. Se desprinsese ușor, mulțumit să constate că, la fel ca el, și ea rămăsese fără răsufare.

-Problemele și responsabilitățile vor trebui să aștepte câteva minute.

Ea începu iar să clatine din cap.

-Nu este...

-Ultima oară când te-am invitat aici, tocmai cumpărasem un tablou.

-Îmi amintesc. *Leda și lebăda* al lui Michelangelo.

-Da. Știi de ce îl cumpărasem?

Rose clătină din cap.

-Deoarece Michelangelo pictase adevărul pentru aceia care se oboseau să privească mai îndeaproape, și anume că Zeus nu coborâse pentru a o seduce pe Leda. Mai degrabă, el făcuse portretul unei muritoare atât de speciale, că nici zeii cei mari nu-i puteau rezista. Se opri. Te-am văzut pe tine în ea. Tu ești Leda mea. Irezistibilă.

Rose se înroși, încercând să-i întâlnească privirea.

- Eli...

- Când mi-ai vizitat ultima oară galeria?

- Nu am mai făcut-o de când a murit tatăl tău. Nu mi se părea potrivit.

- Îmi vei refuza invitația acum?

- Joci murdar.

- Da.

- Și dacă refuz?

Eli se apropie și o sărută iar.

- Dacă refuzi, Rose, voi continua să te sărut aici, în trăsură, până când vei accepta. Mă voi asigura că-i vom scandaliza pe vizitii, pe vecini, pe servitori și pe majordomul care, în cele din urmă, va veni să vadă ce se petrece. Apoi te voi scoate din trăsură, te voi duce acasă și vom face dragoste pe covorul de Aubusson din mijlocul galeriei. Se apropie și-i șopti: Poate voi face asta oricum, Leda mea.

- Eli, spuse ea respirând greu.

- Excelent. O să o iau ca pe un „da”.

Se mută în partea cealaltă a trăsurii, apoi deschise portiera.

- Nu am spus da.

- Dar nu ai spus nici „nu”.

Coborî din trăsură și o ajută și pe ea să coboare. Rose ezită o clipă, apoi oftă și coborî.

Piața era destul de pustie în acea seară – prea devreme pentru ca locuitorii înstăriți să iasă în căutarea divertismentului, dar prea târziu pentru servitorii care o străbăteau pe timpul zilei. Privi la geamurile caselor care înconjurau piața, dar nu reuși să vadă decât reflexia norilor gri. Privi în jos, trecându-și mâna peste haina scumpă. Era îmbrăcat bine. Avea o haină închisă la culoare, o vestă gri din mătase și o eșarfă sobră, pantaloni de calitate și cizme lustruite. Toate acestea îi fuseseră atât de familiare, dar acum i se păreau străine.

Urcă scările alături de Rose și bătu la ușă.

- Știi că este casa ta, nu? întrebă ea amuzată. Nu trebuie să bați.

- Ultima oară când m-am furișat într-o casă al cărei proprietar eram, m-am trezit la un pas de a fi înjunghiat. Mă tem ca nu cumva servitorii să fie înarmați cu ceva mai mult decât cu capătul unei pensule.

- Faptul că te-ai furișat a fost problema, Dawes. Dacă ai fi intrat pe ușă și te-ai fi prezentat...

Ușa de la intrare se deschise brusc, iar în fața lui se afla un majordom cărunț, împietrit. O privi direct pe Rose, iar expresia de pe chip se mai relaxă.

- Bună seara, domnișoară Hayward, spuse bărbatul. Mă bucur să vă văd.

- Asemenea, Dufour, îi răspunse ea. Arăți foarte bine.

Un zâmbet îi amenința chipul, dar și-l reținu.

- Vă pot ajuta cu ceva, domnișoară Hayward?

Ezită.

- Pe mine, nu chiar.

Pentru prima dată, majordomul își luă privirea de la Rose și-l privi pe Eli.

- Bună seara, Dufour! A trecut mult timp, spuse Eli, părăndu-i-se o situație aproape ireală. Se simțea de parcă nu plecase niciodată, ca și cum timpul dintre atunci și acum se evaporase brusc.

Dufour se întrecu pe sine. Chipul lui deveni cadaveric, pentru ca imediat să capete o nuanță de stacojiu. Și totuși, acestea fuseseră singurele manifestări ale șocului produs de învierea și reparația bruscă a lui Eli. Spre meritul lui, majordomul nu-și întoarse privirea de la rana lui Eli, ca și cum ar fi anticipat-o.

- Bună seara, domnule, spuse el, de parcă Eli s-ar fi întors de la plimbare, nu din morți.

Deschise larg ușa și le făcu loc. Eli intră și privi în jur, iar sentimentul acela ciudat de întoarcere în timp se intensifică. De când fusese acolo ultima oară, nimic nu se schimbase. Podelele de marmură încă străluceau, la fel și lambriul, iar candelabrul care atârna din tavanul decorat încă lucea. Bustul de mult uitatului filosof grec încă privea de pe postament spre scara mare, iar vasele de jad se aflau încă în alcovul lor, pe peretele opus.

- Îmi cer scuze, domnule. Dufour părea netulburat. Nu am fost anunțați că sunteți...

- În viață? întrebă Eli.

Una dintre datoriile lui în calitate de conte avea să fie să-i mărească leafa acestui bărbat. Ar fi fost un general demn de laudă.

- Că sunteți în drum spre reședință, se corectă majordomul scurt.

— Eu sunt cel care trebuie să-și ceară scuze, Dufour, spuse el. Pentru absența mea îndelungată și pentru lipsa corespondenței. Au fost... circumstanțe neprevăzute.

— De înțeles, domnule, spuse bărbatul, ca și cum asta ar fi explicat totul. Vorbesc în numele tuturor când vă urez bun venit! Făcu o pauză, iar sprâncenele lui groase părură să se încrunte ușor. Dacă îmi permiteți îndrăzneala, vă pot sugera ca dumneavoastră și domnișoara Hayward să vă faceți confortabili în salon pentru un moment. Mi-ar plăcea să anunț personalul de întoarcerea dumneavoastră pentru a se putea... prezenta corespunzător.

— Desigur. O sugestie potrivită.

— Mulțumesc, domnule. Voi trimite să vi se aducă răcoritoare imediat.

Majordomul se înclină ușor și plecă.

— Ar trebui să-i dai omului o mărire de leafă, îi șopti Rose.

— Și eu m-am gândit la asta. Privi în direcția în care dispăruse majordomul. Vino, spuse el, apoi o luă de mână și o trase după el.

— Unde mergem? Salonul nu se află aici.

— Vom ajunge acolo imediat.

Rose urcă scările mari, familiare, dar nu-și putea explica cum de-i permisesese lui Eli să o convingă să facă asta. Îi permisesese să uite de toate intențiile ei cu șarmul lui inteligent și cu sărutările lui copleșitoare, așa cum îi permisesese să o conducă în sala de bal care domina prima jumătate a etajului, apoi spre ușa închisă din colț.

Dintre toți, ea cunoștea cel mai bine atuurile, dar și slăbiciunile contelui, mai bine decât și le cunoștea chiar el, dar se părea că și el îi cunoștea slăbiciunile la fel de bine. Îi era greu să reziste în fața unor bărbați precum Tițian și Michelangelo. Aproape la fel de greu precum îi era să-i reziste lui Eli Dawes.

După asta, urma să plece. Deși își încălcase promisiunea că drumurile lor aveau să se despartă odată ce ajungeau în Londra, aceasta urma să fie singura concesie, deoarece lumea în care Eli se întorsese avea foarte curând să-l acapareze și să-l îndepărteze de ea pe noul conte de Rivers. Simpla idee de a se expune și de a fi prinsă în acea situație inevitabilă îi provoca greață și îi făcea inima să-i sară din piept.

Acum însă, Rose avea să profite și să se bucure de ceva ce le făcea amândurora plăcere. Era conștientă că era posibil să nu mai aibă o astfel de ocazie. Îl văzu pe Eli întinzându-se, pipăind tocul de sus al ușii, până când găsi o cheie. Descuie și o deschise larg, permițându-i să intre înaintea lui.

Rose intră și privi în jur. Pereții aveau aceeași culoare gri pe care și-o amintea, potrivită pentru a găzdui operele de artă. Covorul de Aubusson scump domina centrul încăperii, iar scaune confortabile erau așezate strategic, oferind cea mai bună poziție pentru a admira lucrările. Numai că toate lucrările dispăuseră.

Se întoarse și-l privi pe Eli stând în spatele ei, palid, privind tulburat pereții goi, iar singura dovadă că pânzele fuseseră cândva agățate acolo erau zonele ușor decolorate. Rose își simți inima în gât. Avea un sentiment îngrozitor, deși în mintea ei încerca să găsească explicații raționale. Tablourile fuseseră mutate. Puse în depozit. Împachetate pentru a fi păstrate în siguranță după moartea contelui.

– Unde sunt tablourile? întrebă Eli pe nerăsuflete, mișcându-se în cerc.

– Erau toate aici după moartea tatălui tău. Atunci, a fost ultima oră când le-am văzut. De atunci însă, nu am mai fost aici. Îl bătu pe umăr. Sunt sigură că există o explicație.

Nu îndrăzni să-i sugereze alte posibilități decât cele raționale. Posibilități precum furtul sau vânzarea.

Privirea contelui căzu pe polița șemineului ornamentat, aflat pe peretele opus. Un obiect mic, de dimensiunea unei cărți, era sprijinit în centru. Era ceva ce Rose nu recunoștea. Eli traversă imediat camera, iar Rose îl urmă.

Era o relicvă sculptată în fildeș, înrămată în lemn strălucitor, bătut cu safire. În partea de jos erau sculptați bărbați – unul avea un buchet, altul parcă semăna, iar altul mergea, însoțit de un câine. Deasupra, în jumătatea de sus, erau doi îngeri, cu aripile deschise, privind-i pe bărbați. În centru se afla o carte de vizită, similară cu cea prezentată la evenimentele sociale.

Nu era însă nici un nume scris pe cartea de vizită, dar se afla imaginea unei coroane mici, sub care era scris foarte elegant „Furnizor de Artă“.

– Doamne! exclamă Eli.

— Ce? Rose stătea lângă el, palidă și îngrijorată. Oare au fost furate?

Tocmai dăduse glas celor mai mari temeri.

— Nu chiar.

— Ce înseamnă asta?

— Știu cine le are.

Scrâșni din dinți.

— Cine? Sunt în siguranță?

— Probabil. Eu...

— Milord? Dufour stătea în ușa galeriei, inexpressiv, exceptând ridul de pe frunte. Răcoritoarele sunt în salon...

— Când au fost mutate tablourile, Dufour? Eli părea mult mai calm decât ar fi fost Rose dacă ar fi venit acasă și ar fi constatat că dispăruse colecția ei de opere de artă de neprețuit.

Majordomul se încruntă ușor.

— La două săptămâni după moartea tatălui dumneavoastră, spuse el, ca și cum Eli ar fi știut asta. Așa cum ați ordonat.

— Poftim?

— Ordinele scrise și semnate de dumneavoastră au fost lăsate împreună cu testamentul tatălui dumneavoastră și cu documentele moșiei. Chiar eu le-am văzut, și erau foarte clare. Avocații și administratorii le-au dus la îndeplinire întocmai.

— Ordinele mele?

— Ca tablourile să fie donate după moartea tatălui dumneavoastră. Dufour păru îngrijorat. S-a întâmplat ceva?

Rose se uita când la majordom, când la Eli.

— Nu, spuse Eli, făcând un semn cu mâna. Nu, totul este bine.

Rose îl privi, fără să înțeleagă ce se întâmpla.

— Doriți să veniți acum în salon împreună cu domnișoara Hayward, milord? Personalul s-a adunat și...

— Iartă-mă, Dufour, dar personalul va trebui să aștepte.

— Milord?

— Trebuie să merg undeva.

— Acum, milord? Dar doar ați ajuns...

— Acum, confirmă Eli.

— Desigur! Majordomul plecă. Încă ceva foarte important, milord.

— Ce s-a întâmplat, Dufour?

- Vărul dumneavoastră și soția lui se află aici. Au fost chemați de avocați, după câte am înțeles, pentru a rezolva problema... Se opri brusc. Succesiunii și a moștenirii, domnule.

Eli se încruntă.

- Sunt aici? Acum?

Dufour încuviință ușor din cap.

- Momentan, au ieșit, deși, de o săptămână, de când au ajuns, s-au retras mereu destul de devreme. Presupun că nu vor întârzia mult.

Eli scrâșni din dinți.

- Voi încerca să mă întorc cât de repede posibil. Dacă voi întârzia, te rog, asigură-i că voi fi disponibil mâine-dimineață la prima oră pentru a le răspunde la întrebările pe care știu că le vor avea.

- Foarte bine, milord.

Eli își așază mâna pe spatele lui Rose și o conduse spre scări, lăsându-l pe majordom în spatele lor.

- Ce faci? îl întrebă Rose șoptit în timp ce coborau.

- Merg să-mi recuperez tablourile.

- Ce? De la cine?

Contele nu-i răspunse, ci continuă să traverseze holul.

- La naiba, Dawes, nu poți să apari și să dispari brusc. De ce nu rămâi? De ce nu discuți cu verii tăi, cu personalul? Tu...

Se opri brusc, iar Rose aproape se lovi de el.

- Dacă ai fi în locul meu, acum, în acest moment, ce ai face?

Ea răspunse cu sinceritate:

- Aș merge să-mi recuperez tablourile.

Pe buzele ei apăru un zâmbet șters.

- Exact.

Se întoarse și se îndreptă spre ușă.

- Îmi spui, măcar, unde mergi? îi ceru Rose în timp ce el dispăru în noapte.

- Vei vedea unde merg, îi spuse Eli înverșunat, ținând în mână relicva. Pentru că vii cu mine.

Capitolul 16

Pe masa de mahon masiv stătea o farfurie mică de cristal în care se aflau acum deja cunoscutele cărți de vizită cu emblema regală. Copleșită de operele de artă care îmbrăcau pereții, Rose abia observă acest aspect. Eli îl descriesese pe bărbatul pe care veniseră să-l întâlnească drept un furnizor de artă, cel prin care Eli își procurase majoritatea tablourilor. Era un bărbat de la care puteai obține orice contra cost, un bărbat faimos pentru gusturile sale fine și extravagante, precum și pentru trecutul său misterios.

Rose se învârti prin cameră, atrasă de peretele dominat de o pânză mare, ignorându-l pe Eli, care mergea pe urmele ei. Când fusese studentă în Italia, i se spusese că această lucrare se pierduse. Văzuse o copie, dar acea lucrare nu avea această aură a... unui scop nemișos. Era o tânără femeie, îmbrăcată într-o rochie neagră, care, cu o detașare pe chip care-ți dădea fiori, stătea peste un bărbat culcat la pământ, care părea să strige. Femeia îi imobiliza cu o mână capul, iar cu cealaltă îi tăia gâtul cu o lamă strălucitoare. Lângă ea stătea o bătrână care-i zâmbea, șoptindu-i la ureche cuvinte de încurajare, în timp ce ținea în mână o pungă.

– Vă place, domnișoară Hayward?

Vocea se auzi din spate, și, ușor vlăguită, Rose se întoarse și observă în spatele ei un bărbat care o privea cu interes. Lângă ea, Eli intră în defensivă, ca o panteră gata să atace.

– King, spuse Eli, salutându-l cu răceală.

Furnizorul îl salută din cap pe Eli, apoi își îndreptă din nou atenția către Rose.

– Ei bine?

– Cred că este una dintre cele mai bune ale lui, răspunse Rose ușor, urmărindu-l cu privirea pe bărbatul care se învârtea prin cameră. Era arătos, cu păr roșcat cu tente aurii, care aminteau de Tudori, ochi albastrui și față palidă. Era îmbrăcat impecabil, sprijinindu-se într-un baston de abanos.

- Te referi la Rubens, spuse el.

- Nu, la Caravaggio.

- Ah! Pe chipul lui se citi aprobarea, ca și cum ea trecuse testul la care o supusese. Apropo, am avut și Rubens, dar l-am vândut. Această reprezentare a lui Iudita decapitându-l pe Holofern este mult mai... viscerală.

Rose nu răspunse, dar privi din nou tabloul și se întrebă de unde o cunoștea acest bărbat.

- Violența nu vi se pare de prost gust? întrebă el.

- De prost gust? Holofern era pe punctul de a-i distruge casa și poporul. Iudita a făcut ce era nevoie.

- Ca noi toți, șopti el. Bine spus, domnișoară Hayward. Își drese vocea și-și întoarse atenția spre Eli. Ți-a luat destul de mult timp să ajungi aici, Lord Rivers.

- Poftim? spuse Eli tăios.

Bărbatul se îndreptă spre birou și se așează grațios.

- Nici nu credeam că aveai să te mai întorci de la ferma aia mizerabilă din Belgia.

Rose simți cum Eli rămâne fără aer.

- Oh, nu fi surprins, Lord Rivers, îl dojeni bărbatul. Doar nu crezi că avocații, ale căror nume le-am găsit în aceste documente, aveau mijloacele financiare necesare pentru a te găsi.

Rose văzu cum mâinile lui Eli se strânsură în pumni.

- Tu ai fost?

- Sigur că eu am fost cel care te-a găsit. Bine, poate nu m-am exprimat chiar corect. Am angajat-o pe soția unui prieten. Se pricepe să găsească oameni care nu vor să fie găsiți.

- De ce? întrebă Eli printre dinți.

King bătea ușor cu degetele în mânerul bastonului.

- Colecția ta nu este mare, dar este una dintre cele mai bune colecții private de artă renascentistă din Anglia, Lord Rivers. După moartea tatălui tău, nu mi-am dorit s-o las la mila ignoranților care aveau să preia averea. Existau anumite îndoieli în ceea ce privea decesul tău, iar eu detest incertitudinea.

- Deci le-ai furat?

Pe chipul bărbatului apăru o umbră de nerăbdare glacială.

- Voi alege să cred că, în perioada cât ai lipsit, manierele tale au avut de suferit și voi ignora faptul că mi-ai jignit onoarea. Dacă

intenționam să le fur, Rivers, le-aș fi luat pur și simplu. Nu m-aș mai fi obosit și nu aș mai fi cheltuit atât pentru a dovedi că trăiești. Se lăsă pe spate, pe scaun, și arătă spre relicva pe care Eli i-o pusese pe masă. Nu ți-aș mai fi lăsat cartea de vizită, pentru a o găsi atunci când – și dacă – te-ai fi întors, nici nu aș mai fi lăsat documente pe care și un copil le-ar fi putut urmări. Făcu o pauză. Acum, că în sfârșit ai ales să-ți trăiești viața ca un conte și nu ca fermier, îți vei primi înapoi tablourile. Eu pur și simplu le-am păstrat în siguranță până la revenirea ta.

– Te aștepti să cred că ai făcut asta din bunătațe?

– Bunătate, repetă King delicat. Chicoti, ca și cum i s-ar fi părut amuzant. Este o afacere bună, Lord Rivers. Mereu ai fost unul dintre cei mai buni și mai inteligenți clienți. Valorezi pentru mine mult mai mult în viață și ocupându-te de propria avere decât dacă ai fi fost un amărât care ar fi rânit rahatul porcilor.

Rose rămase uluită, șocată de modul lipsit de orice emoție în care rostise această ultimă frază. Înțelese de ce acest bărbat aprecia atât de mult tabloul lui Caravaggio. Începea chiar să creadă că ar putea fi înrudit cu Judith.

Eli înjură printre dinți. Se sprijini cu mâinile pe biroul lui King.

– Și dacă ai fi descoperit că eram mort?

– Doar atunci aș fi repartizat colecția ta în locuri în care știu că ar fi fost apreciată.

– Ai fi revândut tablourile.

– Sigur că da. În răspunsul lui nu se citi nici urmă de regret. Arta nu mai este folositoare unui mort.

– Unde sunt?

– În siguranță. Ți le voi trimite mâine-dimineață la prima oră. Făcu o pauză. Asta în cazul în care nu vrei mai întâi să verifici starea în care se află. Presupun că acesta este motivul pentru care ai ales să o aduci pe domnișoara Hayward cu tine în seara asta.

Eli se îndreptă și făcu câțiva pași înapoi, protejând-o cu trupul lui pe Rose, ca un scut.

– Poate.

– Nu mă deranjează, Lord Rivers. De fapt, te felicit pentru asta. Și eu aș fi făcut același lucru. Este bine-cunoscută reputația domnișoarei Hayward în ceea ce privește competența ei în domeniu.

King zâmbi rece și se ridică. Rose tresări.

- Cu tot respectul, dar nu mă cunoașteți, spuse ea.

- Dimpotrivă, șopti King. Știu multe lucruri despre dumneavoastră. Știu unde ați studiat, știu că sunteți prea talentată pentru a vă petrece timpul făcând portretele unor copii insuportabili și ale unor câini de companie greu de suportat. V-am văzut lucrările.

- Niște portrete de copii executate corect nu mă fac neapărat talentată, zise Rose cu răceală. Nu mă fac decât capabilă să plătesc datorii.

El ieși din spatele biroului și înaintă, până ajunsese în fața ei.

- Nu vorbesc despre acele portrete, domnișoară Hayward. Vorbesc despre acelea splendid de păcatoase care au puterea de a lăsa un bărbat fără aer și de a-i face pulsul să i se accelereze. Acelea care scot la suprafață tot ce are extraordinar o femeie care cândva a crezut despre ea că este banală.

Rose simți cum se albește. Lângă ea, tensionat, Eli se agita. King o cercetă.

- Hmm. Crezi că este o amenințare.

- Este? Conținutul acelor tablouri era asigurarea ei că secretul lor era garantat atât pentru artist, cât și pentru client. În toți anii în care pictase, nu auzise decât zvonuri, dar asta nu o făcuse să nu își ia toate măsurile de precauție. Nu se semnase, nu lăsase indicii, nimic care să conducă la ea în eventualitatea în care acele tablouri ar fi fost făcute publice.

Nu se temea însă pentru ea. Reputația Școlii Haverhall era încă legată de numele Hayward, și știuse de la început că nu putea face nimic care să i-o pună în pericol. Zvonurile erau un adversar crud și nemilos, iar Rose înțelesese asta mai bine decât oricine.

- Ai grijă, spuse Eli, iar vocea lui rupse tăcerea - și era clar că nu putea fi luată drept altceva decât amenințare.

Bărbatul din fața lor își trecu mâna peste bărbie, imun la furia lui Eli. În lumină, rubinul de la degetul lui mic strălucea.

- Nu îmi stă în caracter să-i ameninț pe cei pe care îi stimez, Rivers, spuse el, sprijinindu-și bastonul de birou. Nu-mi servește la nimic, mai ales atunci când am nevoie de ceva de la acea persoană.

- Ce vrei? îl întrebă Eli.

- Numai opinia valoroasă a domnișoarei Hayward.

Bărbatul se opri în fața unei pânze acoperite, ce sta sprijinită de o bibliotecă înaltă, pe care Rose nici măcar nu o observase. Rose îl privi suspicioasă.

— Părerea mea?

— Recent, am intrat în posesia a ceva ce cred că ne-ar interesa pe amândoi, spuse el, apucând marginea materialului care acoperea pânza.

Eli puse mâna pe umărul lui Rose.

— Am îndurat prea multe ca să mai rabd și manipulările tale. Vom pleca.

— O voi considera o favoare. Și nu te-am întrebat pe tine, Rivers. Am întrebat-o pe domnișoara Hayward. Sunt convins că poate răspunde și singură.

Rose se îndepărtă de Eli, curiozitatea influențându-i judecata.

— Părerea mea despre ce? repetă ea, apropiindu-se de bibliotecă.

— Despre asta!

King descoperi tabloul.

Rose înlemni, incapabilă să-și ia privirea de la pânză. Era o operă de artă în niște culori maiestuoase, un nud de femeie având în spate fundalul nopții, iar la picioarele ei era căzută o rochie bogat ornamentată. Degetele ei mângâiau colierul de perle pe care-l purta la gât, în timp ce stătea întoarsă să-și privească reflexia în oglinda sprijinită de doi heruvimi înaripați. Rose nu își dădu seama că se mișcase până când nu căzu în genunchi în fața tabloului.

— *Venus în oglindă*, șopti ea.

Se apropie, analizând detaliile și compoziția fiecărui element.

— Da, recunosc King, dându-se ușor în spate. Și nu cred că este vreo copie a lui Rubens sau Van Dyck sau a oricărei alte persoane.

— Nu. Rose clătină din cap. Am văzut copii. Asta este. Este a lui Tițian. Versiunea pe care a făcut-o pentru regele Spaniei.

— Așa cum am bănuit.

Rose se ridică ușor, incapabilă să-și ia ochii de la ea.

— Este...

Nici măcar nu-și putea găsi cuvintele care să descrie cu adevărat valoarea comorii pe care o avea în față.

— Este mai degrabă tulburătoare, nu credeți? Aprecierea... înfățișării cuiva. Reflexiile sunt lucruri complicate, nu?

Rămase tăcută, deoarece nu voia să recunoască alegerea calculată a cuvintelor lui și nu era sigură dacă ele se refereau la ea sau la Eli.

– L-a cumpărat cineva? întrebă ea, pentru a devia conversația spre subiecte mai puțin sensibile.

– Nu, spuse King după un moment de ezitare. Cel puțin, nu încă. Deși mă gândesc la cineva, căci nu sunt mulți care și-ar putea permite un asemenea preț. Bătu din nou cu degetul pe mânerul bastonului. De ce întrebați, domnișoară Hayward?

Ea se holba la acel portret. Dumnezeu, ar fi dat orice pentru a-l avea. Însă un Tițian îi depășea mijloacele financiare.

– O lucrare ca aceasta ar trebui să ajungă la cineva care nu numai că și-o permite, dar care să îi poată aprecia însemnătatea, care să-i înțeleagă mesajul.

– Sunt pe deplin de acord, șopti King. Spuneți-mi acum ce vedeți, ce auziți!

Rose analiză femeia din tablou, voluptatea frumuseții ei, care a fost laudată de poeții renascentiști timp de secole. O piele ușor roz, păr blond mătăsos, sprâncene arcuite delicat și buze pline, roșii.

– Aceasta este o femeie căreia i s-a spus mereu că este frumoasă, spuse Rose încet. Cupidon ține oglinda pentru ca ea să-și poată admira perfecțiunea, însă ea decide să nu o facă. Privirea ei nu este îndreptată către ea, ci către altceva. Către altcineva. Către cineva care nu se află în tablou, dar care este mult mai important decât reflexia ei.

– Poate chiar artistul? întrebă King.

– Da. Mereu mi-a plăcut să cred că Tițian era îndrăgostit de această femeie, oricine ar fi fost ea. Iar ea de el. Acesta era modul lui de a exprima credința că o dragoste mare poate eclipsa toate vanitățile pământești.

– Hmm. Sunteți foarte pricepută în alegerea cuvintelor, domnișoară Hayward. King se apropie din nou de tablou. Să știți că văd asta în tablourile dumneavoastră. Influența lui Tițian. Mai ales influența acestei lucrări. Și cred că ați putea fi cazul rar al elevului care-și depășește maestrul.

Ochii ei îl întâlniră pe King. Observă că o fixa cu aceeași intensitate tulburătoare cu care o privise înainte.

– Redați esența fiecărui suflet. Dorințele lor ascunse sunt toate acolo; privitorul trebuie numai să-și lase timp și să se uite atent.

— Mulțumesc, spuse ea, simțindu-se inconfortabil sub privirea acestui bărbat, ca și cum ar fi încercat să-i citească în suflet toate secretele pe care le păstra. De unde ați primit-o?

Încă o întrebare pentru a abate atenția de la ea.

King ezită, ca și când ar fi vrut să-și cântărească răspunsul.

— Francezii au fost aproape la fel de grijulii cu războaiele lor recente cum au fost cu revoluțiile, spuse el în cele din urmă, ridicând materialul pentru a acoperi din nou tabloul, fără să se grăbească. Toate comorile pe care împăratul lor ambițios le-a... adunat în călătoriile lui de-a lungul continentului au sfârșit în cele mai neașteptate locuri acum. Am dat o sticlă de coniac ieftin pe acest tablou într-un bordel din Marsilia.

Rose îl privi îndreptându-se, apoi întorcându-se spre Eli, care nu scosese o vorbă în tot acest timp. King îl privi pe Eli, iar în ochii lui apăru o sclipire ciudată.

— Vezi, Lord Rivers, ce se pierde atunci când nu înțelegem ceea ce deținem?

Capitolul 17

Trei zile. Trei zile de întâlniri, documente și întrevederi. Trei zile de plimbări între instanța de judecată, birouri și casă. Trei zile în care a încercat să îi asigure pe funcționari, pe avocați, pe magistrați că era cine susținea că era, străduindu-se evite și să abată conversația de la întrebările inevitabile care urmau. Eli îndura privirile insistente și șușotelile, deși îi era greu să înțeleagă dacă erau din cauza înfățișării sau a faptului că revenise din morți.

Când se întâlnește cu vărul său, căruia, până nu demult, i se promisese averea lui, Eli era pregătit de ceartă. Spre surprinderea lui însă, Horace Dawes păruse mai degrabă ușurat. Îmbrăcat în haine groase de lână, cu părul grizonant și cu accent irlandez pronunțat, Horace mărturisise imediat că nu-și dorea să aibă de-a face cu nimic din toate astea. Era un om simplu de la țară, care nu-și dorea prea multe, și venise la Londra doar pentru că datoria de familie și conștiința îi dictaseră astfel. Horace și soția lui aveau bagajele făcute și biletele cumpărate înainte ca soarele să apună. Plecaseră în ziua următoare, urându-i cele bune lui Eli, precum și să se căsătorească și să aibă copii.

Cât mai mulți și cât mai repede.

Eli își frecă abătut fața cu palmele. De la fereastra galeriei, privea căderea nopții. Ridică privirea la tabloul care își recăpătase locul deasupra șemineului. Era un tablou care supraviețuise conflictelor religioase de-a lungul secolelor, ascuns și redescoperit în cele din urmă. Se gândi că, în mod ironic, semăna puțin cu el.

Avea contururile clare caracteristice lucrărilor lui Botticelli, iar centaurul și slujnica la care se uita fuseseră pictați ca și cum ar fi fost prinși în lumina apusului. Femeia, îmbrăcată într-o rochie transparentă, avea o mână așezată pe spatele bestiei și cu cealaltă ținea strâns un arc. Părea surprinsă, ca și cum descoperise ceva neașteptat și nu știa ce să facă mai departe. Așa simțise și Eli după vizita tulburătoare pe care i-o făcuse lui King.

„Sigur că eu am fost cel care a dat de tine.“

Eli întorsese vorbele lui King pe toate părțile, până când înțelese că nu avea rost. Oricine îl găsisse și oricare ar fi fost motivele, nu schimba cu nimic prezentul. Eli începuse să pună însă la îndoială decizia de a o lua pe Rose cu el. Îl subestimase pe King. Ar fi trebuit să știe că un bărbat ca el știa la fel de multe despre Rose Hayward cum știa despre toți cei pe care-i numea prieteni sau dușmani. Existaseră în discuția lor destule insinuări care nu-i plăcuseră deloc lui Eli.

Nu vorbise cu Rose despre ele. Din acea seară, nici nu o mai întâlnește. Îl făcuse să-i promită că avea să-și dedice acest timp lui, pentru a pune lucrurile în ordine și pentru a-și concentra atenția asupra revendicării propriilor drepturi. Avea să petreacă niște zile grele și obositoare, iar ea îi spusese că prezența ei nu ar fi făcut decât să-l distragă.

Fusese rațională, blândă și pragmatică, iar lui îi displicuse, însă, în final, avusese dreptate. Zilele lui fuseseră grele și obositoare și-i solicitaseră toată atenția. Dar se și înșelase, căci absența ei în acele zile și, chiar mai rău, în nopțile care urmaseră îl distrăsese. Îl consuma. Eli îi trimisese mesaje la Haverhall, explicându-i pe scurt progresul făcut și descriindu-i în detaliu cât de dor îi era de ea. Cuvintele scrise pe o hârtie către o femeie pe care nu o putea atinge nu reușeau să umple golul sau să-i potolească dorința care creștea cu fiecare minut. Răspunsurile politicoase și încurajatoare pe care le primea nu erau suficiente. La naiba cu promisiunile! Dacă nu o vedea, nu avea să mai supraviețuiască încă o oră. Dacă nu o săruta, dacă nu era cu ea...

– Milord?

Vocea baritonală a lui Dufour se auzi de pe hol. Eli îl privi.

– Da?

– Ducele de Stannis este aici. Vă solicită o întrevedere.

Majordomul făcu un gest de dezgust, căci importanța ducelui nu se potrivea cu ora nepotrivită pe care o alesese pentru a veni.

Mulți vizitatori îi lăsaseră cărțile de vizită, curioși sau curtenitori – sau amândouă –, fără îndoială, toți nerăbdători să-l vadă pe contele înviat din morți. Stannis era primul care-l găsea acasă, iar Eli era sigur că alesese această oră intenționat.

– Să-i spun că nu sunteți disponibil, milord? întrebă Dufour.

– Nu, nu, este în regulă.

Eli se ridică și își luă haina de pe spătarul scaunului. Indiferent de oră, nimeni nu putea refuza un duce.

— Unul dintre fiii ducelui îl însoțește, milord.

Eli se încruntă și ieși din birou. Stannis era o cunoștință a tatălui său, nu a lui Eli, și bănuia că se afla aici doar din respect pentru bătrânul conte. Eli nu-și amintea să îl fi întâlnit pe vreunul dintre fiii ducelui, familia alegând să locuiască în nord. Astfel, prezența lor la Londra, în salonul lui, la o oră bizară, i se părea circumspectă.

Cizmele lui Eli răsunau pe marmura albă, și deschise larg ușa salonului, care fusese lăsată întredeschisă.

— Bună seara, Excelență, spuse el, dar se limită la atât.

O pereche de ochi albaștrui precum cerul verii îi întâlni privirea. Astăzi însă, nu erau obosiți sau roșii și nici nu-i dominau fața negricioasă. Astăzi, erau clari și ageri, dominând o față cu un nas proeminent, un maxilar lat și niște sprâncene maronii.

Eli se sprijini de tocul ușii, ca și cum asta l-ar fi ajutat să-și mențină echilibrul.

— Bună seara, Lord Rivers, răspuse bărbatul mai în vârstă care stătea lângă șemineu. Sunt onorat să vă urez bun venit acasă. Cred că l-ați cunoscut deja pe fiul meu cel mic.

— Lewis Linfield. Tânărul îl salută înclinând ușor capul, fixându-l cu privirea pe Eli. La dispoziția dumneavoastră, milord.

Eli remarcă haina elegant croită a lui Linfield, apoi se opri brusc acolo unde ar fi trebuit să-i găsească mâna stângă, însă măneca era prinsă deasupra cotului.

— Doamne! îngăimă el. Ai supraviețuit.

— Datorită ție.

Eli înaintă cu grijă în încăpere. Simți în piept o presiune, de bucurie și ușurare, îngreunându-i respirația. Se apropie și-l atinse pe umăr pe Linfield, ca și cum ar fi vrut să se convingă că era real.

— Ai rămas pe calul ăla nenorocit!

Linfield încuviință, ochii lui albaștri fiind suspicios de strălucitori.

— Încă am calul ăla. L-am adus cu mine acasă. Când a luat-o la fugă, a gonit spre nord, chiar în spatele liniilor noastre. Chirurgii m-au tratat la timp. Privi spre măneca goală. Nu cred că există cuvinte potrivite pentru a-ți mulțumi. Nu știi de câte ori am retrăit acel moment în mintea mea, de câte ori m-am întrebat de ce ai făcut ceea

ce ai făcut, de ce ai ales să mă salvezi pe mine, nu pe tine. Îl privi pe Eli, iar chipul îi fu întunecat de neliniște. Te-am văzut căzând.

Eli privi în altă parte, căci amintirile îi dădeau fiori reci, care se amestecau cu fericirea și ușurarea.

– După cum se poate vedea, nu pot fi ucis atât de ușor.

– I-ai lăsat pe toți să creadă că ai murit.

Nu era o acuzație. Eli închise o clipă ochii.

– Unele răni se vindecă mai greu decât altele.

– Rana interioară este cea mai adâncă, spuse încet Linfield. Îl privi pe Eli. Este din *Cei doi tineri din Verona*. Shakespeare, spuse el, aproape cerându-și scuze. Nu am vrut să...

– Nu, zise Eli. Ai dreptate.

Aflat în spatele lui, ducele își dresе vocea.

– Fiul meu are dreptate. Nu există cuvinte prin care să ne exprimăm recunoștința. Nimic nu va putea să răscumpere datoria pe care o am față de tine pentru faptul că mi-ai salvat fiul.

– Nu am știut că este fiul dumneavoastră...

– Nimeni nu a știut. Ducele îi privi sugestiv pe Eli și pe Linfield. Nu ar fi trebuit să se afle niciodată pe câmpul ăla de bătălie, spuse el. M-a sfidat, a fugit noaptea și s-a alăturat artileriștilor cu un nume fals.

Eli făcu o grimasă. Ducele îl privi cu admirație, dar efectul dispăru din cauza mândriei evidente.

– Și tu ai făcut la fel, din câte am înțeles. Eu și tatăl tău ne-am compătimit fiii încăpățânați, onorabili. Și ne-am imaginat cât aveam să vă mai dojenim odată ce vă întorceați.

Eli înghiți cu greu, simțindu-și deodată gâtul uscat. „Cred că tatăl tău a fost mândru de tine“, îi spusese Rose. Până acum, nu o crezuse cu adevărat. Nu-și permisesese să creadă asta.

– Sper să fiți binecuvântați cu mulți copii, spuse ducele. Fiecare să fie mai încăpățânat și mai nesăbuit decât voi doi la un loc.

Linfield se întoarse spre Eli.

– Nu am povestit nimănui despre... circumstanțele a ceea ce s-a întâmplat, spuse el, părând stânjenit. Nici măcar tatălui meu. Până acum, când am aflat că te-ai întors. Căută privirea lui Eli. Știam cine erai și am auzit că l-ai strigat pe nume pe celălalt ofițer, pe cel cu pistolul, cel care...

– M-a împușcat?

Linfield înghiți în sec.

— Da! Apoi își privi tatăl. Nu am știut cum aș putea justifica sau explica...

— Nu există justificare sau explicație pentru asemenea acte de lașitate, bombăni Stannis. Nu mai are nici un sens să le acordăm atenție. Însă acțiunile tale, Lord Rivers, nu vor fi uitate sau nerăsplătite.

— Excelență, supraviețuirea fiului dumneavoastră este răsplata de care aveam nevoie. Nu îmi trebuie altceva.

— Nu fi prost, Rivers! În ciuda modestiei tale, la un moment dat, vei avea nevoie de ceva, iar atunci vei veni la mine, iar eu voi avea grijă să te servesc. Ai înțeles?

— Da!

Eli încuviință, știind că era inutil să protesteze.

— Vom da un bal în onoarea ta la reședința noastră din Londra, peste două săptămâni. Știu că nu este tocmai vârful sezonului social, dar, ca nou conte de Rivers, îți vei dori să-ți reînnoiești cunoștințele în săptămânile care urmează. Să-ți restabilești contactele și să-ți reînnozi relațiile. Din experiență îți pot spune că îți va fi mai ușor să-ți redobândești poziția dacă vei face asta mai repede.

— Vă asigur că extravaganta unui bal nu este necesară, protestă Eli.

— A fost ideea soției mele, spuse Stannis amenințător. Așa că, dacă vorbim despre necesitate, permite-mi să te asigur că este foarte necesar.

Eli îl privi pe Linfield. Tânărul ridică din umeri neputincios.

— În plus, mâine vei veni la cină, îl informă Stannis cu autoritatea bărbatului obișnuit să i se dea ascultare. Ducesa a invitat familia și prietenii apropiați, pentru a avea în săptămânile și lunile care urmează câteva figuri cunoscute.

— Excelență, este prea mult. Nu vă pot obliga să...

— Păstrează-ți argumentele pentru o dispută pe care s-o poți câștiga, Lord Rivers!

Eli încuviință din cap.

— În acest caz, este o onoare pentru mine să accept invitația dumneavoastră la cină.

— Așa mai merge, spuse ducele. Poate că ești un bărbat modest, Rivers, dar pregătește-te să fii primit înapoi acasă ca eroul care ești.

Capitolul 18

Rose se înșela.

Ar fi fost un hoț perfect, se gândea Eli, în timp ce se furișea prin fereastra deschisă pentru a permite aerului călduț al nopții să intre. Nu știa la ce oră plecaseră ducele de Stannis și fiul lui, dar nici nu-i păsa. Nu exista nimic și nimeni în lume care să-l împiedice să vină.

Ceva în el se eliberase în noaptea asta. Faptul că-l văzuse pe Lewis Linfield stând drept și mândru schimbase ceva în el. Poate fusese dovada că, prin fapta sa, Eli făcuse diferența, că gestul său nu fusese în van. Voia să spună asta cuiva, voia să strige în gura mare, de pe acoperiș, în noapte. Dar nu o făcu, deoarece exista numai o singură persoană pe care voia să o vadă cu adevărat – o singură persoană care putea înțelege totul. Așa cum o făcuse mereu.

Astfel, se trezi furișându-se prin fereastra semideschisă a vilei în care se afla dormitorul și studioul lui Rose, situată în colțul îndepărtat al vastei moșii Haverhall. Avea nevoie să o vadă pe Rose, fără să-i mai pese de promisiunile că avea să păstreze distanța. Nu putea aștepta până dimineață.

– Nu mișca! Vocea ei se auzi din întuneric, în timp ce el încerca să sară pervazul, pentru ca imediat că simtă ceva rece și ascuțit la gât. Îngheță, iar cutia pe care o adusese cu el căzu cu zgomot pe podea.

– Dacă este tot o pensulă, Rose, voi fi foarte dezamăgit!

Un moment de tăcere, apoi presiunea pe care o simțea la gât dispăru.

– La naiba, Dawes, ce faci aici?

– Credeam că e evident.

O auzi blestemând încet.

– Grăbește-te!

Eli își trase și celălalt picior peste pervaz, apoi își dădu jos cizmele și le lăsă sub fereastră. Nu o putea vedea în întuneric, dar, prin mi-reasma discretă de terebentină, simți parfumul cald, exotic, pe care-l asocia mereu cu Rose.

- Nu ar trebui să te afii aici, spuse ea încet, aprinzând o lumânare, pe care o așeză pe o măsută.

Eli privi în jur, observând mobilierul simplu din încăperea mică, umbrită. Văzu un pat acoperit de așternuturi simple, gri, mototolite. Mai observă un dulap nedecorat, un lavoar simplu de lemn și un scaun. Zări și o vază cu trandafiri albi, al căror parfum se combina cu al ei.

- Îmi pare rău. Ar fi trebuit să folosesc fereastra bucătăriei.

- Nu mă refer în dormitorul meu, Dawes. Mă refer aici, la Haverhall. Mi-ai promis că nu vei...

- Am mințit!

Se întoarse spre ea, iar, în lumina lumânării, părul ei părea de foc, iar ochii ei negri păreau adânci ca abisul. Dintr-o mișcare, se apropiе de ea și o sărută. O simți tresărind, dar într-o clipă se topi în brațele lui și-l sărută cu aceeași disperare care-l cuprinsese și pe el. Cuprinzându-i fața în palme, îi devoră buzele care aveau un vag gust de vin, dar și acea dulceață inconfundabilă care-i era caracteristică. Buzele ei se depărtară, și limba lui o acapară pe a ei, explorându-i căldura de catifea.

Măinile lui se opriră pe spatele ei, și el o strânse mai tare lângă el, de parcă astfel ar fi putut-o lega de el pentru totdeauna.

- Ți-am simțit lipsa, șopti el.

Rose îl sărută iar, un sărut înfometat ce îl făcu să se întrebe de ce o lăsase să plece, chiar și numai pentru trei zile. Ea era *a lui*, se gândi el cu sălbăticie. Nici un alt bărbat nu avea să o mai țină așa, să o dezbrace, să o venereze cu mâinile și cu limba, să o țină în brațe în timp ce ajungea la orgasm. O dorea, avea nevoie de ea, o iubea, cu mintea, cu trupul și cu sufletul. Îi aparținea. Acum și pentru totdeauna.

Eli se îndepărtă ușor, respirând cu greutate, din cauza aceluși gând tulburător. O iubea, o iubea mai mult decât ar fi crezut că este posibil să iubești pe cineva. Nu era numai o dragoste născută din dorință și atracție, genul acela de dragoste nebună, superficială, unde îți era teamă să privești în profunzime, căci riscai să descoperi lucruri neplăcute. Nu, aceasta era o dragoste care începuse înainte ca el să o înțeleagă, o dragoste care trecuse testul situațiilor dificile.

- Ești bine? îi șopti Rose.

Eli închise ochiul, căci simțea cicatricea zvâcnindu-i.

— Da. Niciodată nu se simțise mai bine. Deschise ochiul și o privi. A supraviețuit, spuse el.

Rose încremeni în brațele lui.

— Poftim?

— Băiatul. Artileristul pe care l-am pus pe cal. A rămas pe cal și cumva a ajuns la ai noștri. Numele lui este Lewis Linfield și e fiul cel mic al ducelui de Stannis. Simți un nod în gât, fiindu-i greu să vorbească. Au venit la mine acasă, și, după ce au plecat, am pornit spre tine.

Ea își trecu brațele după gâtul lui și-l sărută suav.

— Atunci, sunt fericită că mai există cineva care a văzut ceea ce văd eu acum, Eli Dawes.

El respiră tremurat.

— Nu-l mai pot urî, spuse el. Pe Anthony.

Cu aceste cuvinte, înțelese în cele din urmă ceea ce-l rănise, înțelese că ura și disperarea care-l însoțiseră după ce părăsise câmpul de luptă dispăruseră, fiind înlocuite de speranță și de încredere în ceva mai bun. Iar Rose făcea parte din asta.

— Bine, spuse ea. Și, dacă mai avea ceva de spus, nu mai apucă, căci el începu să o sărute iar. Primul sărut din ceea ce spera cu ardoare să fie un lung șir de săruturi care să dăinuie toată viața. O viață de confesiuni, dezbatere, zâmbete și nopți de dragoste.

Își trecu degetele prin părul ei, în timp ce buzele li se contopeau. Focul mocnit care ardea în el de când o luase prima dată în brațe se aprinse, transformându-se într-un infern al dorinței pe care nu-l putea opri. Totul în jurul lui părea să-și piardă însemnătatea, căci singurul lucru care mai conta pentru el era legătura dintre ei. O sărută cu și mai multă pasiune, un prolog și o promisiune pentru ce avea să urmeze.

Simți mâinile lui Rose, care încercau să-i înlăture lavaliera. El se dădu un pas în spate pentru a-i face loc să se desfășoare. Lavaliera căzu pe podea, urmată de haină și de vestă. Degetele ei desfăceau apoi nasturii pantalonilor, care îi alunecară și ei jos. Mădularul lui se ivi tare, acoperit numai de marginea cămășii. Simțea în trup vâpăi care-l făceau să tremure.

Rose se apropie de el, desfăcând singurul nasture al gulerului. Cu mișcări lente, agonizante, îi scoase cămașa și o lăsă să cadă pe podea. Atingându-l, scoase un sunet aprobator. Își trecu degetele peste

pieptul lui, peste mușchii care-i modelau abdomenul și se opri, jena-
tă de erecția lui.

– Vreau să te pictez astfel, spuse ea, iar vocea ei părea puțin
răgușită.

– Nu acum, zise Eli, mângâindu-i gâtul.

– Nu, șopti ea. Nu acum.

Mâna îi alunecă, și-și înfășură degetele în jurul mădularului
său, mișcându-le în sus și-n jos până când simți umezeala din ca-
pătul acestuia.

Fiecare mușchi din trupul lui simțea plăcerea, iar pulsul îi bubuia
în urechi.

Rose îi dădu drumul și îl împinse până când ajunse la marginea
patului. Ușor, se lăsă pe saltea, ținând-o de talie. O trase spre el, cu
picioarele înfășurate în jurul alor ei, susținând-o.

– Porți prea multe haine, băigui el.

Rose își dezlegă cordonul din talie, apoi halatul se desfăcu, iar Eli
constată că ea nu purta nimic pe dedesubt. Dădu într-o parte hala-
tul, astfel încât o avea în fața lui purtând nimic altceva decât părul ei
ca de foc care-i cădea peste umeri.

Eli începu să-i mângâie iar pielea – umerii, gâtul, apoi coborî,
încercuindu-i sfârcurile, fără să i le atingă. Ea tremura și se arcuia
rugătoare. El îi acoperi sânii cu palmele, cuprinzându-le mărimea
perfectă, apoi îi prinse sfârcurile între degete, mângâindu-le și strân-
gându-le ușor.

– Minunată, șopti el.

Rose respira sacadat și închise strâns ochii. Eli se apropie, iar
gura îi înlocui degetele, lingând, sugând, excitând. O auzi gemând,
iar mâinile îi alunecară pe curbele șoldurilor, apoi îi cuprinseseră fesele
și o ridicară la el în poală. Stătea acum deasupra lui, cu picioarele des-
făcute, cu genunchii sprijiniți de marginea patului, ținându-i captiv
mădularul. Își lăsă degetele să-i alunece ușor pe fese, până când îi
găsiră punctul fierbinte, umed, dintre picioare. O penetră cu degetul,
iar ea își lăsă capul pe spate, într-un abandon complet.

La lumina lumânării, părea o zeiță – o zeiță a focului care ispitea
zeii și îi îngenunchea. Zeița lui.

Eli ridică o mână și-i sprijini gâtul pentru a o putea săruta și-i
devoră gura. Rose își mișca șoldurile, atingându-i cu abdomenul băr-
băția, iar Eli gemea, căci simpla atingere îl făcea să simtă plăcerea

ca o furtună de foc. Fără ezitare, mâna ei mică alunecă între trupurile lor, mângâindu-i mădularul în același ritm cu atingerile limbii lui. Vederea i se înceteșă, și el se desprinsese din sărut, dorindu-și mai mult decât plăcerea provocată de mâna ei.

— Te vreau, îi șopti el la ureche. Te vreau pe deplin.

Se întoarse, împingându-se mai sus în pat. Rose se ridică și luă ceva de pe podea, înainte de-a îngenunchea la spatele lui.

— Închide ochii, îi spuse ea.

El își întoarse capul pentru a o privi, dar ea îl opri.

— Închide ochii, repetă ea.

Încet, el se conformă. Înțelesese ce voia să facă ea — cu mult timp înainte să simtă textura eșarfei peste ochi.

— Rose...

— Este rândul tău, șopti ea, legându-i eșarfa.

Se mișcă, încâlecându-l iar. Mâinile îi alunecau pe pieptul gol, împingându-l pe perne, iar el îi dădu ascultare. Rose se aplecă și-l sărută, reluând de unde rămăsese el, fără să-i dea răgaz. Părul ei se revărsă peste pieptul și umerii lui, un val de mătase care-i făcu pielea să vibreze și care-l înconjură cu parfumul ei. Mâinile lui alunecară pe spatele ei, pe pielea incredibil de catifelată.

Rose simți capul bărbăției chiar la deschizătura ei, iar acum el se arcuia spre ea, încercând să o pătrundă, numai că ea se ridică în genunchi și îi sărută gâtul, încercând să-i simtă pulsul. Eli scoase un sunet disperat de dorință, dar Rose îl ignoră. Ea alunecă mai jos, iar mădularul lui îi simți umezeala, în timp ce ea se apropia de el, gura explorând drumul parcurs de degetele ei.

Era extrem de excitat. Dinții îi zgăriară un sfârc, iar el gemu și soldurile îi zvâcniră. Rose se opri, apoi reluă mai încet, deliberat. Eli icni.

— Îți place, șopti ea.

— Prea mult, suspină el.

Rose gemu și ea, apoi își înălță capul, dându-i un moment de respiro, după care alunecă și mai jos, până când limba ei săruta mușchiul ce cobora dinspre coaste spre zona inghinală. Apoi părul ei alunecă peste mădularul lui în erjecție, iar degetele îi cuprinseseră testiculele, și îl sărută cu pasiune, cu buzele ei catifelate.

Eli se zvârcolea, plăcerea oarbă fiind aproape de nesuportat.

– Rose, spuse el într-un icnet gătit, fiecare mușchi din corp încercând să recapete controlul.

Era prea mult și, în același timp, insuficient.

Poate că Rose simți disperarea din vocea lui sau poate nici ea nu mai putea aștepta, căci se retrase și îl încâlecă iar, în timp ce trupul ei tremura deasupra lui. O simți căutând între ei, simți cum îi apucă mădularul și îi poziționează capul spre deschiderea ei.

Cu un geamăt sălbatic, Eli o pătrunse.

Ea îl întâmpină cu un geamăt, deși mintea lui se goli deodată, fiind conștient numai de locul strâmt și fierbinte care-l primise. Ea rămase nemișcată, iar Eli se forță să își controleze dorința de a se mișca. Își sprijini mâinile de umerii lui, degetele strâpungându-i mușchii brațului, ținându-se de el cu o forță disperată. El simți tremurul trupului ei chiar când își desfăcu și mai mult picioarele, suficient cât să îi permită să alunece și mai adânc.

De data aceasta, nu mai putu să se controleze, așa că împinse cu forță. O auzi gemând de plăcere.

– Din nou, îi șopti ea, iar el îi dădu ascultare.

Ea își retrase șoldurile, mădularul lui aproape alunecând afară, înainte ca ea să se apropie din nou. Eli își reținu cu greu orgasmul, căci extazul era devastator. Mâinile lui o căutau, îi căutau șoldurile, ghidându-i următoarele mișcări, lăsându-i pe amândoi gâfâind. Se mișcau în același timp, unduirile ei întâlnindu-i fiecare împunsătură. Transpiră și simți cum climaxul se apropia ca o furtună.

O auzi pe Rose oftând chiar când mâinile îi alunecară de pe umeri pe gât. Șoldurile își pierdură ritmul sub atingerea mâinilor lui. Capul îi căzu pe pieptul lui.

– Eli, gemu ea. Am nevoie...

Eli împinse și mai tare și rămase acolo. Imediat, îi simți trupul zvâcnind în jurul lui. Rose îl trase de păr și țipă, mușcându-l de umăr. Eli simți în adâncul ei pulsațiile și contracțiile care îi contractau pereții vaginului, strângându-l fără milă, făcându-l să-și piardă controlul.

Palmele lui Eli alunecară pe fesele ei, îmbrățișându-o în timp ce împingea, simțind că avea să urmeze o eliberare violentă. Testiculele i se întăriră și împinse încă o dată înainte, smucindu-se brusc din căldura ei și ejaculând pe abdomenul ei. Orgasmul fu atât de puternic, încât îl făcu să strige, orbit de explozii de lumină. Valuri

de euforie îl cuprinseseră, lăsându-l gemând ca un bărbat pe punctul de a se îneca, în timp ce spasmul din coapse se mai domolea, până când, în cele din urmă, se opri.

Stătea întins pe spate, încercând să-și recapete suflul. Ecoul orgasmului îl urmărea, căci tremura fără vlagă, nesigur dacă avea să se mai poată mișca vreodată sau dacă avea să-și mai dorească asta, căci să o simtă pe Rose, să simtă căldura trupului ei acoperindu-l, părul ei revărsat pe pieptul lui ca o pătură mătăsoasă i se părea modul perfect de a-și petrece restul zilelor.

Ea se mișcă înaintea lui, înlăturându-i părul de pe frunte, apoi îndepărtându-i eșarfa de la ochi. Eli simți că frumusețea ei avea să-l omoare. Avea buzele umflate și obrajii roșii din cauza efortului sau a fierbințelii – sau poate din cauza ambelor. Avea părul deranjat, dar așa ciufulită era fermecătoare, iar ochii ei aveau strălucirea specifică unei femei satisfăcute.

Eli șterse sperma dintre ei și lăsă pânza să cadă pe podea și, când ea vru să se întoarcă, el o împiedică.

– Îmi plăci acolo unde ești, spuse el strângând-o în brațe.

Rose nu-i răspunse, dar rămase pe spate, cu capul sprijinit de pieptul lui. Eli trase așternutul peste trupurile lor transpirate.

– De ce mi-ai cerut să-mi acopăr ochii? o întrebă el.

Își trecu degetele în dreptul inimii lui.

– Am vrut să simți tot ce am simțit eu când mi-ai făcut același lucru.

– Cred că mi-ar plăcea să repetăm experiența, șopti el. Intensifică simțurile.

I se păru că o vede încuviințând din cap.

– Deși într-o zi îți voi privi frumosul chip când vei atinge extazul, strigându-mi numele.

Rose continuă să-l mângâie.

– Mi-ar plăcea și asta, spuse ea, iar lui Eli i se păru că sunase inexplicabil de nostalgică.

O îmbrățișă și închise ochii, simțind-o cum se cuibărea în brațele lui, cu un oftat.

Probabil ațipise, căci, atunci când deschise ochii, așternutul era mototolit lângă el, iar ea plecase. Își întoarse capul panicat.

– Nu te mișca!

Vocea ei se auzi de nicăieri. Privirea lui o găsi stând pe marginea patului, în halat, ținând în poală carnetelul de schițe.

- Cât timp am dormit? o întrebă el cu voce gravă.

- Nu mult. Îi întâlni privirea într-o lumină delicată. Păreai atât de liniștit. Nu m-am putut abține. Aproape am terminat.

- Termină mai târziu, spuse el, ridicându-se.

- Nu, șopti ea, aproape cu disperare. Trebuie să o fac acum. Te rog!

Eli rămase pe loc, apoi se lăsă pe spate, pe perne. Îi era ușor să o mulțumească.

- Pot continua?

Încuviință, și singurul sunet era hârșăitul cărbunelui pe pagină, pe măsură ce minutele se scurgeau.

- Te deranjează? întrebă ea brusc.

- Ce, să mă trezesc și să văd că o femeie mă desenează gol? Chicoti. Mi-ar plăcea și mai mult dacă și ea ar fi goală.

Ea îi zâmbi discret, dar ochii își păstrară seriozitatea.

- Nu, spuse el. Nu mă deranjează.

Chiar nu îl deranja.

- Știi că, prima dată când ți-am cerut asta, ți-a fost greu, spuse ea. Să te arăți așa vulnerabil. Nu cred că ți-am mulțumit niciodată cum se cuvine pentru ceea ce ai făcut.

- Aș face orice pentru tine, spuse el, încruntându-se ușor, cuprins de aceeași melancolie pe care i se păruse că o observase și la ea mai devreme.

Rose puse deoparte cărbunele și-și șterse mâinile de marginea hârtiei.

- Pot să văd? întrebă el.

Ea încuviință tăcută și-i întinse caietul. Îl desenase așa cum dormise, cu o mână sprijinită pe abdomen și cu cealaltă întinsă pe partea patului unde ar fi trebuit să se afle ea. Era sprijinit de perne, iar trunchiul îi era umbrat de lumina lumânării. Capul îi era ușor întors, detaliile chipului fiind surprinse perfect, ca și cum s-ar fi privit în oglindă, numai că înverșunarea care i se citea mereu pe față dispăruse. La fel se întâmplase și cu tristețea constantă pe care i-o surprinsese Lucy în portretul pe care i-l realizase. Acestea fuseseră înlocuite de... pace.

Eli puse desenul pe noptieră. Ea ezită.

— Nu îți place? îl întrebă.

— Este perfect, îi răspunse el. Dar lipsește ceva.

— Ce?

— Tu. Se ridică în genunchi și o sărută pasional. O cuprinse de talie și o trase spre el, apoi se sprijini de perne, împreună cu ea. Nu vreau să mă mai trezesc fără tine alături, îi șopti el, trăgând-o la piept. Te vreau aici.

Rose își așază iar capul pe pieptul lui, deși rămase, în mod straniu, tăcută.

— Știi, spuse el, că am auzit ieri zvonuri că absența mea îndelungată s-a datorat unei femei? Se pare că era o dragoste interzisă, una care s-a încheiat tragic când ea a murit, însărcinată fiind cu copilul meu.

— Ce zvon îngrozitor!

— Așa-i? Din fericire, cele mai multe zvonuri care au ajuns la mine spuneau că am lucrat pentru Coroană. Ceva ascuns și periculos, despre care nu pot vorbi. Sau a mai fost varianta că nu m-am putut întoarce în tot timpul ăsta din cauza amneziei, de care am suferit de pe urma loviturii la cap.

Rose se întoarse pe o parte, iar Eli îi dădu drumul. Îi putea simți privirea.

— Și tu ce ai spus?

— Nimic. Nu este treaba nimănui unde am fost și de ce.

— Își sprijini capul într-o mână.

— Vor continua să se întrebe.

— Atunci, cred că voi încuraja versiunea cu misiunea secretă. Sau poate cea cu amnezia. Se întinse și-i mângâie obrazul. La naiba, aș putea chiar să fiu un spion care și-a pierdut memoria și care a avut nevoie de iubirea unei femei pentru a-și reveni. Sună foarte... îndrăzneț și romantic.

— Îi zări pe chip umbra unui zâmbet, care însă dispăru imediat.

— Și ridicol.

— Cu excepția ultimei părți. Tăcu. Ultima parte este adevărată.

Rose își luă privirea de la el, însă el îi ridică bărbia, pentru a-i reține din nou privirea. Nu putea citi ce se afla în ochii ei.

— Am un cadou pentru tine.

Se dădu jos din pat și scoase cutia pe care o adusese cu el.

– Așa cum ți-am mai spus, Dawes, ai fi un hoț de doi bani. O zisese relaxat, însă era ceva care făcea ca vorbele ei să pară forțate. Hoții nu aduc cadouri.

Eli puse cutia pe pat și se așeză lângă ea.

– În noaptea asta, eu sunt cel care a primit cel mai frumos dar – fericire și bucurie, știrbite doar de faptul că nu ai fost lângă mine. În seara asta, am înțeles că nu voi accepta să trăiesc într-o lume din care tu nu vei face parte. Mi-ai stat alături în cele mai grele momente, iar acum meriți să îmi fii alături pentru a împărtăși momentele cele mai bune. Nici dacă aș trăi o sută de ani nu ți-aș putea răsplăti curajul pe care mi l-ai insuflat. Dar acesta ar putea fi un început.

Rose știa ce se afla în cutie. Odată, demult, primise cutii precum acestea, așa cum primiseră toate domnișoarele care comandaseră o rochie de la o anumită modistă de pe Bond Street.

– Deschide-o! o îndemnă Eli.

Rose desfăcu încet funda și săltă capacul cutiei, apoi îl lăsă să cadă pe podea. Înlătură straturi de hârtie fină și scoase rochia, rămânând fără suflu. Rochia era din mătase albastră, strălucitoare. Peste rochie era un strat de voal diafan care foșnea la cea mai mică mișcare. Cristale mici erau brodate pe marginea corsajului, precum picăturile lucioase ale apei oceanului. Era o rochie de prințesă, o rochie potrivită pentru cele mai elegante baluri sau chiar pentru curtea regală, cusută cu o grijă nemaivăzută, pentru a impresiona chiar și cel mai critic și mai pătrunzător ochi.

– Este de culoarea pe care ai purtat-o prima dată când te-am sărutat, spuse el.

Rose simți că-i sare inima din piept.

– Invită-mă la cină, Rose!

– Cină?

Chipul i se întunecă. De aceea păstrase distanța față de Eli. De aceea ar fi trebuit să păstreze distanța și în seara asta. Nu ar fi trebuit să îi aducă astfel de cadouri, crezând că ar putea avea un viitor împreună.

– Am crezut că nu o să mă mai întrebi niciodată. Trebuie să mai lucrezi la șarm, dar, da, mi-ar face plăcere, mulțumesc!

– Eli, nu pot...

— Să-ți retragi o promisiune. Deja m-ai învățat cum se va sfârși conversația asta, așa că ar trebui să știi că nu poți învinge.

Rose clătină din cap.

— Era altceva...

— Vreau să-l întâlnești.

Vocea lui Eli era plină de emoție; nu mai era nici urmă de tachinare.

— Pe cine?

— Pe Linfield. Se apropie și-i mângâie părul. Vreau să vezi că nu a fost în zadar.

Simți cum i se frânge inima.

— Ducele și ducesa m-au invitat la cină. Vreau să mă însoțești, vreau să-mi fii alături.

Rose își dorea să o înghită pământul. Nici nu știa ce îi cerea. Voia să se întoarcă, astfel încât el să nu vadă tremurul irațional și slăbiciunea care-o cuprinseseră.

— Eli...

— Nu voi accepta un răspuns negativ.

Închise ochii strâns, simțind cum o copleșește angoasa — și, odată cu ea, și rușinea, și stânjeneala care niciodată nu o părăsiseră cu adevărat.

„Nu voi putea să te răsplătesc niciodată pentru curajul pe care mi l-ai insuflat.“

Eli Dawes se înșelase. Niciodată nu-i insuflase curaj; îl ajutase numai să regăsească în el curajul pe care-l avusese mereu. Rose nu avusese niciodată curaj. Dacă ar fi avut, nu i s-ar face rău la gândul că trebuia să dea ochii cu înalta societate londoneză. Dacă ar fi avut curaj, inima ei nu ar sta să-i sară din piept la gândul că va trebui să facă față privirilor critice și șușotelilor. Dacă ar fi fost curajoasă, gândul că un alt schelet de șobolani i-ar fi trimis acasă ori că o altă coadă de rozătoare i-ar fi fost strecurată în rochie nu ar face-o să tremure, să asude și să nu mai poată respira.

Orice ar fi această slăbiciune, era, fără urmă de îndoială, o lipsă de curaj. Deschise ochii și puse rochia înapoi în cutie, urându-se, urându-și slăbiciunea.

— Rose? Este ceva în neregulă?

Totul era în neregulă.

— Sigur că nu!

Încercă să-i ofere un zâmbet liniștitor.

– Este din cauza rochiei? Nu îți place?

Cel mai mult detesta nedumerirea din vocea lui.

– Rochia este minunată, spuse ea. Chiar era. Nu este vorba despre rochie.

– Sincer, am încercat ca această invitație la cină să fie mai reușită decât prima.

Atunci când o însoțise la Silver Swan, când el avusese încredere în ea și făcuse așa cum îi ceruse, deși dorise să o refuze, căci avea toate motivele să o facă.

– Îți sunt dator cu o cină, Rose. Te rog, acceptă!

Încă se înșela, constată ea. Nu îi datora nimic. Ea era cea care îi datora lui ceva, căci avusese încredere în ea. Îi datora măcar efortul de a încerca.

Rose avea să plece poimăine, iar drumurile lor aveau să se despartă. Avea să se întoarcă la viața ei din Dover și la liniștea pe care aceasta i-o asigura, pe când Eli avea să meargă să-și recapete locul din înalta societate și în politica tumultuoasă și strălucitoare. Undeva unde Rose nu ar merge niciodată. Ceva ce nu ar face niciodată. Putea totuși să-l însoțească la o cină privată, așa cum făcuse și el cândva. Așa cum fac prietenii.

Invitația nu era la sălile de întâlnire de la Almack's, nici la balul de deschidere a sezonului. Nu avea să roiască acolo elita londoneză, pălăvrăgind despre sport și bârfind. Nu avea să fie o mare de oameni dornici să vadă și să fie văzuți, asigurându-se că locul în care se aflau îi punea în cea mai bună lumină, chiar și în detrimentul altora. Avea să fie o cină intimă, privată, cu ducele și familia acestuia – o familie care îi datora lui Eli viața fiului lor.

Rose inspiră adânc, încercând să se împace cu ideea.

– Ultima oară când m-ai invitat la cină, măcar purtai haine.

– Îmi voi pune cămașa, dacă te jignește nuditatea mea, dar apoi te-aș putea acuza că semeni cu o măicuță de nouăzeci de ani.

Cuvintele lui o tachinau din nou, însă încă îi căuta privirea.

– Cina pare o idee bună. Își ridică privirea și se forță să rostească:
Voi fi onorată!

– Vei purta această rochie?

– Desigur!

– Mulțumesc, Rose! Pentru asta. Pentru tot.

— Eu sunt cea care ar trebui să-ți mulțumească. Rose înghiți cu greu și ridică rochia albastră. O voi proba.

— Nu, nu acum. Eli luă cutia și o puse deoparte. Ți se va potrivi. Croitoreasa îți știa deja măsurile. Se rostogoli în pat și o sărută, în timp ce degetele lui îi desfăceau cordonul halatului. Acum, am o idee mult mai bună.

Îi distrăgea atenția, iar ea știa asta, chiar dacă el, nu.

Dar, pentru că era slabă și îndrăgostită până peste cap, îi permise.

Capitolul 19

Casa din Londra a ducelui de Stannis era strălucitoare. La lăsarea serii, lumina se răspândea de la fiecare fereastră în grădinile minuoș îngrijite care înconjurau clădirea principală. De-a lungul drumului circular din fața casei fuseseră aprinse felinare, lumina lor reflectându-se asupra șirului de trăsură fastuoase, din care coborau neîncetat pasagerii.

În grădină se adunau, la brațele bărbaților eleganți, îmbrăcați în negru, femeii în rochii strălucitoare. Discuțiile și râsetele lor erau purtate de vânt, interferând cu sunetele clasice ale unui pian la care cineva cânta înăuntru. Atmosfera era festivă și elegantă.

Era cel mai rău coșmar al lui Rose.

– Am crezut că este o simplă cină, îi spuse ea lui Eli, în trăsură, în timp ce se pregătea să coboare.

– Este.

– Cine sunt toți oamenii ăștia?

Vorbele ei ieșiră cu un șuierat deloc demn. Eli ridică din umeri.

– Sunt prieteni și membri ai familiei ducelui și ducesei și, probabil, prieteni ai lui Linfield și ai fraților lui.

Rose privi pe fereastra trăsurii, încercând să-și regleze respirația, căci avea senzația că se sufoca.

– Sunt atât de mulți oameni! Nu mi-ai spus că vor fi atâția!

Stând în fața ei, Eli se aplecă și o luă de mână.

– Nu sunt mai mult de douăzeci și cinci. În plus, cui îi pasă câte persoane a invitat ducesa? Tu ești aici, eu sunt aici, Linfield e aici, și asta este tot ce contează.

– Nu pot... eu... Nu reuși să spună nimic rațional, căci nimic din ce simțea nu era logic. Oricât ar fi încercat, nu părea să-și poată controla frica și slăbiciunea care o consumau. M-am răzgândit.

– Tremuri!

Îi privi degetele, care-i tremurau. Ea își ascunse mâinile.

– Ba nu!

Trăsura se opri. Ușa fu deschisă de valet, care făcu un pas în spate, așteptând ca Eli și Rose să coboare. În spatele ușii deschise, un grup de femei se opriră aproape de intrare, cu ochii la trăsura lui Eli. Din spatele evantaielor fluturânde se puteau auzi râsetele lor.

- Nu este locul meu aici, Eli. Nu ar trebui să fiu aici. Îmi pare rău.

Nu mâncase nimic toată ziua, dar își simțea stomacul forfotindu-i, iar sudoarea începuse să i se prelingă pe la tâmpile.

- Închide ușa, se răsti Eli la valet. Spune-i vizitiului să mai încercuiască o dată alea.

Valetul încuviință din cap și făcu așa cum i se ordonă, iar trăsura porni imediat.

- Nu ar trebui să fiu aici.

- Despre ce vorbești, Rose?

- Trebuie să mă întorc la Dover.

- Ce? O privea confuz. Acum?

- Da! Abia de o putea auzi. Trebuie să mergi fără mine. Îmi pare rău pentru deranj, dar această seară este despre tine, nu despre mine. Nu trebuie să fiu aici.

- Nu are sens ce spui, Rose.

- Te vei descurca foarte bine singur...

- Știu că mă voi descurca, spuse Eli. Dar nu voi fi complet fără tine. Vreau să fiu aici pentru că ești importantă pentru mine, pentru că însemni totul pentru mine. Se apropie și-i ridică bărbia, pentru a-i întâlni privirea. Te vreau aici, Rose, pentru că te iubesc.

Cuvintele lui opriră timpul și-i frânseră inima în milioane de părți. Eli nu o putea iubi, căci asta i-ar fi tăiat aripile. Nu ar fi trebuit să permită niciodată ca lucrurile să ajungă atât de departe. Ar fi trebuit să-l alunge în prima secundă în care intrase în camera ei noaptea trecută. Ar fi trebuit să refuze rochia și invitația și să fi plecat spre Dover cu mult timp în urmă.

Abia respira și simți un nod în gât.

- Ba nu, spuse ea.

El se îndepărtă ușor.

- Ce nu? întrebă cu asprime.

- Nu mă iubești.

Mâna îi alunecă, părăsindu-i chipul.

- Ce?

— Ai avut nevoie de mine, Dawes, când te-ai întors. Măcar pentru a putea vedea și tu ceea ce vedeam eu. Poate că și eu am avut nevoie de tine, în felul meu. Nu confunda însă nevoia cu iubirea!

Se îndepărtă și mai mult, sprijinindu-se de spătar.

— Nu am confundat nimic. Te iubesc, Rose, la fel cum am nevoie de tine în toate zilele, săptămânile și anii care vor urma.

— Nu mă iubești și nu ai nevoie de mine. Se ridică și-l privi, strângându-și poșeta, pentru ca el să nu o poată atinge. Nu de acum încolo.

— Nu știi tu de ce am eu nevoie.

Părea furios, rănit și confuz.

— Asta este, Eli. Eu știu exact de ce și de cine ai nevoie. Simți cum îți ard ochii și se chinuia să-și păstreze calmul. Ai nevoie de o femeie care să dețină un titlu important și toate relațiile influente care să te ajute să-ți exerciți puterea, astfel încât să poți face diferența. O femeie care nu doar să se simtă confortabil în înalta societate, ci care să o și poată domina. Una care o poate manipula în avantajul tău și care să-ți promoveze ambițiile, în numele tău și al persoanelor care depind de tine, inclusiv ale familiilor soldaților căzuți. Miza este prea mare pentru a da înapoi. Se opri, încercând să-și recapete suflul. Te voi susține mereu, dar eu nu sunt femeia de care ai nevoie, Eli. Eu nu pot face aceste lucruri, nu pot fi persoana de care ai nevoie.

El își încordă pumnii așezați pe genunchi.

— Nu vreau nici o altă femeie în afară de tine, Rose.

Ea îl privi neajutorată.

— Căsătorește-te cu mine, Rose!

O, Dumnezeu! Măinile îi tremurau pe șnurul mătăsos al săculețului. Simți cum pe obraz i se prelingea o lacrimă.

— Nu pot.

— Sigur că poți, doar că nu vrei.

Ea clătină din cap.

— Nu înțelegi.

— De ce te temi? întrebă el.

Rose își feri privirea.

— Nu mă tem de nimic.

— Minți.

— Nu!

— Dar nici nu te descurci bine cu adevărul.

Cândva, îi spusese același lucru, iar el îi răspunsese spunându-i adevărul. Îi datora asta.

- Nu, spuse ea. Cred că nu.

- Este vorba despre Anthony? Întrebă el.

- Nu are nici o legătură cu Anthony. Este vorba despre mine.

Măinile lui Eli se relaxară, fiind evident că încerca să-și stăpânească emoțiile.

- Atunci, explică-mi, Rose, deoarece în acest moment nu înțeleg nimic.

- Înainte să mă logodesc, eram fericită cu arta și cu familia mea. Apoi am fost atrasă în lumea ta și am descoperit că nu exista un loc pentru mine în ea. Acum, am din nou arta și familia mea și sunt iar fericită. Ba, chiar mai mult, arta mea are acum un scop, iar asta îmi aduce bucurie.

- Rose, nu voi permite nimănui să-ți facă ceva...

- Nu mă poți proteja de mine însămi, Eli, îi spuse Rose, fără să-l privească.

- Iar vorbești codat.

Observă că strânsese cu atâta putere șnurul săculețului, încât i se înroșiseră degetele.

- Într-o zi, după toată întâmplarea, stăteam singură pe marginea prăpastiei, privind valurile. În acel moment, nu am putut găsi nici un motiv pentru care să nu mă arunc. Tremura. Nu mă pot întoarce la asta, Eli. Nu mă pot întoarce într-o societate care aproape mi-a luat totul. Nu pot risca să ajung într-un loc atât de întunecat, din care nu cred că m-aș mai putea întoarce.

Eli o analiza, ca și cum ar fi putut vedea prin ea.

- Nu i-ai iertat, așa-i? Pe toți proștii ăia neimportanti.

- Nu are nici o legătură cu iertarea.

- Nu trebuie să uiți pentru a ierta, Rose. Cred că înțeleg asta mai bine decât oricine.

- Știi asta. Încerc numai să te fac să înțelegi că în sfârșit am găsit fericirea în locul în care mă aflu acum. De asta nu pot merge în aceeași direcție cu tine. Era copleșită de mâhnire. Uneori, pur și simplu trebuie să te rupi de anumite lucruri, de anumiți oameni.

- De mine? Fac parte dintre ei?

Confuzia și durerea dispărură, înlocuite de furie. Ea clătină din cap, copleșită de tristețe.

— Eli...

— Și vrei să cred că ești fericită singură?

— Nu sunt singură. Am clienții care mă caută numai pentru talentul meu, iar ei se bucură de discreția mea. Am studente vara. Îi am pe Clara și pe Harland, pe Theo și pe Tabitha. Nu sunt deloc singură.

— Dar îmi spui că în lumea ta nu este loc și pentru mine.

O privea cu asprime.

— Mereu va exista un loc pentru tine, Eli, spuse Rose, ștergându-și cu furie ochii. Tu ești prietenul meu. Pentru mine, nu este loc în lumea ta. Îmi cunosc limitele și le-am acceptat. Nu doresc să te limitez, nu te pot lăsa să-ți sacrifici ambițiile, compasiunea și toate lucrurile bune pe care le poți face în calitate de conte. Nu ar fi trebuit să permit ca tot ce se întâmplă între noi să ajungă atât de departe. Este șansa ta să devii bărbatul care ai fost mereu.

— Nu mi-ai acceptat limitele, spuse el cu duritate. Nu mi-ai permis să mă ascund. Tu nu mi-ai permis să fac ceea ce faci tu acum.

— Nu mă ascund. Fac ceea ce trebuie.

— Este puțin ipocrit din partea ta, nu crezi?

— Nu.

— Atunci, de ce nu mi-ai permis să fac același lucru? Să fac ce am crezut că trebuia făcut? izbucni el. Dacă mi-ai fi permis asta, aș fi fost și acum în Avondale. *Ascunzându-mă*. Clătină din cap. Asta le ceri și clienților tăi? Clienți precum Ophelia Volante? Îi spui să se ascundă?

— Nu le spun nimic clienților mei. Ei trebuie să facă doar ce consideră necesar.

— Și totuși, tu pari să știi mereu ce este mai bine pentru mine.

— Și am greșit?

Eli se încruntă.

— Nu aveai de unde să știi că aveai dreptate.

— Ba da. Pentru că tu ești mai puternic decât mine. Ai mai mult curaj decât voi avea eu vreodată.

— Prostii, Rose, și știi asta. Ești cea mai puternică persoană pe care o cunosc. Acesta este unul dintre motivele pentru care te iubesc.

Rose închise ochii, simțindu-și obrazul udat de încă o lacrimă.

— Nu mă iubești, Dawes.

— Tu mă iubești?

Îl privi, simțindu-se cuprinsă de fiori.

– Răspunde-mi, Rose!

„Da!“ Îi stătea pe limbă. Asta voia și el să audă, asta merita să audă, pentru că era adevărat. Însă asta avea să îl lege de ea. Avea să devină lanțul care urma să-l lege mereu și, în cele din urmă, indiferent de ceea ce susținea acum, urma să ajungă să regrete. Avea să ajungă să îi poarte ei pică.

Lacrimile îi inundară ochii, iar ea ura asta. Ura senzația asta de neputință care o cuprinsese. Oricât ar fi încercat însă, nu o putea evita.

– Nu! spuse ea. Nu te iubesc.

– Mînți!

– Țin la tine, Eli, da. Sunt foarte mândră de tine, dar nu te iubesc. Cel mai bine pentru amândoi ar fi să ne luăm rămas-bun acum.

Trăsura se opri din nou. Se auziră pași pe asfalt, iar ușa fu deschisă de același valet.

– Atunci, du-te, Rose, întoarce-te la Dover! Eli o mai privi o clipă, apoi se ridică și coborî. Se întoarce, sprijinindu-se de trăsură. Am făcut tot ce mi-ai cerut. Aș fi făcut totul pentru tine. Se îndreptă, privind-o ca pe o străină. Indiferent de ce s-ar fi întâmplat, dacă te-ai fi găsit iar pe marginea prăpastiei, speriată și pierdută, aș fi fost lângă tine, să te trag înapoi. Tăcu, închizând portiera trăsurii. Așa cum ai făcut și tu pentru mine.

Capitolul 20

– Ducele de Holloway, milord!

Eli tresări, foindu-se în scaun. Privirea se îndreptă în direcția ușii, unde se afla Dufour, care părea ursuz.

– Poftim?

– Ducele de Holloway se află aici și dorește să vă vadă, milord, spuse majordomul privind cu subînțeles spre ceasul din colț, așa cum făcuse atunci când apăruse Stannis.

Eli îi urmări privirea confuz, remarcând ora târzie. Nu-și dăduse seama când trecuse timpul.

– Pofteste-l înăuntru, spuse Eli, iar majordomul dispăru.

Se ridică și ieși din spatele biroului, relaxându-și mușchii. Stătuse prea mult la birou, luptându-se cu muntii de corespondență care se prăbușeau peste el. Îi oferiseră însă distragerea necesară, la fel ca apariția neașteptată a ducelui. S-ar fi bucurat de orice motiv pentru a se gândi la altceva – totul pentru a-și lua gândul de la Rose.

Numai faptul că se gândise pentru o clipă la ea îl făcu să simtă furie și durere, frustrare și regret.

„Nu te iubesc.“

Își petrecuse ultima săptămână agonizând, analizând amănunțit ultima lor conversație. Ar fi trebuit să fie mai înțelegător sau poate ar fi trebuit să insiste mai mult, așa cum făcuse și ea cu el. Poate ar fi trebuit să-i ofere un ultimatum sau să-i promită că avea să o aștepte mereu. Existau mii de lucruri pe care le-ar fi putut spune, face sau promite, dar nu știa care dintre ele ar fi fost cel mai potrivit, care ar fi fost cel care ar fi putut să o facă să se răzgândească și să o determine să-i rămână alături.

Nu-i ceruse să se schimbe. Nu-i ceruse să-și abandoneze viața liniștită pentru petreceri nesfârșite. Nu avea să-i ceară să i se supună, cu atât mai puțin societății. Avea însă nevoie de ea alături. Și încercase atât de mult. Încercase să îi spună, să îi arate cât de mult

o iubea, însă avusese senzația că se lovea de un zid. Nu o putea obliga să-l iubească.

Începuse să-i scrie zeci de scrisori, însă încheiase numai una. Nu avea intenția să i-o trimită. Era incoerentă, tristă și adresată unei femei care nu fusese niciodată a lui cu adevărat. O pusese pur și simplu peste teancul de scrisori pe care i le scrisese în Franța și în Belgia, scrisori pe care nu i le trimisese, pentru că nici atunci nu era a lui.

Acum, Rose plecase, se întorsese la Dover, iar Eli era aici, la Londra, înconjurat de tot luxul și de toate privilegiile la care s-ar fi putut gândi. Cu toate astea, niciodată în viață nu se simțise mai nefericit. Iar asta însemna ceva.

– Ducele de Holloway, milord, îl introduse Dufour formal.

Eli se întoarse și-i văzu pe duce și pe majordom în ușa biroului. Dufour plecă privindu-l nemulțumit pe duce, lăsându-l pe Eli să-l analizeze pe bărbatul solid care-i blocase ușa. Observă imediat asemănarea dintre August Faulkner și sora lui, numai că fața lui Anne era rotundă, pe când a lui Holloway era foarte ascuțită. Avea același păr cafeniu, aceiași ochi albaștri, însă în el se simțea o neliniște care surorii lui îi lipsea. Eli nu îl cunoștea bine pe Holloway, care, atunci când Eli părăsise Londra, nu era încă duce, dar auzise zvonurile conform cărora August Faulkner crescuse pe străzile Londrei și supraviețuise, că era lipsit de scrupule și ambițios și că doar proștii îl subestimau.

– Bună seara, Excelență, spuse Eli în timp ce ducele intră.

Nu-i scăpă modul în care ochii ageri, albaștri ai lui Holloway cercetară încăperea și împrejurimile. Se întoarse spre Eli și observă că și el era analizat, fără jenă.

– Sora mea avea dreptate, spuse ducele în treacăt, analizându-l pe Eli. Chiar ești norocos că mai ești în viață.

Îl privi pe duce cu fermitate.

– Da, sunt.

– Bine ai revenit!

– Mulțumesc! Arată spre niște scaune ce se aflau aproape de șemineu. Să luăm loc? Ceva de băut, poate?

– Nu este o vizită de curtoazie, Rivers, așa că o să te scutesc de formalități.

Ducele așeză cu grijă pe masa lui Eli un document, precum și un dosar din piele pe care îl ținuse sub braț. Eli îl recunoscuse deoarece

el scrisese fiecare cuvânt pe fiecare document care se afla înăuntru. Era un plan de afaceri preliminar, întocmit după ce-și petrecuse ore în șir discutând cu agenți de desfacere a mărfii, cu importatori, țesători și comercianți, după ce Anne îi prezentase Brookside.

După plecarea lui Rose, Eli își ocupase timpul și mintea cu asta, găsindu-și astfel alinarea.

Holloway puse dosarul lângă document cu aceeași precizie calculată, iar Eli se întreba în sinea lui dacă Holloway obișnuia să facă vizite de curtoazie. Cumva, se îndoia.

— Presupun că Lady Anne ți-a vorbit despre asta, spuse Eli.

Holloway îl privi lung.

— Așa este. Și-a luat notițe înainte să mi-l arate. Mi-am permis libertatea să mă uit peste el.

— Și? întrebă Eli. M-aș bucura să îmi împărtășești gândurile.

— Spune-mi, Rivers, cât de serios ești în privința acestei afaceri?

— Poftim?

— Această hotărâre a ta de a ajuta familiile soldaților căzuți. Cât de mult te vei implica?

— Îmi pui la îndoială onoarea? întrebă Eli glacial.

— Încerc să-mi dau seama de sinceritatea ta, spuse Holloway. Posibil și de reziliența ta. Vei fi criticat pentru implicarea în această industrie. Ți se va spune că un bărbat de nivelul și cu poziția ta socială nu ar trebui niciodată să se coboare într-atât.

— Tu ce le spui, Excelență? replică Eli glacial.

Ducele zâmbi discret, apoi reveni la răceala care-l caracteriza.

— Nu te cunosc bine, Lord Rivers, dar îmi amintesc de un bărbat foarte popular datorită înfățișării, șarmului și istetismii lui. Nu te critic neapărat, însă ambiția, înțelepciunea și perspicacitatea ta nu erau neapărat evidente. Dacă va trebui să-mi dedic timpul, capacitatea și poate capitalul, aș vrea să știu dacă merită sau nu, înainte de a începe. Detest eșecul.

Nu era neîndreptățit. Dacă Eli ar fi fost în locul lui Holloway, ar fi pus aceeași întrebare.

— Cred, Excelență, că ar trebui să revedem planul împreună, apoi să iei o decizie.

— Hmm. Ducele se îndreptă spre șemineu, oprindu-se pentru a privi o scenă de vânatoare neinspirată care atârna deasupra acestuia. Bumbac, spuse el privind tabloul.

Eli nu era sigur dacă era o întrebare sau o confirmare.

- Da, spuse el, răspunzând la amândouă.

- Confecții prefabricate. Ducele se întoarse cu spatele la șemineu.

De ce?

Eli încercă să își ascundă nemulțumirea. Ducele citea argumentele lui Eli din planul lui.

- Deoarece cererea de bumbac și de confecții prefabricate a crescut mult, răspunse el. Și va continua să crească, mai ales acum, datorită accesului la bumbac din India, precum și accesului la noi tehnologii. Intenționez să le folosesc pe amândouă.

- Dar aceste produse de calitate pe care le menționezi în plan?

- Un procent mic, dar valoros de produse necesare. Lenjerie de corp. Cămăși, tricouri, indispensabili și altele asemenea. Adăugarea broderiei și a altor elemente precum dantela și fundele unor produse altfel obișnuite vor spori valoarea și vor dezvolta piața. Îmi va permite, de asemenea, să folosesc abilitățile specifice ale femeilor și ale fetelor care vor lucra.

- Te-ai gândit destul de mult la asta.

Eli se sprijini de birou și-și încrucișă brațele la piept.

- Speram să fie evident din planul meu.

Ducele îl fixă cu ochii lui albaștri, cu privirea ageră. Eli nu fu impresionat.

- Sora ta a fost foarte generoasă oferindu-mi sprijinul, Excelență. Pot să mă bazez și pe al tău? întrebă Eli, continuând să-l privească în ochi.

- Și dacă refuz?

- Atunci, o voi face oricum, și, deși nu îmi va fi la fel de ușor, iar lucrurile nu vor merge la fel de repede, voi găsi eu o soluție.

Holloway îl mai privi un moment pe Eli, apoi se îndepărtă de bibliotecă și se îndreptă iar spre birou, ca și cum ar fi luat o decizie. Se opri foarte aproape de Eli.

- Îți vei petrece niște timp în Liverpool, spuse Holloway. Dețin acolo două fabrici care produc și prelucrează bumbac. Învață procesul, studiază tehnologia și, pentru numele lui Dumnezeu, angajează pe cineva demn de încredere care să știe cum să le gestioneze pe amândouă. Făcu o pauză. Pot vorbi cu maiștrii mei să te ducă acolo și să-ți arate tot ce trebuie să știi.

- Ți-aș rămâne îndatorat!

— Nu-mi mulțumi încă. Când vei merge acolo, te vei duce doar ca domnul Dawes și vei face ce-ți vor spune ei. Ți poți lăsa hainele scumpe și manierele la Londra. În timpul șederii tale acolo, nu vei mai fi conte, altfel nu vei învăța nimic.

— Nici nu-mi doresc altceva.

Eli se gândi că începea să-l placă pe duce.

— În următoarele zile, îți vei petrece timp cu partenerii mei de afaceri, cu distribuitorii, cu constructorii și cu cel puțin unul dintre căpitani, pentru a te sfătui în alte privințe legate de afacere. Cercetarea ta a fost amănunțită, dar, pe alocuri, incompletă. Am vorbit deja cu aceștia și te așteaptă. Sora mea te va sfătui referitor la planul construcției, continuă Holloway. Cum să-ți aranjezi bucătăriile, grădinile, zonele de odihnă și spălătoria, zonele comune și clasele. Toate astea.

— Desigur.

— Voi călători mâine la Dover pentru a mă întâlni cu soția mea, îi spusese ducele, și, brusc, Eli simți un gol în stomac, rămânând înlemnit. Dover. Pustietatea în care o pierduse pe Rose. La naiba, trebuia să se adune. Holloway și Lady Anne se dădeau peste cap să-l ajute, iar el nu se putea gândi decât la...

— E vreo problemă, Rivers? îl întrebă Holloway, căci ochilor lui ageri părea să nu le scape nimic.

— Nu.

Eli încercă să se relaxeze.

— Nu este momentul potrivit?

— Nu, programul propus este în regulă.

— Ai îndoieli în ceea ce privește colaborarea cu sora mea? Sau cu mine?

— Nu, sigur că nu.

— Ah! Ducele se scutură de o scamă imaginară de pe mânecă. Atunci, poate ai vrea să îi duc un mesaj domnișoarei Hayward la Dover?

Eli încercă să nu reacționeze.

— Poftim?

Ce naiba știa Holloway despre ce se petrecea între Rose și el? Sau mai degrabă despre ce nu se petrecea?

— Sora mea mi-a spus că tu și domnișoara Hayward sunteți apropiați și că ți-ai petrecut mare parte a timpului, de când te-ai întors,

cu Rose. Mi-a spus și că ea a fost cea care te-a încurajat în direcția asta. Atinse, în treacăt, dosarul din piele. Mă gândesc că întoarcerea ei la Avondale te-a lăsat... descumpănit?

Eli se îndepărta de birou, distanțându-se de Holloway, ca și cum distanța aceea ne semnificativă l-ar fi împiedicat pe acesta să-l analizeze, iar lui i-ar fi dat timp să gândească.

— Domnișoara Hayward mi-a fost un prieten de nădejde de când m-am întors în Anglia.

— Atunci, ești un bărbat norocos, comentă ducele. Ea nu are încredere în multă lume.

— Da, sunt norocos.

Eli nu era sigur că păruse atât de distant precum intenționase.

— Nu ai nimic să îi transmiți? Nu ai nimic să-i spui?

Holloway insistă.

Poate Eli nu reușise să-și ascundă suferința sau poate ducele voia numai să fie politicos.

Eli se gândi la muntele de scrisori netrimise către Rose, păstrate în sertarul biroului, dovadă a cât de multe dorea să îi spună. Erau scrisori pe care nu avea să le trimită vreodată, căci, deși îi spusese lui Rose în față ceea ce simțea — și anume, că o iubea —, se părea că nu fusese suficient. Acum, era inutil să i le mai trimită. Oricum, nu intenționa să îi mărturisească asta unui bărbat pe care abia îl întâlnise, oricât de binevoitor se arătase.

— Poate ai putea să o întrebi pe domnișoara Hayward dacă ar vrea să mă însoțească la balul organizat de ducele de Stannis, răspunse Eli, deși știa că nu avea să schimbe nimic spunând asta.

Însă trebuia să spună ceva. Ducele păru nedumerit.

— Ah! Balul organizat în onoarea ta. Da, am auzit despre asta. Toată înalta societate va fi acolo. Toți cei importanți. Am auzit că unii se întorc la Londra de la reședința lor de vară special pentru această ocazie.

„Cu excepția uneia. Toți cu excepția singurei persoane care contează.“

— Am auzit, de asemenea, că l-ai salvat pe fiul lui Stannis.

— O serie de circumstanțe fericite în haosul războiului. Nimic mai mult, spuse Eli.

Nu era interesat să înceapă o discuție despre ce se petrecuse pe câmpul de luptă.

— Nu este chiar ce mi s-a povestit.

Eli ridică din umeri. Ce importanță avea? Rezultatul era cel care conta.

— Îi vei transmite mesajul domnișoarei Hayward?

Încercă să schimbe subiectul.

— Nu.

— Poftim?

— Nu, nu îi voi cere lui Rose ceva ce nu poate, spuse Holloway încruntat. Nu are nici un sens.

— Vrei să spui ceva ce nu vrea, bombăni el.

— Tu chiar nu știi, Rivers, așa-i?

— Ce să nu știu?

Se simțea în același timp confuz și enervat. Holloway ridică un prespapier de sticlă, privindu-l contemplativ.

— În ultima scrisoare primită de la soția mea, mi-a spus că ai ajuns să ții mult la Rose — și ea la tine. Anne mi-a spus că Silver Swan — sau cel puțin salonul — era aproape să ia foc din cauza privirilor voastre arzătoare. Ridică prespapierul în lumină. Așa că îți voi spune asta, deoarece cred că îi vrei binele lui Rose.

— Desigur, zise Eli încruntat, gândindu-se că ducele semăna, în mod bizar, cu Strathmore.

— De cinci ani, Rose Hayward nu a mai participat la nici un eveniment social. Baluri, adunări și orice alt eveniment infestat de adunătura aia nobiliară cu care cândva erai atât de familiar.

Eli îl privi confuz.

— Nu înțeleg.

Holloway așeză silențios prespapierul.

— Ai aflat despre publicația aceea îngrozitoare care a ieșit la iveală la puțin timp după...

— Da, îl întrerupse Eli brusc. Am aflat.

— Și ai aflat și despre modul în care s-au comportat cu ea după?

— Mi-a povestit.

Eli începuse însă să se întrebe dacă îi spusese totul.

— A afectat-o foarte mult.

— Dar asta a fost cu mult timp în urmă. Cu siguranță ea...

— Acum, înlemnește când se află în prezența lor. I se face rău, devine palidă, începe să tremure, uneori nu mai poate respira și abia

se mai poate concentra. Ca și cum ar fi copleșită de anxietate. Evită asemenea reuniuni cu orice preț.

– Este imposibil! Rose pe care o știa el, care era atât de sigură pe ea, era total diferită de cea pe care o descria ducele. Nu era Rose a lui, războinica lui neînfricată. Nu era Rose a lui, stâlpul lui de forță și cu un curaj de nezdruccinat.

„Tremuri.“ O ținuse de mână în trăsură, până când ea și o trăsese brusc. Iar el nu încercase să o prindă iar.

– Nu se mândrește cu asta, spuse Holloway. De fapt, se rușinează foarte tare, ca să fiu direct.

Eli încă se chinuia să înțeleagă.

– Dar Rose a fost cea care a insistat să mergem la cină la Silver Swan pentru a o întâlni pe sora ta.

– Te-a dus la un han de la țară, spuse Holloway, unde șansele de a da peste hoardele care cândva au crucificat-o erau aproape nule.

– Dar implicarea ei la Haverhall...

– Soția mea este interfața Școlii Haverhall. Ea este cea care se ocupă de clienții școlii, chiar și de candidaturile inițiale pentru școala de vară. Rose joacă un rol minor, care se limitează la Avondale.

– Eu...

Dădu înapoi. Nu știa ce să spună.

– Nu este singuratică, Rivers. Este o femeie care a ales să se înconjoare de oameni în care are încredere, o femeie care și-a îngrijit rănila cât de bine a putut. Nu pot aproba sau condamna ce a făcut, căci cine sunt eu să judec pe cineva care încearcă să se protejeze?

Eli se prăbuși pe scaun.

„Rănila interioare sunt cele mai profunde.“

Linfield îi spusese asta lui Eli, iar el fusese de acord. În acel moment, se gândise însă la el, iar când Rose spusese același lucru, deși cu alte cuvinte, nu o auzise.

„Nu pot merge în aceeași direcție cu tine.“

Acestea fuseseră cuvintele pe care i le adresase, deși încercase, chiar încercase să facă ceea ce îi ceruse, de dragul lui. Adevărul fusese în fața lui, însă el nu ascultase. O acuzase că se ascundea – însă, de fapt, o acuzase că încerca să supraviețuiască în singurul fel în care știa să o facă.

„Nu te iubesc.“

Își trecu mâna peste față. Înțelese că, de fapt, ceea ce ea voise să-i spună era: „Nu te pot iubi“. Iar asta îi sfâșia inima.

Rose îl ajutase să redobândească tot ce el crezuse că pierduse pentru totdeauna, făcuse tot ce îi stătuse în puteri pentru a-l face omul care era în acel moment, care stătea acum la birou. În schimb, el o lăsase baltă când ea avea cea mai mare nevoie. Simți că i se face rău.

Ducele își dresе vocea.

— Poate ai vrea să te gândești la un alt mesaj pe care să i-l transmit domnișoarei Hayward. Asta dacă ai vreunul.

— Da, spuse Eli.

— Foarte bine. Voi pleca mâine la nouă. Să-l pregătești până atunci.

Tonul ducelui era unul tăios, dar nu nepoliticos, iar Eli îi fu recunoscător.

Încuviință din cap, căci nu putu spune nimic.

— Mai este un aspect important care trebuie discutat înainte să plec, zise Holloway, căci subiectul referitor la Rose Hayward părea închis. Ducele se întinse să ia mănunchiul de documente, îndepărtă legătura din piele, și pe suprafața mesei se desfășură o hartă a Londrei. Trebuie să achiziționezi terenul necesar pentru o astfel de operațiune. Am observat că nu ți-ai notat în plan nici un amplasament.

Eli se strădui să se concentreze asupra vorbelor ducelui.

— Încă nu am ales un loc. Va trebui să cumpăr un teren.

Holloway îi arată harta.

— Ți va fi de folos un canal navigabil, pentru a aduce materia primă. Un loc cu acces atât la canal, cât și la o rețea de drumuri, dacă intenționezi să și distribuie. Vei avea nevoie de o bucată de pământ care să susțină clădiri industriale și domestice. În plus, acel teren va trebui să poată susține și mici activități agricole. Puse degetul pe un punct de pe hartă. Această bucată de pământ ar fi perfectă, spuse el zâmbind.

Eli urmări degetul ducelui și constată că terenul era chiar la marginea Londrei, înconjurat de Tamisa și, în sud și est, de rețeaua stradală. Holloway, sau poate altcineva, încercuise perimetrul cu cerneală roșie.

— Nu pari mulțumit, remarcă Eli. Este ocupat?

— De arici, greieri și ierburi, bombăni Holloway. Și eu am încercat să-l cumpăr de nenumărate ori, dar proprietarul acela căpos refuză să-l vândă — mie sau altcuiva. Nu este prost. Îi cunoaște potențialul la fel de bine ca mine.

- Cine îl deține?

Ducele îl privi lung.

- Ducele de Stannis.

Eli privi cerneala roșie care înconjura pământul, ca un răuleț circular de sânge care mânjea hârtia.

- Voi vorbi cu Stannis mâine, spuse el.

Holloway încuviință satisfăcut.

- M-am gândit că așa vei face.

Eli urcă scările spre dormitor, înconjurat de liniște și de întuneric.

Ducele de Holloway plecase cu ore în urmă, dar Eli rămăsese la birou. Nu putea spune că reușise prea multe, în afară de faptul că se holba la hârtia din fața lui, privind mângăliturile de cerneală formându-se în timp ce încerca să-și pună pe hârtie gândurile înfierbântate, dispersate. Lumânările se topiseră, iar Eli rămăsese în întuneric, să simtă fumul emanat de acestea.

Scoase mânăchiul de scrisori din sertarul biroului, deasupra aflându-se ultima lui tentativă, apoi se ridică, obosit. Nu știa ce să-i spună lui Rose, nu știa ce putea să-i spună pentru a o face să creadă că, în sfârșit, ajunsese să o înțeleagă, că dragostea lui pentru ea - o dragoste care supraviețuise atât de mult timp - avea să reziste în continuare.

Se apropie de ușa semideschisă a dormitorului, iar părul de pe frunte îi fu ridicat de o briză rece. Eli îngheță. Ferestrele dormitorului său nu erau niciodată lăsate deschise noaptea. Fiecare fereastră era închisă la apus, fiind un lucru asupra căruia tatăl lui insistase, iar Eli nu se deranjase să schimbe asta. Pași încet înăuntru. Singura lumină provenea de la felinar. Cineva fusese, sau poate încă se afla, în cameră.

Încet, Eli deschise ușa tensionat, însă camera era goală, căci hoții sau intrușii plecaseră de mult. Eli deschise larg ușa, apoi aruncă scrisorile pe pat și luă vâtraiul de lângă șemineul gol. Înaintă încet, ciulindu-și urechile, dar nu auzi nimic. Cu mișcări scurte, aprinse lumânarea de pe lavoar, apoi, neîncrezător și anxios, se uită să vadă ce lipsea.

Căută repede și constată că nu fusese atins nimic. Ținea lumânarea deasupra capului cu o mână, iar cu cealaltă vâtraiul, apoi se îndreptă spre umbrele care se vedeau în garderobă.

Înghetă observând o femeie.

Era dezbrăcată de la brâu în sus, pielea ei ca fildeşul părea delicată în lumină, iar în jurul gâtului avea un șirag de mărgel. La picioare se aflase cămașa de noapte bogat brodată, iar ea se privea în oglindă.

Eli puse deoparte lumânarea, căci constată că degetele îi tremurau, și se apropie de tablou. Își recăpătă cu greu suflul. Constată cu și mai mare uimire că deasupra pânzei se afla un plic.

Încet, Eli scoase cartea de vizită, iar emblema coroanei deveni imediat vizibilă. O întoarse și citi cuvintele foarte elocvente.

Am ales să-ți ofer această lucrare, Lord Rivers, deoarece povestea ei pare să ți se potrivească ție mai bine decât oricui altcuiva. Făcând asta, am încredere că ai înțeles ce deții.

Sub aceste cuvinte era scris un număr. Prețul tabloului, își dădu seama Eli. Pe care avea să-l plătească. Valoarea pe care King o atribuia pânzei era irelevantă.

Tabloul reprezenta ceva mult mai valoros.

Capitolul 21

- Ai de gând să înoți?

Rose închise ochii, apoi îi deschise.

- Nu!

Clara i se alătură, protejându-și ochii cu mâna și privind spre gura golfului. O ambarcațiune ancora chiar la intrare, iar culoarea ei ieșea în relief pe fundalul albastru strălucitor al mării și al cerului.

- Poate ar trebui. Ți-ar face bine.

Rose își privi sora.

- Și de ce, mă rog, nu sunt bine acum?

- Tu să-mi spui.

Rose își concentră din nou privirea asupra ambarcațiunii și, în ciuda eforturilor, se lăsă inundată de un val de nesfârșită tristețe. Crezuse că, dacă venea la Dover, avea să îi fie mai ușor, dar îi fusese chiar mai greu, deoarece în Dover avea multe amintiri cu Eli Dawes, oriunde s-ar fi uitat.

- Mă bucur de peisaj, spuse ea sec.

Clara se aplecă și ridică o piatră, apoi începu să se joace cu ea.

- Nu te bucuri de nimic. Ești nefericită. Ești așa de când te-ai întors de la Londra.

Rose nu spuse nimic, căci era inutil să o contrazică. Poate că putea să-și ascundă tristețea de elevele ei, dar nu și de sora sa.

- În această dimineață, Harland m-a întrebat într-un final ce s-a întâmplat între voi, spuse Clara. Între tine și Rivers.

Rose privea valurile care se loveau de mal. Se pare că nici de fratele ei nu reușise să se ascundă.

- Ce i-ai spus?

- Nimic. Pentru că nici mie nu mi-ai zis ceva. Clara aruncă piatra în valuri și se întoarse către Rose. Ar trebui să știi că Harland își ascute cuțitele și fierăstraiele.

Rose încercă să zâmbească, dar nu reuși.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Clara. Orice a făcut Rivers de te-a făcut atât de nefericită...

- Mi-a spus că mă iubește, izbucni Rose înainte să se răzgândească. Singura reacție a Clarei care îi dădu de știre lui Rose că aceasta o auzise fu o grimasă de neîncredere.

- Serios?

- Apoi mi-a cerut să mă mărit cu el.

- Înțeleg. Chipul Clarei nu trăda nimic. Și ce i-ai spus?

Rose nu o privi, căci ochii ei admirau din nou valurile neliniștite care se loveau de mal.

- I-am spus că nu mă pot mărita cu el.

- Ah. Și cealaltă?

- Cealaltă?

- I-ai spus și că nu îl iubești?

- Da.

- Ai mințit.

Rose nu-și desprinse ochii de la apă, căci era incapabilă să o privească pe Clara.

- Da.

Deasupra lor se auzeau pescărușii. Clara se aplecă, iar Rose își dădu seama că sora ei își scosese încălțările și era pe punctul de a-și deschia rochia.

- Ce faci? întrebă ea.

- Merg să înot, răspunse Clara.

Rochia îi căzu la picioare, apoi ea pași peste aceasta.

- Ce? Rose privi plaja și stâncile, care, din fericire, erau goale. Ți-ai pierdut mințile?

Clara nu făcea asemenea lucruri impulsive. Clara era faimoasă pentru calmul și decența ei. Clara își desfăcu și corsetul, iar acum stătea în lumina soarelui doar în cămășuță.

- Deloc!

- Nu știi să înoți, îi spuse Rose.

- Dar tu știi. Mă vei salva dacă va fi nevoie.

Îi zâmbi lui Rose, apoi își scoase și cămășuța.

- La naiba, Clara, bombăni Rose în timp ce-și desfăcea rochia. Sora ei deja se îndrepta spre apă, dezbrăcată.

Clara se opri când valurile îi loviră picioarele albe.

- E rece ca gheața, îi spuse ea peste umăr și înaintă.

Rose își aruncă hainele și își urmă sora, căreia apa îi ajungea acum până la brâu. Datorită golfului, aici valurile erau mici, deloc periculoase, dar asta nu însemna că Rose nu privea cu teamă puterea mării.

Un val lovi umerii Clarei, și deodată sora ei izbucni în râs, ca o nebună. Rose înainta cu greu, străduindu-se să se apropie de ea. Un val o băgă pe Clara la fund. Rose se scufundă și o scoase la suprafață.

— Ce naiba faci? întrebă ea, ștergându-și apa de pe față.

— Înot.

Rose o luă pe Clara de mână și o duse la mal.

— Să ne întoarcem.

— Nu încă.

— Te vei îneca.

— Nu merg mai departe de atât.

— Ne-ar putea vedea cineva.

Poate asta o făcea pe Clara să-și revină.

— Și?

Rose o fixa cu privirea.

— Cine ești și ce ai făcut cu sora mea?

— De ce nu am făcut asta mai devreme? glumi Clara, în timp ce un alt val o lovi.

Rose strânse cu și mai multă putere mâna Clarei.

— Pentru că te-ai putea îneca? replică ea când ieșiră.

— Nu vă voi îneca, pentru că tu ești alături de mine. Clara oftă. Poate mă vei învăța să înot. Mi se pare minunat.

Rose își ridică privirea spre soare, în timp ce apa îi mângâia pielea.

— Da, recunosc ea.

— Deși este cam rece.

— Ți s-au învinețit buzele, îi confirmă Rose.

— Să mergem să ne încălzim.

— Atât așteptam.

Câteva minute mai târziu, stăteau pe plajă una lângă cealaltă, îmbrăcate numai în cămașuță, cu părul revărsându-li-se pe spate, lăsând soarele să le încălzească.

— De ce ai făcut asta? insistă Rose.

Clara nu făcea nimic fără un motiv.

— Să înot dezbrăcată?

- Da.

- Pentru că îmi place să te șochez din când în când, presupun. Îmi place să fac uneori lucruri care să te sperie. Făcu o pauză. De ce i-ai spus lui Rivers că nu îl iubești?

Rose simți un gol în stomac. Ar fi trebuit să știe că Clara nu avea să lase lucrurile așa. Își strânse picioarele la piept și-și odihni capul pe genunchi.

- Știi de ce, șopti ea.

- Vreau să aud de la tine.

- Pentru că nu aș putea să fiu niciodată contesa lui.

- Nu cred că Eli Dawes ți-a cerut să fii contesa lui. Cred că ți-a cerut să fii soția lui.

- E totuna.

- Nu cred, Rose.

- Mi-a cerut să îl însoțesc la cină, acasă la ducele și la ducesa de Stannis, spuse Rose. Nici măcar asta nu i-am putut oferi.

- I-ai spus de ce? I-ai zis adevărul?

- Nu.

- De ce nu?

- Pentru că nu are importanță.

- Poate ar trebui să-l lași pe el să decidă asta, îi zise cu blândețe Clara.

Rose închise ochii, simțindu-se neajutorată.

- Este furios pe mine.

- Ciudat, începu Clara, căci îmi amintesc că, nu cu mult timp în urmă, tu erai cea furioasă pe el. De fapt, ai fost furioasă pe el ani de zile.

- Asta fiindcă nu am știut...

Rose se opri brusc.

- Exact, spuse Clara. Nu ai știut. Acum, îl pui și pe el în aceeași situație.

- Nu este același lucru.

- M-ai fi salvat dacă aș fi fost în pericol să mă înec? întrebă Clara deodată. Dacă aș fi fost neajutorată în apă?

- Sigur că aș fi făcut-o.

Rose se simți oarecum deranjată de întrebarea surorii ei.

- De ce?

- Deoarece ești sora mea și te iubesc.

- Îl iubești pe Eli Dawes suficient încât să crezi că ar fi făcut același lucru pentru tine?

„Aș fi fost lângă tine, să te trag înapoi.”

Îi răsuna în minte ultimele cuvinte ale lui Eli. Simți un junghi în piept.

— Regretul este mult mai rău decât teama, îi spuse Clara cu blândețe. Te va urmări toată viața. Dacă îl iubești cu adevărat pe conte, îi datorezi șansa de a-ți dovedi că este bărbatul care crezi tu că este. Simți degetele înghețate ale lui Rose împreunându-se cu degetele ei calde. Ducele și ducesa de Stannis găzduiesc un bal în onoarea lui Rivers, peste două zile.

— De unde știi asta?

— Tabby și Theo sunt invitate. Și tu la fel. Clara îi strânse mâna. Ar trebui să mergi.

— Nu pot.

Răspunsul veni imediat.

— Ce ai de pierdut? Întrebă Clara.

— Când m-a luat cu el la cină, nici măcar nu m-am putut da jos din trăsură, îi spuse Rose cu tristețe. Știam, în sinea mea, că era prostesc și irațional, dar am înlemnit.

Încercă să-și tragă mâna, dar Clara i-o strânse și mai tare.

— Spune-mi ce s-ar întâmpla dacă ai încremeni la bal, îi ceru Clara cu un calm care pe Rose o enerva.

— Vrei să spui ce s-ar întâmpla dacă nu aș fi catalogată drept nebună sau isterică? Unii oameni au fost internați la Bedlam pentru mai puțin.

— Va fugi?

— Ce?

— Eli Dawes de care ești tu îndrăgostită va fugi? Îți va întoarce spatele?

„Aș fi fost lângă tine, să te trag înapoi.”

Rose se retrase, înghițând în sec.

— Îl voi umili, șopti ea.

— Mai mult decât atunci când l-ai mințit și i-ai spus că nu îl iubești?

— Nu am avut de ales.

— Ba ai avut. Încă ai. Dragostea adevărată nu este perfectă, Rose, îți spun din experiență. Poate fi confuză, înspăimântătoare și dificilă. Te determină să faci lucruri de care nu te-ai fi crezut capabilă.

Rose privi la mâinile lor împreunate.

- Lasă-l să te iubească, Rose. Lasă-l să te cunoască.

În adâncul sufletului, simți o văpaie și avu nevoie de ceva timp pentru a înțelege ce era. Era speranță. Fragilă, dar era acolo.

- Și dacă nu pot? îi șopti Rose.

Clara o privi.

- Și dacă poți?

Ducele de Holloway le prinse pe hol. Se opri brusc și aproape alunecă pe podeaua de marmură lustruită. Se holba la ele, surprins că aveau părul ud, iar în brațe își țineau hainele mototolite.

- Ce s-a întâmplat? întrebă el, arătând de parcă nu se putea decide dacă să fie suspicios sau îngrijorat.

- August! exclamă Clara înainte să se arunce în brațele lui.

Ducele o prinse și-și sărută soția cu atâta pasiune, încât Rose se înroși și-și feri privirea.

- De ce ești pe jumătate dezbrăcată? întrebă el după o clipă, dându-se înapoi pentru a o analiza pe Clara. Și de ce ai părul ud? Și unde îți sunt elevele?

- Elevele sunt cu Theo și cu Tabby, îi spuse ea, ținându-și în continuare brațele pe după gâtul lui. Am înotat.

- În ocean?

- Nu, în fântâni. Se strâmbă la el. Sigur că în ocean.

- Tu nu știi să înoți.

Se încruntă.

- Astăzi, am făcut-o. Nu știi de ce nu am făcut asta mai devreme.

- Te-ai fi putut îneca.

Clara îi dădu drumul și o privi pe Rose cu ochii ei negri, care se asemănau cu ai ei.

- Am fost în siguranță. Rose m-a însoțit.

Ducele își îndreptă atenția către Rose.

- Bună ziua, Rose, spuse el cu întârziere. Se pare că ar trebui să-ți mulțumesc că ai salvat-o pe sora ta de ea însăși.

- Cred că i-am întors numai favoarea, băigui Rose.

Speranța care se născuse pe plajă creștea, prinzând rădăcini. Lu-crul cel mai ușor este rareori și cel corect, îi spusese ea lui Eli. Poate era timpul să-și asculte propriile sfaturi.

Clara zâmbi cu blândețe, iar Rose încuviință. Holloway se uita când la una, când la cealaltă, dar nu primi o altă explicație. Își îndreptă atenția spre soția lui.

— Când se vor întoarce elevele tale?

— În câteva ore. De asta nu m-am deranjat cu astea. Clara își ridică hainele. Voiam să mă schimb.

Pe neașteptate, Holloway își luă în brațe soția, ignorând oftatul surprins al Clarei.

— Chiar mai bine, bombăni el. Mă scutește de o muncă. Se îndreptă spre scări, dar, pe la jumătatea drumului, se opri. Era să uit. Lord Rivers ți-a trimis ceva, Rose, spuse el peste umăr. Am ordonat să îți fie lăsat în dormitor.

Rose știe despre ce era vorba înainte să ridice materialul gros de pe pânză, cu mâinile tremurânde.

Se dădu în spate, apoi se așeză pe marginea patului. În fața ei, femeia aceea blondă, frumoasă, încă se uita în oglindă, singură și tăcută.

— Oh, Eli, șopti ea. Ce ai făcut?

Tabloul era însoțit de o cutie din lemn de santal, pe care o găsi la capătul patului. Nu era mare; probabil fusese folosită cândva pentru ceai. Rose o luă și și-o puse în poală, ridicându-i capacul. Înăuntru era un mănunchi de scrisori, scrise, în mod evident, de-a lungul timpului. Unele erau pătate, mototolite și cu marginile îndoite, altele încă netede și fără pată. Și era clar că toate îi erau adresate ei. Deasupra mănunchiului găsi o hârtie pliată. Rose o scoase din cutie și o deschise — și recunoscu scrisul lui Eli.

Cândva, m-ai întrebat de ce, în tot timpul cât am lipsit, nu i-am scris niciodată femeii pe care o iubeam. I-am scris, dar se pare că mi-a luat mai mult decât trebuia pentru a-i trimite scrisorile. Așa cum mi-a luat mai mult decât ar fi trebuit să înțeleg ce am avut.

Rose își trase nasul și-și șterse ochii cu dosul palmei.

Nu îți voi cere niciodată nimic din ce nu-mi poți da. Știu că te-am iubit din momentul în care te-am văzut și că te voi iubi

cât voi trăi. Dragostea mea pentru tine este o dragoste mare, care va eclipsa toate vanitățile pământului.

Rose puse hârtia deoparte și strânse la piept scrisorile lui Eli. Ochii ei întâlneau ochii femeii care o privea din oglindă, căutându-și pentru eternitate iubirea, iar Rose știa în adâncul inimii că pentru ea căutarea se sfârșise. Dovada nu era opera de artă neprețuită pe care o avea în față, ci colecția de hârtii prăfuite, îngălbenite, pe care o ținea în mâini. În acel moment, știa ce avea de făcut.

Capitolul 22

Eli obișnuia să iubească biliardul.

De fapt, orice distracție extravagantă, dacă muzica era bună, mâncarea delicioasă și alcoolul din abundență. Cândva, excesul îl încânta. Orchestra era exuberantă și talentată, mesele erau pline de gustări care mai de care, iar valeții apăreau și dispăreau precum fantomele, asigurându-se că paharele nu erau niciodată goale. Cândva, faptul că totul era organizat în onoarea lui l-ar fi încântat.

Era, cu siguranță, recunoscător. Aprecia eforturile pe care familia Stannis le făcuse pentru el. Timpul îi schimbase însă perspectiva, iar acum se chinuia să treacă neobservat prin mulțime, fără să reușească. Un bal dat în onoarea unui mort era o noutate. Dar era chiar mai interesant un bal organizat în onoarea unui bărbat care-și riscase viața, suferind răni pe viață, pentru a-l salva pe fiul unui duce.

Cumva, înfățișarea lui Eli devenise un însemn al onoarei și al curajului. Fața lui desfigurată nu mai reprezenta un monstru care trebuia ocolit, ci un erou care trebuia îmbrățișat, ceea ce lui îi se părea ironic. Individul fără scrupule, dar fermecător pe care cândva toți îl adorau se întorsese acum ca un învingător, căruia nimeni nu-i putea nega meritele. Eli fusese în cele din urmă, și cu entuziasm, acaparat de această lume strălucitoare, ca și cum nu ar fi lipsit deloc.

Lista invitaților fusese lungă, și toți bărbații doreau să vorbească despre război. Pe mulți dintre ei îi cunoștea deja, pe alții îi cunoscuse acum. Acceptase condoleanțele pentru moartea tatălui său. Dansase cu domnișoare și cu debutante sub privirile cinice ale mamelor dornice să-și mărite felele, încântate de fama recent dobândită și, mai mult, de recent dobânditul titlu și de averea lui. Evitase subtil și mai puțin subtil întrebările despre motivele întârzierii întoarcerii lui în Anglia. Pe măsură ce orele treceau, răspundea la ce întrebări dorea, iar pe celelalte le ignora. Încerca să nu se gândească la faptul că singura persoană pe care își dorea cu adevărat să o vadă lipsea.

Știa că Holloway avea să se țină de cuvânt și să-i dea tabloul și scrisorile lui Rose, însă ea nu-i trimisese nimic prin poștă. Nici un cuvânt. Se gândise că era potrivit să-i ofere puțină intimitate, puțin timp și spațiu, dar a doua zi avea să fie în drum spre Avondale, gata să suporte consecințele.

Eli așază paharul gol pe tava pe care o ținea în mână un valet și se îndreptă spre ușile deschise de la capătul sălii de bal, care dădeau spre terasă. Nu putea pleca, dar putea scăpa, chiar și numai pentru câteva minute. Aerul rece al nopții îl îmbia, oferindu-i o oază de liniște după salonul de bal aglomerat și mulțimile obositoare, deși bine intenționate.

Ajunse la un rând de portocali care fuseseră așezați la uși, cercețând împrejurimile pentru a se asigura că nu fusese urmărit, când își dădu brusc seama că recunoștea pe cineva. O femeie tânără cu părul negru ca abanosul, care purta o rochie de un verde pal, stătea sprijinită de perete zâmbind visătoare, în timp ce bătea cu degetele pe genunchi în ritmul muzicii. Din câte putea observa Eli, aceasta era singură, având lângă ea numai bastonul, sprijinit de scaun.

Brusc, fără a fi conștient de ceea ce făcea, Eli se abătu din drum și ajunse în fața ei.

– Bună seara, Lady Ophelia, spuse el.

Tânăra tresări, iar ochii ei de smarald cu gene întunecate îl priveau întrebătoare.

– Lord Rivers, spuse ea cu blândețe, ca și cum conți cu cicatrici dobândite în război o abordau în fiecare zi pe neașteptate.

– Bine, știți cine sunt, spuse el calm. Presupun că nu mai este nevoie să mă prezint sau, eventual, să chem gazdele noastre ilustre pentru a ne face cunoștință, așa cum se cuvine.

Lady Ophelia încercă să-și rețină un zâmbet, dar nu reuși.

– Rămâne între noi. Mama a plecat după răcoritoare, așa că nu este cazul să o înspăimântăm. Se opri, privind-l. Este balul dumneavoastră, domnule. Toată lumea știe cine sunteți. Nu știu însă de unde știți cine sunt eu.

Eli îi zâmbi.

– Se pare, spuse el, că domnișoara Rose Hayward este prietena noastră comună.

– Într-adevăr. Se îmbujoră.

– Am înțeles că ați luat lecții de pictură de la ea.

- Da, răspunse încet tânăra. Lecții de pictură.
- Excelent! Domnișoara Hayward este extraordinară!
- Ea îl privi uimită și vru să spună ceva, dar se răzgândi.
- Da, este.
- Sunt convins că ați avut de învățat de la ea.
- Foarte multe.
- Ophelia?

Întrebarea o făcu să tresară.

O femeie scundă, îmbrăcată într-o rochie scumpă, ținând în mâini două pahare cu puncti, îi privea suspicioasă.

- Mamă, spuse Lady Ophelia, țintuindu-l pe Eli cu privirea.

Eli o salută pe femeie, înclinându-se ușor.

- Bună seara, doamnă, spuse el relaxat. Îmi cer scuze dacă am deranjat.

- Deloc, șopti ea, nesiguranța și confuzia adăugându-se suspiciunii ei. Un bal de bun venit minunat, nu, domnule? spuse ea, încă nedumerită de ce oaspetele de onoare vorbea cu fiica ei și neștiind ce ar trebui să facă.

- Într-adevăr, admise Eli. Și singurul lucru care ar face evenimentul cu adevărat minunat ar fi dacă fiica dumneavoastră mi-ar acorda acest dans. Cu permisiunea dumneavoastră, desigur.

Femeia spuse sec:

- Nu poate.

Ophelia îl privi.

- De ce? întrebă el uimit.

- Ea este... ea... Pur și simplu, nu poate.

Eli se încruntă.

- Nu credeți că intențiile mele sunt bune? întrebă el, de data asta vizibil deranjat. Vă asigur că am dansat cu multe domnișoare încântătoare în seara asta, și nici una nu mi-a pus la îndoială onoarea.

- Nu, sigur că nu, izbucni ea.

- Atunci, ne-am înțeles. Își întinse mâna spre Ophelia. Dacă-mi faceți onoarea, milady. Își înălță capul. Se pare că se pregătesc să cânte un vals.

Lady Ophelia îi oferă mâna, iar el îi simți ezitarea. Cu cealaltă mână, ea își luă bastonul.

-Nu vei avea nevoie de el, o asigură Eli. Dansăm, nu alergăm la vreo cursă. O văzu mușcându-și buza. Aveți încredere în mine, milady.

Lady Ophelia încuviință și se ridică. El o luă de mână și se asigură că se poziționase pe partea ei sensibilă, înlocuindu-i practic bastonul. Ignoră pufniturile îngrozite ale mamei ei. Ea îi strânse brațul.

-Milord...

-Cunoașteți pașii, nu? întrebă el, lăsând-o pe ea să stabilească ritmul în timp ce se îndreptau spre ringul de dans.

Ea încuviință.

-Dar...

-Dar ce?

-Nimeni nu m-a mai invitat vreodată la dans.

-Pierderea lor.

-Domnișoara Hayward v-a cerut asta? întrebă ea.

-Nu, răspunse el sincer. Cu siguranță, nu.

-Nu trebuie să faceți asta, spuse ea încet, în timp ce păseau pe ringul de dans. Vă voi pune într-o ipostază stânjenitoare.

Eli râse cu poftă.

-Imposibil.

-Dar...

-Și eu am încercat să folosesc scuza asta cu domnișoara Hayward. Nici cu ea nu a funcționat.

-Dacă mă împiedic?

-Atunci, vă voi prinde. Îi așeză mâna pe umăr, iar pe cealaltă o strânse cu putere. Sprijiniți-vă de mine! Ne vom mișca încet și cu grijă.

-Deja toată lumea se holbează.

-Foarte bine. Așa și trebuie. Dansez cu cea mai frumoasă femeie din încăpere. Muzica începu. Gata?

Ophelia inspiră adânc.

-Cei lași mor de multe ori înaintea morții, vitejii gustă moartea doar o dată, șopti ca pentru ea.

-Dumnezeule, sper că nu plănuieți să muriți la jumătatea dansului, o tachină Eli. Deoarece îmi va fi foarte greu să-i explic mamei dumneavoastră.

Ophelia râse, iar Eli simți că ea începea să se relaxeze.

— Este din *Iulius Cezar*. Iar eu nu am de gând altceva decât să dansez.

— Mă bucur să aud asta.

Eli îi zâmbi și făcu primul pas.

Nu fusese valsul perfect, căci pierdeau adesea ritmul din cauza pașilor mici, dar nu conta, deoarece ochii lui Lady Ophelia sclipeau, iar ea zâmbea ca o nebună. Eli se bucură de fiecare secundă, până când, în cele din urmă, muzica încetă.

Îi zâmbi lui Lady Ophelia.

— Cum m-am descurcat? întrebă el. Credeți că mi-ați mai putea acorda un dans vreodată?

— A fost... Ați fost splendid, spuse ea pe nerăsuflete, permițându-i lui Eli să o sprijine iar. Va fi mereu plăcerea mea, milord!

— Cred că trebuie să vă duc înapoi la mama dumneavoastră, spuse Eli. Nu cred că mai rezistă să vadă mai mult în această seară.

— Da, așa cred.

Ophelia nu părea deloc entuziasmată.

Eli ignoră privirile insistente și o conduse pe tânăra extraordinară la mama sa, care își frământa mâinile și pășea dintr-o parte în alta pe lângă zid. Se opri brusc.

— Dacă mă gândesc mai bine, am o idee mai bună. Eli nu-i dădu Opheliei ocazia să răspundă, căci o ocoli pe mama acesteia și se îndreptară spre un bărbat care stătea singur pe terasă, privind în noapte.

Rose era gata să plece, până când îi văzu dansând. Se luptase cu panica pe care o simțea crescând cu fiecare pas pe care îl făcea spre salonul de bal aglomerat. Încercase să-și controleze respirația, care era tot mai precipitată. Ignoră greața care o amenința și se aventură în mulțime.

În jurul ei, oamenii se înghionteau și se loveau unii de alții; evantaiile, mătășurile și hainele de seară se pierdeau ca în ceață. Conversația părea mult prea zgomotoasă, vorbele de neînțeles fiind acoperite de râsete. Privirile critice ale femeilor cu obraji roșii pudrați și cu buze rujate o țintuiau, iar ea tresărea de fiecare dată, fiindu-i imposibil să reacționeze.

Detesta faptul că permisesese acestei părți a ei să fie estompată. Pierdută. În sinea ei, știa că nu era rațională, că oamenii care fuseseră incredibil de cruzi își văzuseră de viață, găsindu-și alte ține

și uitând, probabil, de ea. În sinea ei, știa că trebuia să fie mai presus de asemenea răutăți, însă acest gând nu o ajutase să nu-i mai sară inima din piept sau să nu mai simtă fiori de gheață pe șira spinării.

Se opri în cele din urmă aproape de marginea ringului de dans, la ușile care dădeau spre terasă, aproape de rândul de portocali, ca și cum coroanele lor mici ar fi putut să o ferească de priviri. Rochia ei albastră o sufoca, iar faldurile acesteia parcă erau din plumb. Simțea cum pereții se strângeau în jurul ei și observă ușile care dădeau spre terasa pietruită și spre grădini. Era o portiță de scăpare, se gândi ea ușor disperată. Căci, oricât de mult își dorea să facă asta, oricât de mult voia să-și dovedească sieși că era puternică și curajoasă, îndoiala și frica o prindeau din urmă.

Și acesta fu momentul în care îi văzu.

Începuseră valsul nu departe de locul unde stătea ea, în spatele portocalilor, iar Eli o ținea pe Ophelia în brațe, susținând-o. Mișcărilor lor erau departe de a fi fluide, iar celelalte cupluri îi depășeau, însă nimic din toate astea nu conta, deoarece, atunci când muzica se sfârși, Ophelia era, pe acel ring de dans, femeia pe care Rose o pictase. Obrajii îi erau roșii, ochii, puțin visători, zâmbetul, deloc reținut, iar bastonul nu era lângă ea.

Eli nu arătase niciodată mai fermecător. Era îmbrăcat în haine scumpe, hainele lui negre, de seară, fiind perfect lucrate pentru a-i scoate în evidență forța și postura. Ușurința cu care se deplasa era cea care-l diferenția de ceilalți. Era un bărbat care trecuse prin foc și ieșise din el mai puternic și mai rezistent decât și-ar fi putut imagina cineva.

Rose uită unde se afla, uită de mulțime și de aglomerație și îl privi pur și simplu, încându-se în dragostea pe care o simțea pentru el.

— Linfield, îl salută Eli în timp ce fiul mai mic al ducelui de Stannis se întoarce.

Eli privi cum ochii lui căzură asupra Opheliei și se măriră de uimire.

— Lord Rivers, răspuse Lewis Linfield, deși privirea lui nu o părăsi pe Ophelia. Sper că vă simțiți bine!

— Părinții tăi s-au întrecut pe ei înșiși. Tacu. Lady Ophelia Volante, vi-l prezint pe domnul Lewis Linfield, fiul Excelenței Sale, ducele

de Stannis. Linfield, ți-o prezint pe Lady Ophelia Volante, fiica marchizului de Kerwith.

— Încântată!

Ophelia făcu o reverență, susținându-se de brațul lui Eli, pentru a se echilibra.

— Plăcerea e de partea mea, răspunse Linfield, care, înclinându-se, strânse măneca goală la brau.

— M-am gândit că voi doi ați putea avea ceva în comun, spuse Eli relaxat.

Linfield îl privi cu asprime, luându-și în sfârșit ochii de la frumoasa lui însoțitoare. Lângă Eli, Ophelia îl strânse de mână, plecându-și privirea, rușinată.

— *Cei doi tineri din Verona*, spuse Eli, rupând liniștea deranjantă. Și *Iulius Cezar*.

Linfield păru surprins. La fel și Ophelia, care-și ridică privirea.

— Poftim? spuse Linfield.

— În conversațiile noastre recente, amândoi l-ați citat pe Shakespeare. E mare păcat, sincer, că nu sunt un învățat, așa că remarcile subtile sunt pierdute cu mine, continuă Eli. M-am gândit că poate ați putea găsi unul în celălalt un partener mult mai potrivit pentru pasiunile voastre academice.

Ochii albaștri ai lui Linfield căzură încă o dată asupra chipului lui Lady Ophelia.

— Într-adevăr?

Ophelia îi zâmbi rușinată.

— Poate, Lady Ophelia, ați dori să mă însoțiți un moment pe terasă? întrebă Linfield.

Eli zâmbi.

— Mi-ar face plăcere. Ophelia îl privi pe Eli, ușor nesigură. Poate ar trebui să-mi iau bastonul înainte...

Linfield se mișcă grațios, iar Eli fu înlocuit în calitatea lui de însoțitor al Opheliei.

— Nu va fi nevoie, îi spuse el Opheliei. Asta dacă vă veți simți confortabil cu mine.

Ea încuviință.

— Excelent! Bucurați-vă de această seară. Eli se întoarse, fără să le dea șansa de a răspunde, și porni înapoi către salon. Zâmbetul îi dispăru când își ridică privirea. Încremeni. Pentru o clipă

însământătoare, Eli se întrebă dacă nu cumva și-o imagina. Se întrebă dacă ea avea să dispară ca fumul în vânt dacă clipea, se mișca sau respira. Purta rochia pe care i-o oferise el și avea părul prins în coc, şuvițe ondulate căzându-i pe umeri. Era foarte palidă, astfel că ochii ciocolatii îi păreau imenși pe fața ei delicată. Apoi o văzu inspirând adânc și ridicându-și privirea. Bucuria care-l cuprinse era completă și atât de intensă, încât îl zăpăcea. În același timp, se simți cuprins de un val de dorință și de un sentiment de iubire perfectă, imposibilă.

Rose îi întâlni privirea.

– Se pare, Lord Rivers, că eu eram cea care mai avea un ultim lucru de dovedit.

Capitolul 23

Se simțea fierbinte și rece în același timp, așa cum se simțise în acea noapte furtunoasă în studioul ei întunecat din Dover. Numai că, de data asta, când el îi luă mâna, ea nu și-o trase. În schimb, îl îmbrățișă, găsindu-și sprijin în forța lui.

– Rose, spuse el gâfâind și, cumva, îi rostise numele întrebător.

– Îmi pare rău că am întârziat, spuse ea cu un zâmbet tremurând.

– Dumnezeule, Rose! Privirea lui o căuta pe a ei. O trase spre el. O strânse la piept, fără să-i pese că puteau fi văzuți. Vino, spuse el, luând-o de mână, strângând-o de parcă i-ar fi fost frică să nu plece.

Ea îl lăsă să o ia cu el în noapte, coborând treptele late ale terasei, pierzându-se pe aleile grădinilor îngrijite. Rose inspiră aerul rece al nopții, simțindu-se acaparată de o energie bizară, de nestăpănit, fiecare fibră din trupul ei fiind conectată la bărbatul de lângă ea. Se apropiară de o fântână, iar sunetul orchestrei se putea auzi peste căderile de apă.

El se opri, o cuprinse în brațe și o sărută până când o lăsă fără aer, amețită.

– Mi-ai lipsit, îi șopti el, în timp ce o săruta.

– Te iubesc, îi șopti ea.

Eli își lipi fruntea de a ei, strângând-o și mai tare la piept.

– Nu trebuia să vii aici, îi spuse el.

– Ba da, trebuia.

Se îndepărtă puțin.

– Nu trebuie să rămâi.

– Ba da, trebuie.

– Nu trebuie să-mi mai dovedești nimic, Rose. Te iubesc așa cum ești.

– Trebuie să-mi dovedesc mie, spuse ea. Îi cercetă chipul în lumina palidă care ajungea în grădină din interior.

– Spune-mi că nu ai venit singură!

- Nu, mătușile tale m-au însoțit, pentru a mă sprijini. Dar și pentru tine.

- De ce nu mi-ai spus? Arată spre terasă și spre sala de bal. De ce nu mi-ai spus că asta era greu pentru tine?

Rose simți că-i ardeau obrazii, dar îi zise adevărul.

- Mândrie? Vanitate? Mi-a fost rușine, Eli. Și ți-am zis să faci ceea ce eu nu am putut. Dacă asta nu e culmea ipocriziei, atunci nu știu ce e.

- Rose...

- Nu am vrut să mă crezi slabă, proastă.

- Aș fi crezut că ești o ființă umană.

- Ai avut dreptate, să știi. Când mi-ai spus că mă ascund. Asta făceam. Și ai avut dreptate când ai spus...

- Nu te-am înțeles. Măinile îi alunecară pe spatele ei. Acum, înțeleg și nu am nevoie să te schimbi pentru mine.

- Știu asta, dar trebuie să o fac pentru mine. Și vreau să cred că mă pot baza pe tine pentru a reuși. Așa cum și tu ai avut încredere în mine. Își mușcă buza. Aveam nevoie să cred că o dragoste mare poate eclipsa toate vanitățile pământești.

Eli se apropie și o sărută.

- Cândva, mi-ai spus că sunt curajos și că te inspir. Cred că asta este valabil în cazul tău în seara asta, Rose Hayward.

- Nu mă simt curajoasă și demnă să inspir pe cineva, spuse ea, odihnindu-și capul pe pieptul lui, auzind ecoul cuvintelor lui rostite cu mult timp în urmă. Când am traversat mulțimea, m-am simțit îngrozită.

- Dar ai supraviețuit și acum ești aici. Ești unde trebuia să fii.

- La fel ca tine.

Zâmbi.

- Am reușit datorită ție, Rose.

- Atunci, presupun că suntem chit.

- Cred că da.

Era tăcută, ascultându-i bătăile inimii. Parfumul trandafirilor îi învăluia, iar vântul mișca ușor frunzișul. De pe terasă, acordurile unui alt vals ajunseră în grădină.

Rose își trecu degetele în josul reverului hainei lui.

- Te-am văzut dansând. Cu Ophelia.

El chicoti, și sunetul i se rostogoli din piept.

- Nu cred că mama ei și-a revenit încă.

Rose își ridică privirea.

- A fost...

- Doar un crai fermecător care a dorit să danseze cu a doua cea mai frumoasă femeie din încăperea, spuse el. Deși cred că am mințit-o pe Lady Ophelia când i-am spus că ea era cea mai frumoasă femeie. Ar trebui să știi însă că asta a fost înainte să aflu că ești aici.

Rose zâmbi.

- De data asta, voi trece acest lucru cu vederea, îl tachină ea.

- Ar trebui să știi și că mie mi se va datora totul dacă Linfield va decide că nu poate trăi fără ea, continuă Eli. Îi dădu cu delicatețe o șuviță pe după ureche, așa cum făcuse de atâtea ori. Așa cum eu nu aș putea trăi fără tine.

- Însoară-te cu mine, șopti Rose, trecându-și brațele pe după gâtul lui.

- Este o invitație sau un ordin?

- Un ordin, cred. Am terminat-o cu invitațiile pentru o vreme.

El o sărută, apoi o privi serios.

- Nu vreau să fii altcineva decât persoana care ești.

- Știu. Dar m-ai ajutat și vei continua să mă ajuți să descopăr mereu o versiune mai bună a mea, Eli Dawes.

Aerul parfumat și cald îi învăluia, încă purtând sunetul muzicii. Eli se desprinse din îmbrățișarea ei și-i întinse mâna.

- Îmi acordați acest dans, domnișoară Hayward?

- Am crezut că nu-mi vei mai cere vreodată.

Vru să o îmbrățișeze, dar ea îl opri. Îi căută privirea în lumina slabă.

- Cred, spuse ea încet, că, dacă voi fi contesa de Rivers, ar fi mai bine să mergem înăuntru să dansăm.

- Ești sigură?

Rose se ridică pe vârfuri și cuprinse între palme chipul perfect de imperfect al bărbatului pe care îl iubea.

- Nu am fost niciodată mai sigură!

Capitolul 24

*Londra, Anglia,
Primăvara anului 1821*

Calul se transformase într-un unicorn.

Nu era un unicorn oarecare, ci unul cu coamă și coadă de un roșu rubiniu, ale cărui copite lăsau în urmă praf colorat în culorile curcubeului, ca și cum ar fi alergat pe o coală de hârtie. Rose își prinse mâinile la spate și își reținu un zâmbet în timp ce Margret Soames se străduia să se concentreze. Le ceruse zecilor de copii care se aflau în clasă să deseneze statuia de lemn în formă de cal pe care o așezase în centru, iar Margret asta desenase.

Rose păru încântată.

– Am terminat, o anunță Margret.

Sora ei, care stătea alături, trase cu ochiul.

– Aia nu e un cal, comentă Mildred, cu nasul în vânt.

– Excelența Sa nu ne-a spus niciodată cum trebuie să arate, îi răspunse Margret.

Mildred se întoarse spre Rose și o privi curioasă.

– Nu a respectat regulile.

– Ah, dar este ora de arte, replică Rose. Nu există reguli. Aici, sunteți libere să creați orice vedeți cu ochii minții. Nu există răspuns greșit.

Margret se luminează.

– Fără reguli, repetă ea satisfăcută. Și fără răspunsuri greșite.

– Numai la acest curs, îi reaminti Rose. La aritmetică lucrurile stau complet diferit.

– Exact, spuse Mildred, cu aceeași satisfacție. De aceea aritmetica este mult mai distractivă, căci există de fiecare dată un răspuns corect.

Își puse mâinile în poală. Margret vru să protesteze, dar Rose interveni:

– Puteți dezbate asta mai târziu, spuse ea răsând. Mama voastră vă așteaptă în spate. Grădina nu se va planta singură.

Gemelele plecară, urmând restul elevelor, iar Rose ridică desenul cu unicorn. Avea să-l agațe alături de celelalte opere de artă care acopereau pereții proaspăt zugrăviți ai încăperii...

– E o capră?

Rose se întoarse zâmbind și-l zări pe Eli sprijinindu-se de tocul ușii, cu mâinile încrucișate la piept. Era roșu la față și cu părul ciufulit, ca și cum abia intrase. La picioarele lui stătea un câțel cu un singur ochi, care se așeză scâncind. Bruno îl însoțea peste tot pe Eli.

– Dacă vrei să știi, este un unicorn, replică Rose, lăsând desenul deoparte și îndreptându-se spre el.

– Ah, spuse el și o cuprinse de talie, trăgând-o aproape de el. Rose își înalță capul, iar Eli o sărută. Încântător, șopti el. Aproape la fel de încântător cum este să-mi gădesc soția într-o încăpere goală, toată pentru mine.

Mâinile îi alunecară pe curbele feselor. Rose râse și se trase, ezitând.

– O încăpere goală fără ușă, îi reaminti ea. Și o casă plină cu familii care ar putea apărea în orice moment.

– Ar fi trebuit să pun uși la clase cu mult timp în urmă, bombăni Eli. Rose îi luă o scamă de pe mână.

– Cred că vei avea dreptul la asta atunci când vei acorda prioritate războaielor de țesut, spuse ea.

– A doua încărcătură cu haine este gata să fie distribuită, răspunse el. Charlie coordonează comerțanții.

– De acolo vii? De la depozit?

Eli clătină din cap.

– De fapt, am fost în oraș. O luă de mână, iar pe chip îi apăru deodată o expresie aproape rușinată. Vreau să îți arăt ceva.

Rose încuviință și îi permise lui Eli să o conducă prin labirintul de holuri, trecând prin mai multe săli de clasă, prin saloane și bucătării imense. Mirosul de cherestea încă se simțea, deși trecuseră luni de la terminarea casei. Eli deschise ușile de la intrare, și ieșiră în curte, unde strălucea un soare primăvăratic. La stânga ei, departe de casă, țesătoria, moara și depozitul erau în plină activitate. Astăzi, un șir de căruțe erau aliniate în față, așteptând să fie încărcate. De cealaltă

parte a casei, care dădea spre râu, grădinile întinse care furnizau cele necesare la bucătărie fuseseră săpate, pregătite pentru a fi cultivate.

Eli o trase pe Rose dincolo de alee, unde se afla o căruță la care era legat un cal. Doi bărbați dârji săriră de pe banchetă și îl salutară pe conte. Unul deschise partea din spate a căruței și trase o bucată de pânză de pe un pat de paie, dezvăluind o bucată lungă, plată, de piatră tăiată. Era colorată și lustruită, și, pe suprafața sa, fusese sculptat cu măiestrie „Casa Emanuel”.

– M-am gândit că tata ar fi mândru să aibă numele pe ceva important, spuse Eli cu glas aspru. Va fi pus la intrare.

– Oh, Eli! Rose se apropie și-și trecu mâna peste piatra rece. O privi încă un moment, apoi se întoarse și-l îmbrățișă pe Eli. Ceea ce ai realizat aici este extraordinar.

– Am avut parte de ajutor. Chiar mult, aș zice.

Rose zâmbi.

– Chiar și așa. Tatăl tău ar fi la fel de mândru de tine cum sunt eu. Se ridică pe vârfuri și-l sărută pe obraz. Numele se potrivește de minune.

– Și fratele tău a zis la fel.

Ea îl privi surprinsă.

– Când l-a văzut Harland? întrebă ea.

– M-am întâlnit cu el în oraș. L-am prins chiar înainte să plece.

– Unde să plece? întrebă ea confuză.

– La Dover.

Acum, Elie părea nedumerit.

– Din nou?

– Nu știai că pleacă?

Rose clătină din cap.

– Nu. Harland făcea asta din ce în ce mai des – pleca brusc fără să anunțe. Când era întrebat apoi despre asta, răspundea evaziv, băguind ceva despre îngrijiri medicale. Rose însă nu-l mai credea. Când se va întoarce?

Eli ridică din umeri.

– Nu mi-a spus, dar părea grăbit. Mi-a spus că domnișoara Swift va fi disponibilă pentru orice urgențe medicale ar putea apărea cât timp este el plecat. Eli îi strânse mâinile. Nu m-aș îngrijora, spuse el. Dacă am învățat ceva despre fratele tău este faptul că își poate purta singur de grijă.

- Știi că poate, oftă Rose.

Oricum, acum nu mai putea face nimic în această privință.

- Vino, spuse Eli. Trebuie să plecăm. Nu vrem să întârziem la teatru. Linfield și Lady Ophelia m-au asigurat că este o piesă bună, chiar și numai pentru faptul că Byron s-a bosumflat așa rău din cauza ei.

- Piesa va începe peste cinci ore, Dawes.

- Exact. Eli îi strânse iar mâinile. Avem timp berechet pentru a merge acasă și a ne schimba.

- Nu am nevoie de cinci ore să-mi dau jos o rochie și să-mi pun alta.

- Cine a zis să-ți pui alta? Eli îi șopti ceva la ureche. Spre deosebire de acest loc, draga mea soție, camerele casei noastre au uși. Și se și încuie.

- Atunci, te rog, dragul meu soț, du-mă acasă, șopti Rose.

Mulțumiri

Fiecare carte presupune muncă de echipă, iar eu mă simt privilegiată să am susținerea unei echipe talentate. Le mulțumesc lui Alex Logan, editorul meu, ai cărui ochi ageri au făcut ca fiecare poveste pe care o spun să sune mai bine, precum și tuturor persoanelor de la Forever care au lucrat neîncetat, în beneficiul meu. Agentului meu, Stefanie Lieberman, care m-a ghidat fără greșală încă de la început. Mulțumesc și familiei mele, care m-a sprijinit la fiecare pas!